



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 450 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Πρωτομαγιά 2019: Όλοι στην απεργία

Με ανυποχώρητους εργατικούς αγώνες να σωθούμε από τη βαρβαρότητα των Μνημονίων



**Στις 26 Μαΐου
στηρίζετε-
ψηφίστε**

Ο.Κ.Δ.Ε.

Έξω οι φασίστες από τις εργατικές γειτονιές

Την Τετάρτη 24 Απριλίου, φασίστες νεοναζί, επιτέθηκαν σε συντρόφους της ΟΚΔΕ οι οποίοι μοίραζαν εκλογικό υλικό στην περιοχή των Μετεώρων Θεσσαλονίκης. Περίπου 15 θρασύδειλα φασιστοειδή επιτέθηκαν σε μεμονωμένους συντρόφους την ώρα που αποχωρούσαν από την περιοχή και τους χτύπησαν. Την επόμενη μέρα μετά από κάλεσμα της ΟΚΔΕ, πραγματοποιήθηκε δυναμική αντιφασιστική συγκέντρωση και πορεία στην γειτονιά των Μετεώρων με συμμετοχή οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αναρχικών συλλογικοτήτων και κατοίκων της περιοχής. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο, οι οργανώσεις του εργατικού κινήματος δεν φιμώνονται και οι φωνές του ρατσισμού, του εθνικισμού και του φασισμού δεν έχουν θέση στις γειτονιές μας.

Το αστικό πολιτικό σύστημα με σημαία έναν σάπιο εθνικισμό νο-

μιμοποιεί την δράση φασιστικών συμμοριών, που σε αγαστή συνεργασία με τον κρατικό μηχανισμό θέλουν να επιβάλλουν εσαεί το βάρβαρο μνημονιακό καθεστώς. Τα τάγματα εφόδου της Χ.Α. και κάθε είδους φασιστικής ομάδας αποτελούν το μακρύ χέρι του συστήματος και απαραίτητο συμπλήρωμα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, που με βασικούς πυλώνες τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια καταστέλλουν το εργατικό κίνημα. Η πάλη για να τσακιστεί ο φασισμός δεν είναι υπόθεση κανενός «συνταγματικού τόξου» της Βουλής, ούτε των θεσμών της αστικής δικαιοσύνης και της αστυνομίας. Μόνο ένα μαζικό και μαχητικό εργατικό κίνημα μπορεί να περιορίσει και να τσακίσει τους φασίστες. Ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, οφείλει να μην επιτρέψει στους φασίστες να σηκώσουν κεφάλι και να το παίζουν «μπράβοι» στις γειτονιές και τα σχολεία μας. Πρέπει να



συντρίψουμε κάθε ρατσιστική, εθνικιστική και милитарιστική φωνή, από όπου και αν προέρχεται.

- Έξω οι φασίστες από τις γειτονιές μας
- Έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες/μετανάστες στις γειτονιές και τα σχολεία μας
- Ενότητα - Οργάνωση - Αγώνας παντού, για την κατάργηση των Μνημονίων, ενάντια στην απειλή του Πολέμου και του Εθνικισμού, για την ανατροπή της σημερινής άθλιας αντεργατικής κατάστασης.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας



ΓΣΕΕ

Συνδικάτα εργατών, όχι του κράτους και των γραφειοκρατών
σελ. 4



Εκπαίδευση

Για το Πολυνομοσχέδιο Γαβρόγλου
σελ. 6



Γαλλία

Τα Κίτρινα Γιλέκα συνεχίζουν
σελ. 11



ΛΙΒΥΗ

Το χάος των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων
σελ. 12

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς να πενούν, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτρωτα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Δύο νέα, πολύτιμα βιβλία

κράτος. Στην αρχή της μελέτης υπάρχει μια μικρή ανάλυση για το «γαλλικό» Θερμίδωρ, αναγκαία ως εισαγωγή και για την καλύτερη κατανόηση του σοβιετικού (σταλινικού) Θερμίδωρ. Το βιβλίο αναλύει από πολλές πλευρές το φαινόμενο της γραφειοκρατίας και παραθέτει απόψεις άλλων συγγραφέων-αναλυτών, και βέβαια του Λ. Τρότσκι, που πρώτος συνέλαβε και ανέλυσε αυτή την παρασιτική κλίση που εγκαταστάθηκε πάνω στο σώμα της σοβιετικής εξουσίας.

Ο γνωστός και ακούρατος συγγραφέας Βαγγέλης Σακκάτος μας παρουσιάζει από τις εκδόσεις «Δρόμων» δύο πολύτιμα βιβλία, που χρειάζεται να μελετηθούν απ' όλους και ιδιαίτερα από τους αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Το πρώτο βιβλίο, με τίτλο «Πολιτική Διαθήκη», όπου ο σ. Σακκάτος έχει γράψει την εισαγωγή και έχει κάνει την επιμέλεια, αποτελείται από δυο κείμενα του ηγέτη της Οκτωβριανής Επανάστασης προς την ΚΕ του μπολσεβίκου κόμματος, που έμειναν στην ιστορία ως η Πολιτική Διαθήκη του, όπου επισημαίνει τους κινδύνους που υπήρχαν για την πορεία της ΕΣΣΔ, για τη διάσπαση των μπολσεβίκων, ενώ αξιολογεί τα πρόσφατα της ηγεσίας του κόμματος. Αυτό το σπουδαίο ντοκουμέντο αποκρύφτηκε από το μπολσεβίκικο κόμμα για δεκαετίες. Θα γίνει γνωστό επίσημα στον σοβιετικό λαό μόνο μετά το 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956 (η Αντιπολίτευση του κυκλοφορούσε παράνομα και στον υπόλοιπο κόσμο ήταν γνωστό από το 1925-26).

Στην ίδια έκδοση υπάρχουν και τα «Τρία Άρθρα για τον Μαρξισμό», τα εξαιρετικά δοκίμια που έγραψε ο Λένιν και την μαρξιστική θεωρία.

Το δεύτερο βιβλίο, «Το Σοβιετικό Θερμίδωρ», είναι μια μελέτη του σ. Β. Σακκάτου για το φαινόμενο το οποίο τελικά κατέστρεψε το πρώτο εργατικό

Σ' αυτό το μικρό σημείωμα είναι αδύνατο να παραθέσουμε όλο το συγγραφικό έργο του σ. Β. Σακκάτου. Θα αρκестούμε ενδεικτικά σε μερικά από τα έργα του που μπορούν σήμερα να βρεθούν: Η δική μου με τη Σύνοδο για το βιβλίο του Λουναρσάρσκου, Αλφειός 1987, Κουβέντες από τη Σκοπιά ενός Μετανάστη, Τριταία 1978, Στρατιώτης Β' Κατηγορίας, διάφορες εκδόσεις, τελευταία από τις εκδόσεις Δρόμων 2007, Κουρδιστάν, Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων, πολλές εκδόσεις, τελευταία από τις εκδόσεις Στράβωνας/Εστία 1995, Μεραρχία Άκουι, η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά, Εστία 2002 (εκδόθηκε και στα Ιταλικά). Έχει γράψει και δυο ανέκδοτα θεατρικά έργα, το ένα από τα οποία, Ο Αλμάνος (γράφτηκε στη Δ. Γερμανία το 1961) έχει τιμηθεί στις 27 Γενάρη 1997 με το Α' Βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών για ανέκδοτο θεατρικό έργο.

Τέλος, αναφέρουμε το πολυσέλιδο βιβλίο του (336 σελίδες μεγάλο σχήματος) με τίτλο Παντελής Πουλιόπουλος, ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα, Τα τετράδια της Ακροναυπλίας, όπου ο αναγνώστης θα βρει πολύτιμο υλικό για τον Παντελή Πουλιόπουλο, αυτή τη μεγάλη φυσιογνωμία του επαναστατικού μαρξισμού της χώρας μας.

Ε.Π.

**Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

**Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τριάντα οκτώ χρόνια παραμονής της Ελλάδας στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση και δεκαεπτά στο ζουρλομανδύα της Ευρωζώνης/Ευρώ, και με ευκαιρία των ευρωεκλογών στις 26 Μάη χρειάζεται ένας μικρός απολογισμός. Σε γενικές γραμμές, και αντίθετα από ότι λένε οι ευρωλάγνοι (δεξιοί, κεντροαριστεροί, Συριζαίοι κ.λπ., τώρα όλοι μνημονιακοί), «πάση θυσία στο Ευρώ» και «έξω από την ΕΕ σημαίνει καταστροφή», στην πραγματικότητα όλοι αυτοί μαζί με την ΕΕ ευθύνονται που «έριξαν στα βράχια» την οικονομία, το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρ ζωής μας. Απόδειξη, η πρωτοφανής για καιρό ειρήνης πτώση του ΑΕΠ 26%, η μείωση του διαθέσιμου εισοδήματος των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών πάνω από 30%, η γενική φτωχοποίηση των εργατικών και λαϊκών μαζών (κοντά στο 50% του ελληνικού πληθυσμού ζουν κάτω ή κοντά στα όρια της φτώχειας), τεράστια αναδιανομή πλούτου υπέρ των καπιταλιστών, τραπεζιτών, μαυραγοριτών καθώς και η ουσιαστική απώλεια εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας.

Παραμονή στην ΕΕ/ Ευρώ σημαίνει καταστροφή

1. Καταστράφηκαν οι παραγωγικοί τομείς της οικονομίας: βιομηχανικοί κλάδοι όπως η χαλυβουργία, κλωστοϋφαντουργία, ζαχαροβιομηχανία, υαλουργία, κατασκευαστικές εταιρείες, ναυπηγεία κ.λπ., έκλεισαν ή συρρικνώθηκαν σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην παίζουν κανένα ρόλο στην παγκόσμια αγορά. Ξεπουλήθηκαν ΟΤΕ, ΔΕΗ, τρένα, λιμάνια, αεροδρόμια κ.λπ., και όλη η δημόσια περιουσία υποθηκεύτηκε για 99 χρόνια. Το ξεπούλημα γίνεται μέσω του διαβόητου «υπερταμείου» κυβέρνησης-ΕΕ, για να πληρωθούν οι τοκογλύφοι-δανειστές για το ληστρικό δημόσιο χρέος. Χρέος που από 20% του ΑΕΠ το 1981 (χρονιά ένταξης στην ΕΟΚ), έχει εκτιναχτεί, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, στο 181,1% του ΑΕΠ (334,54 δισ. ευρώ) και συνεχίζει να μεγα-

Γιατί πρέπει να φύγουμε από την ΕΕ Γιατί πρέπει να υποστηρίξουμε-ψηφίσουμε ΟΚΔΕ

λώνει, παρά το γεγονός ότι έχουν πληρωθεί εκατοντάδες δισ.!

2. Καταστράφηκε ο αγροτικός τομέας: Η Ελλάδα, αντί να γίνει εξαγωγέας γεωργικών προϊόντων «προς την μεγάλη αγορά της ΕΟΚ-ΕΕ» όπως έλεγαν, εισάγει σήμερα σχεδόν τα 2/3 των αγροτικών προϊόντων που καταναλώνει ο πληθυσμός της. Έτσι, το αγροτικό εμπορικό έλλειμμα έχει φτάσει στα 3,5-4 δισ. ευρώ το χρόνο! Όσο για τις περιβόητες αγροτικές επιδοτήσεις (περίπου 2,5 δισ. ευρώ), αυτές κατά 80% πάνε στις τσέπες των βιομηχάνων και των μεγαλοαγοτών και έτσι γίνονται εργαλείο για την καπιταλιστική αναδιάρθρωση του αγροτικού τομέα και το ξεκλήρισμα των μικρών και φτωχών αγροτών.

3. Κατακρημνίστηκαν μισθοί, συντάξεις, κοινωνικά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Ξεγέλασαν τον ελληνικό λαό με ότι οι μισθοί θα εξισώνονται προς τα πάνω, ενώ η εξίσωση γίνεται προς τα κάτω. Οι μισθοί των εργαζομένων γίνονται σαν τους βουλγαρικούς και ρουμανικούς (τα ίδια τραβάνε και οι εργαζόμενοι των άλλων χωρών της ΕΕ), ενώ οι άνεργοι είναι πάνω από 1 εκατομμύριο, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η ανασφάλιστη, κακοπληρωμένη και «μαύρη» εργασία γενικεύονται, προκειμένου να εγκαθιδρυθεί ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης για την διατήρηση και την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου. Παντού επιβάλλουν μέτρα απίστευτης σκληρότητας, μνημόνια διάρκειας (για τη χώρα μας μέχρι το 2060!), τεράστια «πρωτογενή πλεονάσματα» κ.ά.

4. Υποσχέθηκαν περισσότερη δημοκρατία και καλύτερους θεσμούς και σταδιακά αλλά σταθερά έχουν επιβάλει τρομονόμους, ηλεκτρονικό φακέλωμα, δημιουργούν τον ιμπεριαλιστικό ευρωστράτο (εκτός του ΝΑΤΟ), την «ΕΕ-φρούριο» του ρατσισμού

και γενικά ένα θεσμικό πλαίσιο αντιδραστικό και αντεργατικό (ο «αναμορφωτής» της ΕΕ, Ε. Μακρόν, κατέβασε στο δρόμο τον στρατό, ενάντια στη μαχητική κοινωνική εξέγερση των «κίτρινων γιλέκων»!). Παντού, και ιδιαίτερα στη χώρα μας, έχουν ουσιαστικά καταργήσει την λαϊκή και εθνική κυριαρχία και την έχουν μετατρέψει σε καθεστώς «αποικίας χρέους»

5. Καταστρέφουν το περιβάλλον συστηματικά και δεν παίρνουν κανένα μέτρο για την προστασία του, παρά τις επανειλημμένες προειδοποιήσεις όλων των επιστημόνων ότι ο κίνδυνος πολλαπλών καταστροφών κάθε είδους είναι τεράστιος.

Η έξοδος από ΕΕ/Ευρώ είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάπτυξη/ευημερία

Η ΕΕ βρίσκεται σε βαθιά κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτική. Οι φυγόκεντρες δυνάμεις στο εσωτερικό της και η αποσύνθεσή της καθημερινά μεγαλώνουν. Το Brexit είναι μια απόφαση των Βρετανών που αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και άλλοι λαοί. Η ΟΚΔΕ μιλάει πάντα την γλώσσα της αλήθειας και της ειλικρίνειας και δεν ωραιοποιεί καταστάσεις, ούτε λέει ψέματα όπως κάνουν οι αστοί και οι ρεφορμιστές. Το κόστος της εξόδου από την ΕΕ/Ευρωζώνη και το ζουρλομανδύα του ευρώ θα είναι μεγάλο στην αρχή. **Όχι όμως μεγαλύτερο** από το κόστος της εισόδου και της παραμονής της χώρας μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη, όπως το δείξαμε συνοπτικά παραπάνω. Αυτό το γνωρίζουν οι εργατικές και λαϊκές μάζες, γι' αυτό και έχουν γυρίσει τις πλάτες τους σ' αυτή τη ένωση των καπιταλιστών, των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων και των πολεμοκάπηλων.

Δεν θέλουμε να ξεγελάσουμε κανέναν,

ούτε να σκορπίσουμε αυταπάτες δεξιά και αριστερά. Η κατάλυση όλων των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων ενός αιώνα που πραγματοποιεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο ελληνικός τα τελευταία χρόνια, μπορεί να ανατραπεί μόνο με μεγάλους αγώνες, με εξεγέρσεις και βέβαια με κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις. Η παραμονή της χώρας μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη και στο ευρώ σημαίνει ότι θα είναι καταδικασμένη να ζει στην υπανάπτυξη, χωρίς την παραμικρή προοπτική ανάπτυξης, μια νεοαποικία χρέους, με τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της (εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία) να ζει στην φτώχεια και στην εξαθλίωση, χωρίς κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι απλά μια ένωση καπιταλιστική, λίγο πολύ ουδέτερη, ούτε ακόμη ένα απλό όργανο του κεφαλαίου, σε αντίθεση με ό,τι ισχύει λίγο-πολύ για κάθε κρατική οντότητα ξεχωριστά. Είναι ο πραγματικός στρατηγικός οργανωτής της νεοφιλελεύθερης «αντεπανάστασης» που συντελείται στην Ευρώπη. Αυτό δείχνουμε καθημερινά με τις αναλύσεις και τους αγώνες μας μέσα στο εργατικό κίνημα, αυτό θα δείξουμε με την παρέμβαση μας στις εκλογές. Θέλουμε και παλεύουμε να προετοιμάσουμε, όσο είναι δυνατόν, τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα τους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς και φυσικά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία για μια τέτοια εξαιρετικά αποφασιστική γιγαντιαία σύγκρουση για το μέλλον της ανθρωπότητας. Αυτό μας διακρίνει από άλλα αριστερά ρεύματα που με μισόλογα και εκλογικίστικες λογικές αντιμετωπίζουν το πρόβλημα. Αυτό μας κάνει μια **χρήσιμη επιλογή** για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, για τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος που αναζητούν μια διέξοδο στη σημερινή κατάσταση για μια Ευρώπη δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική, που δεν θα έχει σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες.



Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τη δραματική αύξηση κρουσμάτων **παιδικής κακοποίησης** στα χρόνια της κρίσης περιγράφει σε ανακοίνωσή της η Ελληνική Ιατροδικαστική Εταιρεία, σημειώνοντας πως ένα στα πέντε παιδιά πέφτει θύμα κάποιας μορφής κακοποίησης. Το 70-90% των δραστών ανήκουν στο φιλικό ή συγγενικό περιβάλλον της οικογένειας του παιδιού, συνιστώντας άτομα «υπεράνω πάσης υποψίας». Όπως αναφέρει η έρευνα, στο 73% των περιστατικών σωματικής κακοποίησης που εξετάστηκαν στην Ιατροδικαστική Υπηρεσία Πειραιώς, διαπιστώθηκε ότι το παιδί έφερε ελαφρές σωματικές βλάβες, ενώ στο 8% των περιστατικών υπήρξε καταγραφή βαριών σωματικών βλαβών. Ο μεγαλύτερος αριθμός των θυμάτων ήταν αγόρια ηλικίας 13 έως 18 ετών, ενώ θύματα βίας έπεσαν ακόμη και μικρά παιδιά ηλικίας 1-6 ετών.

Όσον αφορά τα περιστατικά σεξουαλικής κακοποίησης, στο 22% των περιπτώσεων διαπιστώθηκε βιασμός των ανηλίκων, ενώ στο 31% υπήρξε καταγραφή σεβασμών πράξεων. Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, τα περισσότερα περιστατικά σεξουαλικής κακοποίησης που εξετάστηκαν στην Ιατροδικαστική Υπηρεσία Πειραιώς αφορούσαν κορίτσια ηλικίας 13-18 ετών, ενώ πάνω από το 20% των θυμάτων σεξουαλικής κακοποίησης ήταν παιδιά ηλικίας 1-6 ετών.

Σύμφωνα με τη Eurostat, το ποσοστό της **ανεργίας στην Ιταλία**, την τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, παρέμεινε σταθερό στον γενικό πληθυσμό στο 10,5% τον Ιανουάριο, αλλά μεταξύ των νέων αυξήθηκε στο 33% από 32,6% τον Ιανουάριο του 2018. Έτσι, για πρώτη φορά εδώ και περισσότερο από μία δεκαετία, το ποσοστό της ανεργίας των ιταλών νέων είναι υψηλότερο από εκείνο της Ισπανίας και το δεύτερο υψηλότερο στην Ευρωζώνη, μετά την Ελλάδα.

Βάσει στοιχείων που δόθηκαν από την Ιταλική Στατιστική Υπηρεσία, η ιταλική οικονομία έριξε τους ρυθμούς ανάπτυξης στο 0,9% το 2018 από το 1,6% το 2017. Τέλος, το δημόσιο χρέος αυξήθηκε στο 132,1% του ΑΕΠ από 131,2% αντίστοιχα.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της **Ισπανίας** (INA), πάνω από 5,8 εκατ. εργαζόμενοι εργάζονται πλέον δύο ή και παραπάνω Σάββατα τον μήνα, προκειμένου να αντεπεξέλθουν στο κόστος ζωής που έχει επιβάλει η οικονομική κρίση. Ο αριθμός τους το 2018 ανήλθε σε 5,83 εκατομμύρια (5,85 το 2017).

Όσον αφορά την εργασία τις Κυριακές 3,4 εκατ. εργαζόμενοι απασχολούνται δύο ή παραπάνω φορές το μήνα, ενώ άλλοι 894.000 άνθρωποι εργάζονται μία Κυριακή τον μήνα. Οι αριθμοί αυτοί είναι οι υψηλότεροι από το 2007.

Εντός μιας δεκαετίας, οι εργαζόμενοι που απασχολούνται συχνά το Σάββατο αυξήθηκαν από 27,8% στο 30,2% και εκείνοι που εργάζονται τουλάχιστον δύο Κυριακές από 13,8% σε 17,6%. Και όλα αυτά τα ποσοστά, καταγράφονται την ώρα που η ανεργία στην Ισπανία δεν έχει μειωθεί σε επίπεδα πριν την κρίση. Στα τέλη του 2007 υπήρχαν 20,7 εκ. εργαζόμενοι στη χώρα, ενώ σήμερα ανέρχονται σε 19,6 εκ.

ΟΧΙ στην δοτή διοίκηση της ΓΣΕΕ

Συνδικάτα εργατών!

ΟΧΙ του κράτους και των γραφειοκρατών

Ως συνέχεια των εκφυλιστικών και αποκρουστικών φαινομένων που οδήγησαν δύο φορές στην ματαίωση του 37^{ου} Συνεδρίου της ΓΣΕΕ και τη λήξη της θητείας της απερχόμενης διοίκησής της, την Τετάρτη 17 Απρίλη το **μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών εξέδωσε προσωρινή διαταγή για διορισμό προσωρινής διοίκησης**. Ο διορισμός έγινε μετά από προσφυγή 61 Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών που ελέγχονται από τις ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ, στην οποία ζητούσαν να εξαιρεθεί η ΔΑΣ, παράταξη του ΠΑΜΕ. Η διοίκηση που διορίστηκε είναι ίδια σε συσχετισμό και πρόσωπα με την προηγούμενη, που είχε προκύψει από το 36^ο Συνέδριο. Στις 6 Μαΐου αναμένεται η οριστική απόφαση του Πρωτοδικείου για την προσωρινή διοίκηση της ΓΣΕΕ, η οποία θα έχει την ευθύνη της διεξαγωγής νέου εκλογικού συνεδρίου. Ο διορισμός διοίκησης του κορυφαίου συνδικαλιστικού οργάνου της χώρας από το αστικό κράτος, είναι μία εξαιρετικά σοβαρή και επικίνδυνη εξέλιξη, που εκφράζει την τεράστια κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, τον εκφυλισμό και την αποσύνθεσή του.

Ο τελευταίος διορισμός διοίκησης στη ΓΣΕΕ χρονολογείται στο 1985. Ήταν η χρονιά της έναρξης της αντεργατικής επίθεσης στη χώρα, με την εξαγγελία του διετούς σταθεροποιητικού προγράμματος από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που εγκαίνιαζε μία μόνιμη πολιτική λιτότητας για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Αυτή η επίθεση είχε συναντήσει σοβαρές αντιστάσεις μέσα στην εργατική τάξη, με το ξέσπασμα πολλών αγώνων, που άλλαξαν προς στιγμήν τους συσχετισμούς μέσα στη ΓΣΕΕ. Εκείνη την χρονιά είχαμε την διάσπαση της στην πλειοψηφία των «26» από την μία και στην κυβερνητική-απεργοσπαστική των «25» από την άλλη. Παράλληλα είχαμε και τη διάσπαση της ΠΑΣΚΕ και την δημιουργία της ΣΣΕΚ. Η πολιτική των ρεφορμιστικών παρατάξεων, ιδίως της ΕΣΑΚ (ΚΚΕ), όχι μόνο δεν συνέβαλε στην ενίσχυση των αγώνων, αλλά ενέτεινε την απομαζικοποίησή τους, με αποτέλεσμα να καταλήξουν σε αποτυχία. Ο κρατικός παρεμβατισμός στο συνδικαλιστικό κίνημα μεγάλωσε και έπειτα από δικαστική απόφαση διορίστηκε διοίκηση της ΓΣΕΕ μόνο από μέλη της ΠΑΣΚΕ. Εκείνη την περίοδο εμφανίστηκε ξεκάθαρα πλέον η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Σήμερα, η στάση της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΕΑΚ) δεν εκπλήσσει κανέναν. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχε πάντα την ίδια σχεδόν πολιτική, προσπαθώντας να κρατά υποταγμένα τα συνδικάτα και το συνδικαλιστικό κίνημα στο κράτος. Ο **κρατικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός** είναι ο κύριος υπεύθυνος για την απαξίωση της ΓΣΕΕ και των συνδικάτων, τη μετατροπή τους από όργανα οργάνωσης των εργαζομένων, σε όργανα έκφρασης της πολιτικής των εργοδοτών, της αστικής τάξης, του κεφαλαίου, της ΕΕ και των μνημονίων. Την ολόένα και μεγαλύτερη επέμβαση του κράτους στα συνδικάτα και το συνδικαλιστικό κίνημα. Το «ΝΑΙ» της ΓΣΕΕ στο δημοψήφισμα του 2015 και η «Κοινωνική Συμμαχία» με εργοδοτικές ενώσεις, είναι οι τελευταίες πράξεις μιας πολιτικής ταξικής συνεργασίας και ταξικής ειρήνης, που συμπληρώνουν συνεχώς τη συνεπή και μακρά πορεία προδοτικών ενεργειών και εκφυλισμού της γραφειοκρατικής ηγεσίας της ΓΣΕΕ.

Εξίσου υπεύθυνοι γι' αυτή την εξέλιξη είναι και οι **γραφειοκράτες του ΠΑΜΕ**. Με την πολιτική τους ενισχύουν τη διάσπαση, τον εκφυλισμό και τη διάλυση, νομιμοποιούν και παγιώνουν τη βία και τη



νοθεία, την κρατική επέμβαση στο συνδικαλιστικό κίνημα. Την ίδια στιγμή που διέλυσαν με βία και τραμπουκισμούς δύο φορές το 37^ο Συνέδριο και κατήγγειλαν την «συνδικαλιστική μαφία» της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, τους κυβερνητικούς κ.λπ. συνέδρους, προσέφυγαν και οι ίδιοι στα αστικά δικαστήρια παζαρεύοντας μάλιστα τη σύνθεση της δοτής διοίκησης! Τώρα συμμετέχουν σε αυτήν μαζί με εργοδοτικούς και νόθους! Το ίδιο έκαναν άλλωστε και στην Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων, στο ΕΚ Πάτρας, Τρικάλων, Κέρκυρας κ.ά.

Η κάθαρση του συνδικαλιστικού κινήματος από τη βία, τη νοθεία, τον εκφυλισμό και την αποσύνθεση δεν μπορεί να επιτευχθεί με την προσφυγή στα δικαστήρια και την ανάμειξη του αστικού κράτους, που τόσα δεινά έφερε στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα, σε ρόλο διαιτητή. Καταγγέλλουμε των διορισμό διοικήσεων από τα δικαστήρια στην ΓΣΕΕ και ΟΙΥΕ. Ούτε όμως τασσόμαστε υπέρ των συγκρούσεων σε 5στερα ξενοδοχεία, με σιδηρολόστους και εφορμήσεις, με μπράβους και ξυλοδαρμούς. Καταγγέλλουμε την βία που έχουν επιβάλει στη ζωή των συνδικάτων, χέρι-χέρι ο κρατικός/εργοδοτικός συνδικαλισμός με τους σταλινικούς γραφειοκράτες. Όποιος επιχειρεί να πάρει θέση υπέρ του ενός ή τους άλλου γραφειοκράτη, των ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ ή του ΠΑΜΕ, όποιος επιχειρεί να δικαιολογήσει τη βία του ΠΑΜΕ στο όνομα της δήθεν «κάθαρσης», όποιος θεωρεί θετική εξέλιξη την διάλυση της ΓΣΕΕ για τους εργαζόμενους, είναι συνυπεύθυνος για τον κατακερματισμό και την υποχώρηση του συνδικαλιστικού κινήματος και της μαχητικότητας των εργαζομένων, είναι επικίνδυνος και πρέπει να απομονωθεί.

Για να αποκατασταθούν τα συνδικάτα ως εργαλεία οργάνωσης των εργαζομένων, πρέπει να **υπερασπίσουμε με όλες μας τις δυνάμεις την ανεξαρτησία τους από το αστικό κράτος** και κάθε μορφής αστική επέμβαση/επιρροή. Αυτό όμως συνεπάγεται την **εργατική δημοκρατία** –μία από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος– ως βασική αρχή λειτουργίας τους. Δηλαδή το δικαίωμα οργανωμένης έκφρασης κάθε πολιτικής άποψης, της πολιτικής πάλης, του σεβασμού των αποφάσεων που λαμβάνονται και της δέσμευσης στην εφαρμογή τους. Η λύση δεν είναι να εγκαταλείψουμε τα συνδικάτα, αυτά τα απαραίτητα όπλα/εργαλεία για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων. Ιδιαίτερα σήμερα, που οι εργαζόμενοι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τις βάρβαρες επιθέσεις κυβερνήσεων-Μνημονίων-ΕΕ-κεφαλαίου, είναι αναγκαία η υπεράσπιση και η ενίσχυσή τους. Με την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων. Με την πάλη για την διασφάλιση της ενότητάς τους, στη βάση των ανεξάρτητων ταξικών συμφερόντων τους και με δημοκρατικές διαδικασίες. Να δώσουμε τη μάχη για να σώσουμε τα συνδικάτα από τις επιθέσεις του αστικού κράτους και από τα νύχια της γραφειοκρατίας κάθε απόχρωσης, που τα οδηγεί στην συρρίκνωση και στον αφανισμό.



επίκαιρα...

Συνεχίζεται η προσπάθεια ελάφρυνσης των ποινών για τους δολοφόνους του Γρηγορόπουλου

Συνεχίζεται στο Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λαμίας η δίκη των Κορκονέα και Σαραλιώτη, για τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Στη συνεδρίαση της 12 Απρίλη, συνεχίστηκε για δεύτερη μέρα η αγόρευση της δικηγόρου πολιτικής αγωγής, Ζωής Κωνσταντοπούλου, που υποστήριξε ότι οι δύο κατηγορούμενοι δρούσαν συντονισμένα και από κοινού και ζήτησε να παραμείνει ως έχει η πρωτόδικη απόφαση καταδίκης τους. Με αφορμή το αίτημά της για προβολή βίντεο και εγγράφων της δικογραφίας, ο Εισαγγελέας Βασίλειος Χανής, ο οποίος διαφώνησε, αναφέρθηκε και στην «εμμονή», όπως τη χαρακτήρισε, της πολιτικής αγωγής απέναντι στην πρότασή του (είχε προτείνει τη μετατροπή της κατηγορίας που βαρύνει τον Επαμεινώνδα Κορκονέα από ανθρωποκτονία από πρόθεση με άμεσο δόλο σε ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο και την αθώωση του Βασίλη Σαραλιώτη).

Ο εισαγγελέας Εφετών, σε πολλά σημεία της αγόρευσής του προσπάθησε να σκιαγραφήσει τη συμπεριφορά του Κορκονέα και με έμφαση σημείωσε ότι ιδιαίτερα ο Κορκονέας «ήθελε να δείξει τα προσόντα του και την ανωτερότητά του, την προσωπική και όχι την ανωτερότητα της Αστυνομίας». Σημείωσε πως «ο Αλέξης ήταν ο άτυχος της στιγμής που δέχτηκε τη σφαίρα από εξοστρακισμό», και παράλληλα υπογράμμισε πως «ο πυροβολισμός από την πλευρά του Κορκονέα δεν ήταν ευθύς αλλά γνώριζε όταν πυροβόλουσε ότι μπροστά του βρίσκονταν παιδιά». Για τον έτερο των κατηγορουμένων Βασίλη Σαραλιώτη, έχει ζητήσει την απαλλαγή του, θεωρώντας ότι δεν έχει καμία συνέργεια στην ανθρωποκτονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. «Απέχει ο ψυχικός κόσμος του πρώτου και του δεύτερου κατηγορούμενου. Ο πυροβολισμός προέκυψε εντελώς ξαφνικά από τον Κορκονέα και ο δεύτερος κατηγορούμενος δεν θα μπορούσε να τον αποτρέψει... Δεν υπάρχει συνέργεια».

Καταδίκη θύτη δολοφονικής ρατσιστικής επίθεσης

Σε 13 χρόνια φυλάκιση χωρίς αναστολή καταδίκασε, στις 19 Απρίλη, το Μικτό Ορκωτό Κακουργιοδικείο Χίου τον 79χρονο από τη Μόρια, ο οποίος τον Ιούλιο του 2018 είχε πυροβολήσει 15χρονο Σύρο πρόσφυγα με κυνηγετική καραμπίνα, τραυματίζοντάς τον στο κεφάλι και στα κάτω άκρα. Το δικαστήριο έκανε δεκτή την πρόταση της εισαγγελέως και καταδίκασε τον δράστη για απόπειρα ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση και για παράνομη οπλοφορία και οπλοκατοχή, απορρίπτοντας τον ισχυρισμό της υπεράσπισης ότι ο κατηγορούμενος βρισκόταν σε άμυνα και ότι το έγκλημα διαπράχθηκε εν βρασμώ ψυχής.

Όπως αποδείχθηκε στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, ο 79χρονος πυροβόλησε τον 15χρονο Σύρο μπροστά στα μάτια των γονιών του και του ανήλικου αδελφού του. Η οικογένεια είχε φύγει από τον καταυλισμό κατά τα επεισόδια που είχαν τότε προηγηθεί, ανάμεσα σε αραβόφωνους και Αφγανούς, αιτούμενη άσυλο προκειμένου να προστατευθεί. Περίμεναν δηλαδή να ηρεμήσουν τα πράγματα για να επιστρέψουν στον καταυλισμό.

Ο 79χρονος έχει καταδικαστεί ξανά, στο παρελθόν, σε πολυετή κάθειρξη για τον φόνο της γυναίκας του, ποινή την οποία και εξέτισε, ενώ διαμένει σε σπίτι μέσα σε κτήμα πολύ κοντά στον καταυλισμό του Κέντρου Υποδοχής και Ταυτοποίησης της Μόριας.

Ο αγώνας των διανομέων δείχνει τον δρόμο!

Οι μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις των διανομέων σε αρκετές πόλεις στις 11/4 ήταν η κορύφωση ενός αγώνα που ξεκινήσαμε τα δύο τελευταία χρόνια με την Επιτροπή Αγώνα Διανομέων στη Θεσσαλονίκη, που δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό.

Μέσα από δεκάδες κινητοποιήσεις, μοτοπορείες, συνελεύσεις, ενημερώσεις σε συναδέλφους σε κάθε μαγαζί, καταφέραμε να αποδομήσουμε τα παραμύθια της άθλιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ περί δήθεν εξόδου από τα μνημόνια, επιστροφής στην κανονικότητα κ.τ.λ. και να αποδείξουμε ότι το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης επεκτείνεται και παγιώνεται με:

α) τα δεκάδες εργατικά δυστυχήματα-δολοφονίες και ατυχήματα (16 νεκροί συνάδελφοι διανομείς και καθημερινά εργατικά ατυχήματα), που οφείλονται στην παντελή έλλειψη μέτρων ασφαλείας και υγιεινής (μη παροχή από τους εργοδότες δικύκλου, βενζίνης και εξοπλισμού), καθώς και στην εντατικοποίηση για γρήγορη παράδοση των παραγγελιών,

β) την ανασφάλιστη ή υποασφαλισμένη εργασία,

γ) τη μη πληρωμή-κλοπή δώρων, επιδομάτων, αδειών, προσαυξήσεων νυχτερινών, Κυριακών και αργιών, υπερωριών,

δ) τη μη υπογραφή και υποχρεωτική εφαρμογή των κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας,

ε) τους ξυλοδαρμούς και τις απολύσεις όσων εργαζόμενων διεκδικούν αυτονόητα δικαιώματα (πατσατζίδικο Τσαρούχας κ.ά.).

Αναδείξαμε επίσης τους υπεύθυνους των εργατικών δυστυχημάτων/δολοφονιών, δηλαδή όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις και φυσικά τους εργοδότες, οι οποίοι, επωφελούμενοι από τους δεκάδες αντεργατικούς μνημονιακούς νόμους, παραβιάζουν ακόμη και τα πιο στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα για να αυξάνουν τα κέρδη τους.

Παράλληλα, αναδείξαμε ότι υπάρχει ένας υγιής, μαχητικός συνδικαλισμός, ο οποίος μπορεί να εμπνεύσει, να οργανώσει και να ενώσει στην πράξη τους εργαζόμενους, στη βάση των πραγματικών τους προβλημάτων, μέσα από τους αγώνες, τις συνελεύσεις κ.τ.λ. Δηλαδή, σε ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από τον κατακερματισμό και τη σήψη που προάγουν τόσο η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όσο και αυτή του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, με τις αποκρουστικές κοκορομαχίες τους για τις καρέκλες (βλ. σχετικό άρθρο). Μάλιστα, το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, ενώ με ανακοίνωση «στηρίζει τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις...των εργαζομένων στη διανομή...», για ψηφοθηρικούς λόγους συκοφαντεί συνεχώς την Επιτροπή Αγώνα Διανομέων ως διασπαστές κ.τ.λ. και προβάλλει διάφορες δικαιολογίες

για να μην εγγράφει τους διανομείς στο σωματείο ΣΕΤΕΠΕ, το οποίο ελέγχει. Παρόμοια τακτική με το ΠΑΜΕ ακολουθούν και οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Λάντζα). Τέλος, εξίσου προβληματική είναι και η θέση του ΣΒΕΟΔ (σωματείο ελεγχόμενο από τους αναρχικούς), που με κάθε ευκαιρία και τρόπο επιτίθεται στην Επιτροπή Αγώνα Διανομέων, λειτουργεί με συντεχνιακό και διασπαστικό τρόπο, ενώ ακόμα πιο επικίνδυνες είναι οι θέσεις του για τα σωματεία, τη ΓΣΕΕ, τις παρατάξεις.

Μια πρώτη νίκη!

Ο συνεχής αγώνας των διανομέων ανάγκασε το υπουργείο Εργασίας να εκδώσει σχετική εγκύκλιο, ενώ φέρνει και νομοσχέδιο προς ψήφιση, για μέτρα υγιεινής και ασφαλείας, παροχή δικύκλου κ.ά. Χαρακτηριστικές της μεγάλης απήχησης και αποδοχής στο μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που έχουν πετύχει οι αγώνες και η ανάδειξη των προβλημάτων των διανομέων, είναι οι συνεχείς αναφορές σε αυτούς, ακόμα και του ίδιου του απατεώνα Τσίπρα, η προεκλογική συνάντησή του έτερου απατεώνα Μητσοτάκη με διανομείς, οι τοποθετήσεις λοιπών κομμάτων/ρεταλιών, οι επερωτήσεις βουλευτών κ.ά.

Όλα αυτά αποτελούν μια πρώτη νίκη και δείχνουν την πολιτική και πρακτική που πρέπει ακόμα πιο δυναμικά να συνεχίσουν οι διανομείς και να ακολουθήσουν όλοι οι εργαζόμενοι, για να ανατρέψουμε τη μαύρη περίοδο,



όπου τα εργατικά δικαιώματα έχουν μπει κυριολεκτικά στον «γύψο» από τη μνημονιακή χούντα. Ο αγώνας των διανομέων (ενός από τα πλέον ανοργάνωτα και χτυπημένα κομμάτια της εργατικής τάξης) δείχνει τις πραγματικές δυνατότητες και την τεράστια δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι όταν οργανώνονται και διεκδικούν. Μόνο με τη μαζική συμμετοχή μας στα σωματεία θα μπορέσουμε να διώξουμε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (αστικοποιημένη και σταλινική), που μόνο προβλήματα δημιουργεί, να προχωρήσουμε σε μια ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, που είναι απαραίτητος όρος για μια συνολική αντεπίθεση των εργαζομένων, ώστε να επιβάλουμε και να ανακτήσουμε τα δικαιώματά μας.

Για ενημέρωση-επικοινωνία με την Επιτροπή: **Τηλέφωνο:** 6982268508, **blog:** dianomeisthess.blogspot.gr, **Facebook:** Επιτροπή Αγώνα Διανομέων

■ *Νίκος Κτενάς, μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης*

Δίκη Χρυσής Αυγής: Μία μακροχρόνια προσπάθεια ξεπλύματος των ναζιστών

Τέσσερα χρόνια συμπληρώθηκαν από την έναρξη της δίκης της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής (Χ.Α.) στις 20 Απριλίου 2015, αφού είχαν περάσει δύο χρόνια από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά και το τάγμα εφόδου της Νίκαιας. Το κατηγορητήριο περιλαμβάνει σωρεία δολοφονικών επιθέσεων σε αγωνιστές και μετανάστες και δεκάδες άλλα ποινικά αδικήματα. Κατηγορούμενοι είναι 68 μέλη της Χ.Α., ανάμεσά τους όλη η ηγετική της ομάδα.

Παρά τις εκατοντάδες μαρτυρίες, την καταδίκη δύο εκ των κατηγορουμένων σε ισόβια και τα αδιάσειστα στοιχεία για την εγκληματική δράση τους, οι φασίστες δολοφόνοι της Χ.Α. παραμένουν στο απυρόβλητο - όλοι οι κατηγορούμενοι είναι ελεύθεροι, ακόμα και ο δολοφόνος του Παύλου Φύσσα... Μάλιστα, με την ώθηση που τους έδωσε το Μακεδονικό, εντείνουν τις επιθέσεις σε αγωνιστές, με πρόσφατο παράδειγμα την επίθεση σε συντρόφους της ΟΚΔΕ στη Θεσσαλονίκη. Οι θρασυδειλοί φασίστες αποθρασύνονται από την ατιμωρησία και την προνομιακή μεταχείριση του αστικού κράτους. Αισθάνονται δυνατοί και ασφαλείς επειδή ξέρουν ότι οι δικαστές και η αστυνομία κυνηγάνε με ιδιαίτερο ζήλο φτωχούς, εργαζόμενους, μετανάστες και αγωνιστές. Εργοδότες, μνημονιακοί και φασίστες συνήθως πέφτουν στα μαλακά ή δεν διώκονται καν.

Συνένοχοι στην εγκληματική δράση της Χ.Α. είναι η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τα υπόλοιπα μνημονιακά ρετάρια του «Συνταγματικού Τόξου», που, ενώ παριστάνουν τους «δημοκράτες», δεν έχουν κάνει τίποτα απολύτως για να τιμωρηθεί η ναζιστική συμμορία. Αντίθετα, προσπαθούν να τους «μεταμορφώσουν» σε μια «σοβαρή» δεξιά και ιδιαίτερα ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να τους διατηρήσει εντός πολιτικού παιχνιδιού για να διεμβολίζουν τη ΝΔ. Με την επιστράτευση των εθνικών ζητημάτων (Μακεδονικό, ελληνοτουρκικά), ώστε να μας εξαπατήσουν και να μας κάνουν να ξεχάσουμε τα μνημόνια, με την πατριδοκάπηλη ρητορεία και τη μαύρη αντικομ-

μουνιστική προπαγάνδα, όλοι οι μακεδονομάχοι εξαπλώνουν το δηλητήριο του φασισμού. Την επιρροή αυτών των μορφωμάτων ενισχύουν και οι ακραία ρατσιστικές πολιτικές της ΕΕ, που καθημερινά δολοφονεί πρόσφυγες ή τους στοιβάζει στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, και οι μνημονιακές πολιτικές, που σπέρνουν τη φτώχεια και την εξαθλίωση απαξιώνοντας πλήρως την ανθρώπινη ζωή.

Η προνομιακή μεταχείριση αυτής της εγκληματικής συμμορίας από τον αστικό μηχανισμό προφανώς δεν είναι ζήτημα ανικανότητας, αλλά απολύτως συνειδητή πράξη. Οι φασίστες είναι το μακρύ δολοφονικό χέρι του συστήματος και εφεδρεία για το τσάκισμα των εργαζομένων και των αγώνων τους. Η Χ.Α., οι λοιπές φασιστικές-ακροδεξιές ομάδες και τα τάγματα εφόδου συμπληρώνουν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης μαζί με τα δικαστήρια και τα ΜΑΤ, προσπαθώντας να διασφαλίσουν την αέναη εφαρμογή των βάρβαρων μνημονιακών-νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Όσο θα βαθαίνει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, τόσο θα επιστρατεύονται οι φασίστες για να χτυπήσουν το εργατικό κίνημα, να σπείρουν το μίσος και τη διαίρεση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Δεν πρέπει να δείχνουμε καμία εμπιστοσύνη στις λεγόμενες «υπεύθυνες-δημοκρατικές δυνάμεις» ότι μπορούν να καταπολεμήσουν τους φασίστες. Με τις πολιτικές τους ενισχύουν τον εθνικιστικό παροξυσμό και την ακροδεξιά. Αλλά και η όποια καταδίκη των δολοφόνων, αν και όποτε πραγματοποιηθεί, δεν αρκεί για να απαλλαγούμε από τον φασισμό. Ο φασισμός κρύβεται στις ρατσιστικές πολιτικές της ΕΕ, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα μνημόνια, σε όλο το σάπιο κοινοβουλευτικό τσίρκο. Μόνο με ενωτικούς, ταξικούς και μαχητικούς αγώνες μπορούμε να προστατέψουμε τα δημοκρατικά μας δικαιώματα και ελευθερίες. Να τσακίσουμε τον φασισμό, χρυσαυγίτικο και μνημονιακό. Να παλέψουμε για την έξοδο από την ΕΕ και την ανατροπή της χούντας των αγορών.

■ *Αλέξης Μ.*

Σύλληψη του Τζούλιαν Ασάνζ και κίνδυνος για έκδοση στις ΗΠΑ

Στις 11 Απρίλη εκδιώχθηκε από την πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο, όπου είχε βρει πολιτικό άσυλο τα τελευταία 7 χρόνια, ο Τζούλιαν Ασάνζ, ιδρυτής του ιστότοπου WikiLeaks. Έξω από την πρεσβεία, τον συνέλαβαν αμέσως οι βρετανικές αρχές.

Ο ιστότοπος WikiLeaks ιδρύθηκε το 2006 από τον Ασάνζ και έγινε ευρέως γνωστός το 2009 με τη δημοσιοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων μηνυμάτων που εστάλησαν στις ΗΠΑ την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Στη συνέχεια, κλιμάκωσε τις αποκαλύψεις, δημοσιοποιώντας ένα βίντεο του αμερικανικού στρατού στο Ιράκ και χιλιάδες στρατιωτικά έγγραφα για το Αφγανιστάν. Στις 28 Νοεμβρίου 2010 το WikiLeaks, με τη συνεργασία της αμερικανίδας στρατιωτικού Τσέλι Μάνινγκ, δίνει στη δημοσιότητα, μέσω μεγάλων διεθνών εφημερίδων, περισσότερα από 250.000 απόρρητα έγγραφα, που αποκάλυπταν μυστικά της αμερικανικής διπλωματίας. Μετά το σκάνδαλο αυτό, που έμεινε γνωστό ως «Cablegate», ο Ασάνζ έγινε άσπονδος εχθρός των ΗΠΑ.

Από τότε, ο Ασάνζ θα δεχτεί ανηλεές κυνηγητό από τις ΗΠΑ και άλλες πρόθυμες χώρες. Τον Αύγουστο του 2010 εκδίδεται από τις αρχές της Σουηδίας ένταλμα σύλληψης σε βάρος του, με δύο εντελώς ανυπόστατες κατηγορίες, για βιασμό και για σεξουαλική παρενόχληση (και οι δύο αποδείχτηκαν αβάσιμες και σταμάτησε η έρευνα). Ο Ασάνζ αρνήθηκε τις κατηγορίες και εξέφρασε φόβους ότι μια δίκη στη Σουηδία θα ήταν ουσιαστικά το μέσο για την έκδοσή του στις ΗΠΑ, όπου υπάρχει ένταλμα σύλληψης για τη δημοσιοποίηση μυστικών αρχείων της κυβέρνησης από τα WikiLeaks και αντιμετωπίζει κατηγορίες που μπορούν να οδηγήσουν ακόμα και στη θανατική ποινή.

Στη συνέχεια, οι σουηδικές αρχές εξέδωσαν διεθνές ένταλμα σύλληψης μέσω της Interpol για τον Ασάνζ. Ο Ασάνζ παρουσιάστηκε στη βρετανική αστυνομία τον Δεκέμβριο του 2010 και, αφού παρέστη σε διαδικασία ακρόασης, του δόθηκαν εγγυήσεις για τη μη έκδοσή του. Μετά από δύο χρόνια, τα βρετανικά δικαστήρια αποφάσισαν να εκδοθεί στη Σουηδία. Με τον κίνδυνο έκδοσης στις ΗΠΑ να μεγαλώνει, ο Ασάνζ αναγκάστηκε να καταφύγει στην πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο και να ζητήσει πολιτικό άσυλο, το οποίο και του δόθηκε. Από το 2012 μέχρι και τις 11 του περασμένου Απριλίου, έμεινε έγκλειστος στην πρεσβεία. Στις αρχές Απριλίου, τα WikiLeaks ανακοίνωσαν μέσω Twitter ότι τις επόμενες ημέρες ο Ασάνζ επρόκειτο να εκδιωχθεί από την πρεσβεία του Ισημερινού, σε συμφωνία με τη Βρετανία για τη σύλληψή του. Αιτία γι' αυτή την απόφαση, σύμφωνα με τα WikiLeaks, είναι το σκάνδαλο διαφθοράς INAPapers, στο οποίο εμπλέκεται η κυβέρνηση και ο πρόεδρος του Ισημερινού Λένιν Μορένο.

Ανεξάρτητα από τις αιτιάσεις της κυβέρνησης του Ισημερινού, η παράδοση του Ασάνζ στη Βρετανία και στην ουσία στις ΗΠΑ αποτελεί απαράδεκτη ενέργεια, που ευνοεί ξεκάθαρα τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Είναι μία ακόμα υποχώρηση μιας άλλοτε αριστερής-προοδευτικής κυβέρνησης, που για χρόνια, μαζί με τις κυβερνήσεις της Βενεζουέλας και της Βολιβίας, αντιστάθηκαν σθεναρά στον ιμπεριαλισμό. Ένοχη σιωπή για το θέμα, μάλλον κατ' εντολή των ΗΠΑ, κρατάει και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που υποτίθεται ότι στηρίζει τον Ασάνζ. Στα χέρια των βρετανικών αρχών ο Ασάνζ κινδυνεύει άμεσα με έκδοση στις ΗΠΑ. Το εργατικό κίνημα και οι αριστερές-αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις πρέπει να σταθούν στο πλευρό του και να απαιτήσουν να αφηθεί ελεύθερος, να του δοθεί πολιτικό άσυλο και να μην εκδοθεί στις ΗΠΑ.

■ *Γιώργος Θ.*

Πολυνομοσχέδιο Γαβρόγλου

Κατάργηση άρθρου 16 - Κλείσιμο ΤΕΙ - Λύκειο εξεταστικό κάτεργο

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει το καταστροφικό «έργο» της προχωρώντας σε ψήφιση στη Βουλή τη Δευτέρα 22/4 (μέσα στις διακοπές του Πάσχα) ενός νέου πολυνομοσχεδίου για τη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το πολυνομοσχέδιο ουσιαστικά καταργεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, παρά τις κυνικές δηλώσεις των υπουργών του ΣΥΡΙΖΑ ότι «άφησαν ανέγγιχτο» το άρθρο 16 κατά την πρόσφατη διαδικασία συνταγματικής αναθεώρησης. Πρόκειται για ένα νέο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα της κυβέρνησης, αφού η συνταγματική αναθεώρηση είναι μια συγκεκριμένη κοινοβουλευτική διαδικασία και ένας απλός νόμος δεν μπορεί να επιδράσει σε άρθρο του Συντάγματος.

Το πολυνομοσχέδιο προβλέπει:

1. Εξίσωση των πτυχίων των ιδιωτικών κολεγίων και των ξενόγλωσσων προγραμμάτων σπουδών με αυτά των δημόσιων πανεπιστημίων.

2. Συγχωνεύσεις των ΤΕΙ με γειτονικά ΑΕΙ: τα ΤΕΙ Κεντρικής Μακεδονίας, Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης και Θεσσαλονίκης συγχωνεύονται με το Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδας, το ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, το ΤΕΙ Κρήτης με το Πανεπιστήμιο Κρήτης, το ΤΕΙ Δυτικής Ελλάδας κατά ένα μέρος με το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου και κατά το υπόλοιπο μέρος με το Πανεπιστήμιο Πατρών και το ΤΕΙ Πελοποννήσου με το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου.

3. Το παζλ των συγχωνεύσεων συμπληρώνουν οι ιδρύσεις και καταμήσεις άλλων σχολών και τμημάτων, με προεξάρχουσα την ίδρυση έκκτης σχολής στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (ΠΑ.Δ.Α.), της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας (Ε.Σ.Δ.Υ.).

4. Ίδρυση εταιρείας (Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου) στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, που θα είναι υπεύθυνη για το ξεπούλημα της περιουσίας του Πανεπιστημίου και θα έχει χρόνο ζωής 50 έτη, μετοχικό κεφάλαιο, μετόχους κ.τ.λ.

5. Μετατροπή των τετραετών πτυχίων των μηχανικών του ΠΑ.Δ.Α. σε πενταετή, χωρίς να γίνεται λόγος για το τι αλλαγές θα σημαίνει αυτό για τα επαγγελματικά δικαιώματα.

6. Αλλαγή του εξεταστικού συστήματος για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και διαμόρφωση του «Νέου» Λυκείου. Εντός αυτού του νέου πλαισίου, τα τμήματα στην τριτοβάθμια θα διαχωριστούν σε δύο κατηγορίες: Τμήματα Ελεύθερης Πρόσβασης (ΤΕΠ) και Τμήματα Πρόσβασης μόνο με Πανελλαδικές Εξετάσεις (ΤΠΠΕ).

Με το πολυνομοσχέδιο προωθείται περαιτέρω η ιδιωτικοποίηση της παιδείας και η διάλυση του όποιου δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα είχε. Στην πράξη καταργείται το άρθρο 16 του Συντάγματος, το οποίο απαγόρευε στα ιδιωτικά κολέγια να παρέχουν ισάξιους τίτλους σπουδών με τα ΑΕΙ-ΤΕΙ και δέσμευε το κράτος να παρέχει δημόσια δωρεάν παιδεία. Γι' αυτό ο πρόεδρος του Συνδέσμου Κολεγίων Β. Δασακαλάκης έσπευσε να δηλώσει πως «είναι προς τη σωστή κατεύθυνση οι διατάξεις που περιλαμβάνονται στο πολυνομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας».

Οι συγχωνεύσεις των ΤΕΙ όχι μόνο δεν θα σημαίνουν κάποια αναβάθμιση, αλλά οι νέες σχολές που θα προκύψουν θα είναι σε πολύ χειρότερη κατάσταση από τις προηγούμενες και θα υπολειπονται. Ο εκπαιδευτικός χάρτης συρρικνώνεται περαιτέρω, ενώ χারάσσεται κατεύθυνση για την επιβολή διδά-

κτρων και σε προπτυχιακό επίπεδο. Ας μην ξεχνάμε πως ο υπουργός Παιδείας Γαβρόγλου έχει δηλώσει πως, από το ακαδημαϊκό έτος 2019-2020, θα λειτουργήσουν προγράμματα σπουδών με διδάκτρα για φοιτητές από το εξωτερικό (ήδη στη Φιλοσοφική Αθηνών έχει ετοιμαστεί ένα τέτοιο πρόγραμμα σπουδών). Εξαφανίζονται ολόκληρες σχολές και αντικείμενα σπουδών καθώς και τα επαγγελματικά δικαιώματα που εξασφάλιζαν. Την ίδια στιγμή, με την εισαγωγή των διετών προγραμμάτων σπουδών στις σχολές μας, διαλύεται η ίδια η έννοια του πτυχίου. Πλέον το πανεπιστήμιο θα είναι ένα σούπερ-μάρκετ, στο οποίο ο φοιτητής-πελάτης θα καλείται να αγοράσει ατομικούς τίτλους σπουδών, ανάλογα με τη δυνατότητα της τσέπης του.

Η Γ' Λυκείου μετατρέπεται σε τάξη αποκλειστικά για τις πανελλήνιες εξετάσεις, σε ένα εξεταστικό κάτεργο, αφού θα διδάσκονται σχεδόν αποκλειστικά τα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα. Γίνεται πολύ δύσκολη η απόκτηση απολυτηρίου Λυκείου, αφού οι απολυτήριες εξετάσεις αποκτούν χαρακτήρα τοπικών πανελληνίων (θέματα ανά περιφέρεια, επιτηρητές από άλλα σχολεία κ.ά.)! Εντείνονται με αυτό τον τρόπο οι ταξικοί φραγμοί στην παιδεία, αφού πολλά παιδιά φτωχών (και όχι μόνο) οικογενειών θα δυσκολευτούν να πάρουν απολυτήριο και θα κατευθυνθούν στα ΕΠΑΛ ή θα εγκαταλείψουν τις σπουδές τους.

Τέλος, τα ΤΕΠ, τα «πράσινα τμήματα» όπως αποκαλούνται, στα οποία οι μαθητές θα περνούν χωρίς πανελλήνιες, θα είναι αυτά στα οποία οι θέσεις που προσφέρονται είναι έτσι κι αλλιώς περισσότερες ή ίσες με τον

αριθμό των μαθητών που τα δηλώνουν, ενώ στα ΤΠΠΕ οι μαθητές θα περνούν όπως σήμερα με πανελλήνιες. Τα ΤΕΠ θα είναι τα πρώτα τμήματα που θα συγχωνευθούν ή θα κλείσουν όσο συνεχίζεται η επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Θέλουν μια παιδεία για λίγους και εκλεκτούς, για όσους έχουν χρήματα, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας θα πετιέται εκτός σχολών, στο περιθώριο. Σε αυτή την πλήρως ιδιωτικοποιημένη παιδεία θα ανθίσουν τα φοιτητικά δάνεια και τα ιδιωτικά κολέγια.

Το φοιτητικό κίνημα να περάσει πάνω από αυτούς που το καταδικάζουν στην αδράνεια

Αυτό το νέο χτύπημα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν βρήκε σε καμία περίπτωση την απαιτούμενη αντίσταση από τη μεριά του φοιτητικού κινήματος, καθώς επί της ουσίας δεν προετοιμάστηκε καμία κινητοποίηση από τις δυνάμεις που βρίσκονται στην ηγεσία του. Τα ΕΑΑΚ παρέδωσαν ακόμα ένα μάθημα γραφειοκρατίας και ιδιοκτησιακής λογικής για τους συλλόγους, καθώς, ενώ αρχικά υπήρχαν αποφάσεις γενικών συνελεύσεων για κινητοποίηση την Πέμπτη 18/4, «εκτίμησαν πως δεν υπάρχουν οι κατάλληλοι συσχετισμοί για μαζική κινητοποίηση και πως η Δευτέρα είναι ημέρα κόμβος που πρέπει να μπει τελικά η πορεία». Απορία προκαλεί το πως μέχρι την Τετάρτη (ημέρα διεξαγωγής



των συνελεύσεων) οι συσχετισμοί ευνοούσαν την πραγματοποίηση πορείας, ενώ λίγες ώρες μετά άλλαξαν. Το κύριο πρόβλημα είναι ο τρόπος λήψης της απόφασης για ματαίωση της κινητοποίησης, ο οποίος παραμένει άγνωστος, καθώς τα συντονιστικά απουσιάζουν από τα πλαίσια των ΕΑΑΚ. Αποτέλεσμα αυτής της τραγελαφικής κατάστασης ήταν μεμονωμένα μέλη των ΕΑΑΚ, από τις σχολές που είχαν απόφαση συνέλευσης, να ενημερώνουν όποιον φοιτητή πήγαινε στα Προπύλαια πως η πορεία ματαιώθηκε.

Η κινητοποίηση της Δευτέρας 22/4, όπως ήταν αναμενόμενο, ήταν άμαζη, άνευρη και διασπασμένη, καθώς η ΚΝΕ-ΜΑΣ ακολούθησε διαφορετική διαδρομή. Από πλευράς των εκπαιδευτικών, απουσίαζαν παντελώς ακόμα και οι συνδικαλιστές που μοίραζαν παχιά λόγια στις κινητοποιήσεις των αναπληρωτών. Τέλος, οι μαθητές, λόγω των πασχάλινων διακοπών, δεν συμμετείχαν.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παραμερίσει όλες αυτές τις ομάδες που αυτοανακηρύσσονται «Σύλλογοι» και έχουν εισαγάγει σε αυτό τις πιο βρώμικες πρακτικές γραφειοκρατίας, βίας και καπελώματος. Με μαχητικές μορφές πάλης και αυτοοργάνωση να παλέψουμε για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και την οικοδόμηση των σχημάτων της ΣΣΠ, ώστε να δοθεί παντού η απάντηση σε όποιον καταστρέφει τη ζωή και το μέλλον μας.

Τα αποτελέσματα των

θέσης και παρουσιάζοντας μικρή πτώση στα ποσοστά της (40,56% στα ΑΕΙ). Η άνοδος αυτή στηρίχθηκε στα γνωστά μέσα της παράταξης (σημειώσεις, ποτά, τραμπουκισμοί, όργια νοθείας σε ορισμένους συλλόγους κ.ά.). ΔΑΠ και ΝΔ επιδιώκουν τη διάλυση όλων των δομών αυτοοργάνωσης και αγώνα των φοιτητών, για να προσαρμόσουν και να βυθίσουν τα πανεπιστήμια στη χρεοκοπία και κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.

Η ΠΑΣΠ κατάφερε να διατηρήσει σταθερές τις ψήφους της (11.510 σε ΑΕΙ), αυξάνοντας μάλιστα οριακά τα ποσοστά της (11,71%). Μετά την απότομη καταβάρθρωση της πριν λίγα χρόνια, όταν πλήρωσε και το τίμημα της βάρβαρης μνημονιακής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, τα τελευταία χρόνια καταφέρνει να διατηρείται σε αυτά τα επίπεδα.

Το Βλοco, η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, σημείωσε κι αυτή άνοδο, καταφέροντας να περάσει το 1% στα ΑΕΙ και να το πλησιάσει στα ΤΕΙ. Προφανώς τα νούμερά της παραμένουν πολύ μικρά, ειδικά αν αναλογιστούμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι τέσσερα χρόνια στην κυβέρνηση.

Η ΠΚΣ-ΚΚΕ σημείωσε μια αύξηση 2.000 περίπου ψήφων και παρέμεινε δεύτερη δύναμη. Η αύξησή της δεν είναι σημάδι προοπτικής ανόδου των φοιτητικών αγώνων. Αντίθετα, οφείλεται στην κρίση του φοιτητικού κινήματος, στην κάμψη των αγώνων, στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία που η παράταξη καλλιεργεί καθημερινά μέσα στις σχολές. Τέλος, αυτή η σχετική άνοδος της οφείλεται και στο ότι αλλάζει κατά περίπτω-

ση τις θέσεις της: Π.χ. υιοθέτησε σημαντικές πτυχές της μνημονιακής επίθεσης (π.χ. υπέρ των συγχωνεύσεων των σχολών) ή προσέγγισε ακόμα και εθνικιστικές-πατριωτικές θέσεις (Μακεδονικό).

Τα ΕΑΑΚ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και η εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ (ΛΑΕ) βγαίνουν ζημιωμένα και σε αυτές τις εκλογές. Καταγράφουν λίγο πάνω από 6.000 ψήφους σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, από 3.000 περίπου ο καθένας. Δεν καρπώνονται τίποτα από την αύξηση της συμμετοχής, αντίθετα είναι η παράταξη με τη μεγαλύτερη πτώση σε ποσοστό (περίπου 1,5%). Από το 2015 (13.500 ψήφοι) έχουν χάσει πάνω από τις μισές τους ψήφους. Το εκλογικό μέτωπο των ΕΑΑΚ έχει πάψει προφανώς να είναι ενιαίο, όχι μόνο στις εκλογές αλλά και στο δρόμο. Αδυνατεί να προτείνει οποιοδήποτε συνεκτικό σχέδιο για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, και τις περισσότερες φορές εξαντλεί τη δράση του σε συντηρητικού τύπου διεκδικήσεις εντός των σχολών ή, ακόμα χειρότερα, σε μικροπολιτική και λογική απλής αναπαραγωγής των δυνάμεών του, μακριά τόσο από τις ανάγκες του κινήματος όσο και από τις απαιτήσεις των καιρών.

Στα ΤΕΙ, τα όργια νοθείας των ΠΑΣΠ και ΔΑΠ κάνουν πολύ δύσκολη την αναγνώριση οποιοδήποτε αποτελέσματος σε πολλούς συλλόγους. Η κατάσταση αυτή, καθώς και η απουσία σημαντικών αγωνιστικών δυνάμεων, τους επιτρέπουν να διατηρούν σημαντικές δυνάμεις (αθροιστικά περίπου 70%). Η ΔΑΠ χάνει περίπου 200

Μπροστά σε μία νέα παγκόσμια ύφεση ή σε έναν Αρμαγεδδώνα;

Το ΔΝΤ, στην τελευταία έκθεσή του, αναγκάστηκε, για δεύτερη φορά μέσα σε ένα εξάμηνο, να αναθεωρήσει τις προβλέψεις του για την παγκόσμια οικονομία προς το χειρότερο. Σύμφωνα λοιπόν με την έκθεση, το παγκόσμιο ΑΕΠ, ενώ είχε γνωρίσει μια ασθενή ανάκαμψη από τα μέσα του 2015 μέχρι τα τέλη του 2017, το 2018 θα αυξηθεί κατά 3,6%, το 2019 η αύξηση θα μειωθεί στο 3,3% και το 2020, αν δεν εκδηλωθεί κάποιος επικίνδυνος παράγοντας, η αύξηση θα επανέλθει στο 3,6%, σχεδόν σε επίπεδα ύφεσης. Ακόμη μεγαλύτερη επιδείνωση θα γνωρίσει το παγκόσμιο εμπόριο, με την αύξησή του, από 5,4% το 2017, να πέφτει στο 3,4% το 2019, αρκετά μακριά από τα υψηλά ποσοστά πριν την κρίση του 2007-09. Η συρρίκνωση της αύξησης του ΑΕΠ θα είναι γενικευμένη, με ορισμένες βέβαια χώρες να την υφίστανται περισσότερο: ΕΕ, Ιαπωνία, Βραζιλία (γενικά η Λατινική Αμερική), Μεξικό, Νότια Αφρική, καθώς και αρκετές οικονομικά καθυστερημένες χώρες.

Αυτές οι προβλέψεις άναψαν το κόκκινο φως στα αστικά επιτελεία και σχεδόν ταυτόχρονα ανακοινώθηκαν από τις τέσσερις μεγαλύτερες κεντρικές τράπεζες (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνίας, Κίνας) το σταμάτημα της αύξησης των επιτοκίων και η συνέχιση, αν χρειαστεί, της ενίσχυσης των τραπεζών με άτοκα δάνεια ή ακόμη και νέα προγράμματα «ποσοτικής χαλάρωσης».

Αλλά γιατί μια τέτοια πανικόβλητη αντίδραση μπροστά σε περιορισμένη ύφεση; Γιατί η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία είναι σε τέτοια γερασμένη κατάσταση που ακόμη κι ένα απλό συνάχι μπορεί να τη σκοτώσει — ή αλλιώς, μια απλή ύφεση μπορεί πολύ εύκολα να μετατραπεί σε Αρμαγεδδώνα. Η έκθεση

του ΔΝΤ δεν διατάζει να παραθέσει τους «παράγοντες κινδύνου», με διακριτικό τρόπο: ένταση του εμπορικού πολέμου, χρηματοπιστωτική αστάθεια, όξυνση των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων, γενικευμένη εφαρμογή πολιτικών λιτότητας.

Τα αστικά επιτελεία διαπιστώνουν ότι ο βιομηχανικός κύκλος (κρίση, ανάκαμψη, υπερθέρμανση, κρίση, κ.ο.κ.) δεν λειτουργεί μετά την κρίση του 2007-09 και μάλλον έχουμε μπει σε μια παρατεταμένη περίοδο ελαφρών διακυμάνσεων της οικονομίας (ή αλλιώς σύντομων και αδύναμων ανακάμψεων, που τις διαδέχονται υφέσεις). Αυτό για κάποιες χώρες σημαίνει πλήρη στασιμότητα, παρατεταμένο βάλτωμα του ΑΕΠ: δίπλα στην Ιαπωνία, που γνωρίζει τριαντακονταετή στασιμότητα (παρά τα γιγαντιαία κυβερνητικά προγράμματα και δάνεια) φαίνεται να παγιδεύεται και η Ευρωζώνη. Η στασιμότητα αυτή σημαίνει ότι η κρίση του 2007-09, παρ' όλες τις κοινωνικές καταστροφές που προκάλεσε, δεν αφέθηκε να παίξει τον εξυγιαντικό της ρόλο. Η κρίση φαίνεται να γενικεύεται και να συγχρονίζεται. Με την εξαίρεση ίσως της Ινδίας (με ερωτηματικό για το πόσο μπορεί να κρατήσει), όλες οι χώρες (συμπεριλαμβανομένων των BRICS και της Κίνας, αλλά και της Αφρικής, που τα τελευταία χρόνια εκδηλώνει μια οικονομική ζωντάνια) φαίνεται να πέφτουν σε αυτόν τον βάλτο.

Οι εκρηκτικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος (αυτές που το ΔΝΤ ονομάζει «παράγοντες κινδύνου») συσσωρεύονται:

α) Σε σχέση με δέκα χρόνια πριν, οι οικονομικές ανισότητες έχουν χειροτερέψει, έχουμε μεγαλύτερη συρρίκνωση της καταναλωτικής δαπάνης των εργαζομένων και

ταυτόχρονα διεύρυνση του κεφαλαίου (επενδυμένου και χρηματικού), σε συνδυασμό με μια μάλλον συρρίκνωση ή στασιμότητα των κερδών.

β) Υπάρχει εκρηκτική αύξηση του χρέους του δημόσιου τομέα και των μη χρηματοπιστωτικών επιχειρήσεων. Ενώ το δημόσιο χρέος σε πολλές χώρες είναι στο κόκκινο, των επιχειρήσεων έχει ξεπεράσει προ πολλού αυτό το κατώφλι. Με τις τράπεζες η κατάσταση φαίνεται διαφορετική, αλλά δεν είναι. Αν και βρίσκονται σε κατάσταση χρεοκοπίας, διασώζονται φαινομενικά επειδή έχουν αποφορτιστεί από πολλούς σάπιους τίτλους, τους οποίους, μέσω των διαφόρων προγραμμάτων («ποσοτική χαλάρωση» κ.ά.) έχουν φορτωθεί προσωρινά οι τέσσερις μεγάλες κεντρικές τράπεζες, και επειδή έχουν πάρει άτοκα δάνεια και επιχορηγήσεις. Έτσι, κάθε πιθανή αύξηση των επιτοκίων, όπως με φανφάρες ανακοίνωναν οι κεντρικές τράπεζες, μπορούσε να οδηγήσει σε κύμα χρεοκοπιών κρατών και επιχειρήσεων. Γι' αυτό οι κεντρικές τράπεζες την εγκατέλειψαν πανικόβλητες.

γ) Η αύξηση των χρεών κάθε είδους έχει αγκαλιάσει το σύνολο του πλανήτη. Διαφέρει βέβαια στα μεγέθη από χώρα σε χώρα, αλλά όλες βρίσκονται σε σημείο καμπίης. Είναι ενδεικτική η εκρηκτική αύξηση του χρέους (κατά βάση των επιχειρήσεων) της Κίνας, που έχει πλησιάσει αυτό των ΗΠΑ (αν και διατηρεί ακόμη μεγαλύτερα ποσοστά ανάπτυξης, ειδικά της βιομηχανικής παραγωγής).

δ) Η διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα επίπεδα του 2007 (χρηματιστήρια, χρέη) ή είναι κοντά σε αυτά (παράγωγα), ενώ τα «σκιάδη τραπεζικά συστήματα» όχι μόνο δεν συρρικνώθηκαν δραστικά μετά την κρίση, αλλά η όποια κάμψη τους αποδείχθηκε προσωρινή και σήμερα μάλλον είναι πιο ενισχυμένα. Ο χρηματοπιστωτικός τομέας επιβαρύνει την κρίση, καθώς: α) απορροφά όλο και περισσότερα τα διαρκή κύματα πληθωριστικού χρήματος ή πιστώσεων που προσφέρονται από τις κεντρικές τράπεζες, αφήνοντας ψίχουλα για τους παραγωγικούς τομείς, β) απαιτεί όλο και μεγαλύτερες ενισχύσεις (παρατεταμένα μηδενικά επιτόκια, «ποσοτική χαλάρωση» κ.ά.), σε έναν επικίνδυνο φαύλο κύκλο, γ) αποδυναμώνει τα προγράμματα δημοσιονομικών αντικυκλικών παρεμβάσεων (επενδύσεις σε κρατικές υποδομές κ.ά.), δ) απορροφά όλο και περισσότερη υπεραξία και αναδιανέμει ολόένα και περισσότερο προς όφελός του τον δημόσιο (δημόσιες επιχειρήσεις, ακίνητα κ.ά.) και ιδιωτικό πλούτο (κατοικίες, καταθέσεις, αποθεματικά ασφαλιστικών ταμείων κ.ά.), ε) συμβάλλει στην πλήρη εξουδετέρωση των εργαλείων αντιμετώπισης της κρίσης (χαμηλά επιτόκια, δημοσιονομικές παρεμβάσεις κ.ά.).

Έτσι, συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα, σε όλη τη διάρκεια του σχεδόν πεντηκονταετούς μακρού κύματος κρίσης, απλά αναβάλλει την ολοκληρωμένη εκδίπλωση της βαθιάς οικονομικής κρίσης του — παρά τα διαδοχικά ξεσπάσματά της, τις ανελέητες επιθέσεις εναντίον των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, τη γιγαντιαία αύξηση της υπεραξίας, ακόμη και την προεξόφληση της υπεραξίας των επόμενων δεκαετιών — με αποτέλεσμα να την επιδεινώνει στο έπακρο. Στη διάρκεια αυτών των δεκαετιών έχουν μεταβληθεί και οι ισορροπίες της παγκόσμιας δομής του ιμπεριαλισμού και έχει οξυνθεί η κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας. Αυτό σημαίνει επί της ουσίας ένα σάπιο και γερασμένο σύστημα, που κινδυνεύει από ένα απλό συνάχι.

Προς μια νέα μετάπτωση της ελληνικής χρεοκοπίας;

Μετά την πρωτοφανή (για ειρηνική περίοδο) οικονομική κατάρρευση, η ελληνική καπιταλιστική οικονομία σταθεροποιήθηκε το 2016 στον πάτο όπου βρέθηκε και την τελευταία διετία γνωρίζει μια αναμικτή ανάκαμψη. Η μείωση του ΑΕΠ την εξαετία 2008-2013 σωρευτικά ξεπέρασε το 25%, την επόμενη τριετία η αύξηση του ΑΕΠ κυμάνθηκε γύρω στο 0%, ενώ το 2017-2018 σημειώνεται αύξηση 1,5% και 1,9% αντίστοιχα.

Η βιομηχανική παραγωγή συρρικνώθηκε το 2010 κατά 30% περίπου σε σχέση με το 2007 και εν συνεχεία και μέχρι το 2018 υπήρξε μείωση 15%. Οι εξαγωγές, παρά τις φανφάρες, αυξήθηκαν από περίπου 50 δις (σε τρέχουσες τιμές) το 2010 στα 66 δις, δηλαδή σε σταθερές τιμές φαίνεται απλώς να έχουν επανέλθει στα επίπεδα πριν την κρίση. Αυτό πιστοποιεί ότι δεν υπάρχει ουσιαστική μεταβολή στην εξωστρέφεια της οικονομίας (καμία διεύρυνση του μεριδίου στην παγκόσμια αγορά, αλλά αντίθετα συρρίκνωση).

Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια πορεία αργής και βασανιστικής επανάκτησης του χαμένου εδάφους, με άλλα λόγια, βγαίνουμε σιγά-σιγά από την κρίση; Το αντίστροφο ακριβώς ισχύει. Η σταθεροποίηση στην οικονομία είναι εντελώς προσωρινή. Ο ελληνικός καπιταλισμός, μετά αυτήν την ανάπαυλα, θα ξαναγνωρίσει ένα ξέσπασμα της κρίσης, όπως δείχνουν οι εξελίξεις:

α) Η παγκόσμια οικονομία, και πολύ περισσότερο η ευρωπαϊκή, ξαναπαίγει σε περίοδο ύφεσης ή διαρκούς στασιμότητας, με απρόβλεπτους κινδύνους.

β) Το έλλειμμα στις επενδύσεις παγίου κεφαλαίου (και ειδικά μηχανολογικού εξοπλισμού) είναι γιγαντιαίο και δεν πρόκειται ποτέ να αναπληρωθεί. Οι επενδύσεις μειώθηκαν 50% στην πρώτη πενταετία της κρίσης και στη συνέχεια βρίσκονται κολλημένες εκεί όπου είχαν καταρρεύσει. Η τρομακτική και μακρόχρονη συρρίκνωσή τους, σε συνδυασμό με την καταστροφή κεφαλαίου (κλείσιμο επιχειρήσεων), σημαίνει ότι έχει απομείνει η μισή σχεδόν παραγωγική βάση του 2007, ενώ έχουν χαθεί και δέκα χρόνια σε ό,τι αφορά τον διεθνή ανταγωνισμό.

γ) Το χρέος, ειδικά το δημόσιο, έχει αυξηθεί σε σχέση με τη χρονιά της χρεοκοπίας, το 2010.

δ) Οι τράπεζες παραμένουν σε κατάσταση ζόμπι, ανίκανες να χρηματοδοτήσουν την οικονομία — εξάλλου έχουν χάσει τις μισές καταθέσεις τους.

ε) Η μείωση της ανεργίας στο 18,7% είναι εντελώς πλασματική, ακόμη κι ως δείκτης μελλοντικής ανάπτυξης. Ο λόγος είναι απλός: υπάρχει συνεχής διαρροή εργατικού δυναμικού μέσω μετανάστευσης και έχουν αυξηθεί ραγδαία κάθε είδους μορφές προσωρινής/μερικής εργασίας και οι φτωχοί εργαζόμενοι.

ζ) Το νέο ξέσπασμα της κρίσης μάλλον θα προκληθεί από το ξεκαθάρισμα των κόκκινων δανείων, που θα σημαίνει ένα νέο κύμα χρεοκοπιών επιχειρήσεων.

Με αυτή την έννοια, η επιτυχία των πρωτογενών δημοσιονομικών πλεονασμάτων είναι παρόμοια με την «επιτυχία» κάποιου που πυροβολεί τα πόδια του. Η έξοδος στις αγορές είναι πλασματική, αν λάβουμε υπόψη τη διεθνή συγκυρία μείωσης των επιτοκίων.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Φοιτητικών εκλογών

ψήφους ενώ η ΠΑΣΠ ανεβαίνει 385 και διατηρεί τη δεύτερη θέση. Άνοδο σε ψήφους καταγράφει η ΠΚΣ που ανεβαίνει στο 20%. Τα ΕΑΑΚ και η εκλογική συνεργασία ΕΑ-ΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ παρουσιάζουν μικρή άνοδο σε ψήφους, παραμένοντας περίπου στα ίδια χαμηλά ποσοστά, λίγο πάνω από το 1%.

Σημαντική έκταση πήραν και φέτος τα εκφυλιστικά φαινόμενα στις φοιτητικές εκλογές. Στην ΑΣΟΕΕ η ΠΑΣΠ πραγματοποίησε μόνη της εκλογές στο γήπεδο του Σπóρτινγκ. Η ΣΣΠ δεν συμμετείχε, θεωρώντας ότι οι φοιτητικές εκλογές πρέπει να γίνονται μόνο μέσα στο πανεπιστημιακό άσυλο και μακριά από κάμερες, ΜΑΤ και αστυνομία (βλ. ανακοίνωση της ΣΣΠ για το ζήτημα). Δεν έλειψαν για άλλη μια χρονιά οι γνωστές επιθέσεις απολίτικων και μηδενιστικών ομάδων, οι οποίες αυτοτοποθετώνται στον αναρχικό χώρο.

Η ΣΣΠ καταγράφηκε φέτος σε 25 συλλόγους συγκεντρώνοντας 313 ψήφους (266 το 2018). Αυτοί επιμερίζονται σε 301 και 0,63% στα ΑΕΙ και 12 και 0,08% στα ΤΕΙ. Σημείωσε ορισμένα πολύ καλά αποτελέσματα σε επιμέρους συλλόγους και ιδιαίτερα στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όπου μετά από σταθερή άνοδο τα τελευταία χρόνια αναδεικνύεται ξανά τρίτη δύναμη σε όλο το πανεπιστήμιο, πίσω από τις ΠΚΣ και ΔΑΠ. Διατήρησε την πρώτη θέση στο σύλλογο φοιτητών Πληροφορικής ΑΠΘ, ενώ ήρθε δεύτερη στο σύλλογο φοιτητών ΦΠΨ του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Συνολικά η ΣΣΠ κατέλαβε 17 έδρες στα νέα Διοικητι-

κά Συμβούλια σε 13 συλλόγους. Το αποτέλεσμα αυτό, παρά την αύξηση των ψήφων και τα επιμέρους ποιοτικά στοιχεία, είναι ωστόσο ακόμα αρκετά ασταθές και απέχει σίγουρα από τις ανάγκες αλλά και από τις δυνατότητες που υπάρχουν. Χαιρετίζουμε και ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους που μας στήριξαν με την συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και με την ψήφο τους.

Την προεκλογική περίοδο η ΣΣΠ προσπάθησε με όλες της τις δυνάμεις να αναδείξει την κατάσταση που αντιμετωπίζουμε και τα πραγματικά προβλήματα που απασχολούν τους φοιτητές: από τα πιο απλά προβλήματα στις σχολές και την επίθεση στην εκπαίδευση, μέχρι το αδιέξοδο που δημιουργούν στη νεολαία η κρίση, τα μνημόνια και ο κίνδυνος ενός γενικευμένου πολέμου. Κυρίως, μέσα από την παρέμβασή μας αλλά και μέσα από τους σημαντικούς αγώνες που δώσαμε μαζί με τους φοιτητές και τους εργαζόμενους (ενάντια στο αντίτιμο στη λέσχη του ΑΠΘ, για τις φοιτητικές εστίες κ.ά.) προσπαθήσαμε να συμβάλλουμε στην προσπάθεια για ένα νέο, ανασυγκροτημένο φοιτητικό κίνημα.

Η ΣΣΠ βγαίνει από τις εκλογές πιο δυνατή και με περισσότερες εμπειρίες. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε με όλες μας τις δυνάμεις ενάντια στη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης, τα μνημόνια, την απειλή του εθνικισμού και του πολέμου. Για να μπορέσουμε ως νεολαία να κατακτήσουμε το μέλλον που ονειρευόμαστε και μας αξίζει.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Ο.Κ.Δ.Ε. στις Ευρωεκλογές

Δυναμώνουμε την Επαναστατική Πρ

**Προχωρώντας προς τις
Ευρωεκλογές της 26^{ης}
Μάη, η ΟΚΔΕ διεξάγει
καμπάνια για την
αυτόνομη κάθοδό της, με
εξορμήσεις και εκδηλώσεις,
σε γειτονιές, σχολές
και χώρους δουλειάς,
διακινώντας μαζικά
υλικό και συζητώντας
με εργαζόμενους, νέους,
φτωχά λαϊκά στρώματα.
Οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν
τα βασικά στοιχεία της
ανάλυσης και πολιτικής
μας. Υπογραμμίζουν την
ανάγκη να υποστηριχτεί το
ευρωψηφοδέλτιό μας από
κάθε αγωνιστή που αγωνιά
για την «επόμενη μέρα»
στο εργατικό κίνημα.**

Ασταμάτητη αποσύνθεση της ΕΕ

Μέσα σε μια παγκόσμια οικονομία όπου τα σύννεφα μιας νέας κρίσης πυκνώνουν απειλητικά, η Ευρώπη είναι ο αδύναμος κρίκος. Σχεδόν όλες οι μεγάλες χώρες-οικονομίες βρίσκονται σε στασιμότητα, πρακτικά σε ύφεση. Η άλλοτε «ατμομηχανή» της Γερμανίας έχει λαχανιάσει. Επανερχονται προβλήματα όπως το χρέος της Ιταλίας, που ουσιαστικά απαιτούν μνημονιακές «λύσεις». Το μεγάλο κεφάλαιο της Ευρώπης έχει πιαστεί στη μέγερνη, από τη μια του οικονομικού πολέμου των ΗΠΑ του Τραμπ, από την άλλη της ακαταμάχητης κινεζικής διείσδυσης.

Η πολιτική κρίση μαίνεται. Το Βrexit έχει εξελιχθεί σε ρουφήχτρα που καταπίνει πολιτικούς και κόμματα, δημιουργώντας εκρηκτική αβεβαιότητα, χειροτερεύοντας τους οικονομικούς κινδύνους. Πάνω απ' όλα δείχνει το χάσμα ανάμεσα στις λαϊκές διαθέσεις ενάντια στην ΕΕ, από τη μια, και στο πολιτικό σύστημα από την άλλη.

Τα παραδοσιακά αστικά κόμματα, κυρίαρχα για δεκαετίες, βρίσκονται σε τεράστια κρίση, αντικρύζοντας την κατάρρευση της στρατηγικής της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης» χωρίς αξιοπρεπή εναλλακτική. Πάνω στα συντρίμια αυτής της πολιτικής τάξης, στο φούντωμα του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, η ακροδεξιά γίνεται όλο και πιο επιθετική (Σαλβίνι, Λεπέν, AfD, ισπανικό Vox κ.λπ.), προσπαθεί μάλιστα να συντονιστεί.

Όλες αυτές οι δυνάμεις, παραδοσιακές αστικές που εμφανίζονται ως δημοκρατικές και κεντρώες, νέες ανοιχτά αντιδραστικές, ενώνονται πάνω σ' ένα κοινό

πρόγραμμα: νέα χτυπήματα ιστορικής κλίμακας ενάντια στην εργατική τάξη, όλο και πιο βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση, όλο και πιο ζοφερή ιδεολογική επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα, προετοιμασίες νέων πολέμων. Η κοινοβουλευτική χούντα που στήνει ο Μακρόν για να κάμψει το Κίτρινα Γιλέκα δείχνει πολλά για το μέλλον.

Η σημερινή κατάσταση στην ΕΕ, που «κρατιέται» μόλις και με τα δόντια από τις κοινωνικές και πολιτικές ελίτ, είναι αδύνατο να συνεχιστεί. Μετά τις Ευρωεκλογές, μαζί με τις ανατροπές του πολιτικού χάρτη, θα έχουμε αλλαγές. Είναι ζωτικής σημασίας το εργατικό κίνημα να χαράξει τη δική του ανεξάρτητη πολιτική για να σωθούμε απ' αυτό το φρενοκομείο και σφαγείο της ΕΕ. Να πούμε διπλό ΟΧΙ, στην Σκύλλα του σάπιου «ευρωπαϊσμού» και την Χάρυβδη των αντιδραστικών που ντύνονται «αντισυστημικοί». Να παλέψουμε για την έξοδο της χώρας μας από το Ευρώ, που ήταν βασικός μηχανισμός της οικονομικής χρεοκοπίας και παρακμής. Για τη διάλυση της ΕΕ και τους κοινούς αγώνες των λαών σε όλη την Ευρώπη, με στόχο μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

Η ΟΚΔΕ, όσο το δυνατόν πιο έγκαιρα και ολοκληρωμένα, έχει παρουσιάσει αυτή την κατάσταση στους εργαζόμενους, νέους και αγωνιστές. Χωρίς καμία αυταπάτη ή ωραιοποίηση για «έντιμους συμβιβασμούς» όπως του ΣΥΡΙΖΑ (και πολλών αριστερών και «αριστερών» στην Ευρώπη). Ή για μια μισερή ή διαρκώς αναβαλλόμενη ρήξη με Ευρώ/ΕΕ ή για αδιέξοδες «εθνοπατριωτικές» λύσεις, όπως είναι η πολιτική όλων των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΛΑΕ). Χωρίς μισόλογα για την επαναστατική, διεθνιστική προοπτική αυτής της πάλης, τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης. Με το Ευρωψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ, το ΟΧΙ στην ΕΕ είναι το πιο καθαρό και δυνατό, για να οργανώσουμε αυτή την τεράστια σύγκρουση.

Το πολιτικό τσίρκο

Από όλες τις αστικές μνημονιακές δυνάμεις, η προεκλογική περίοδος (και συνολικά η πολιτική ζωή) έχει σφραγιστεί από μια μόνιμη αθλιότητα και νοσηρότητα.

Χωρίς να μπορούν να αρθρώσουν το στιδήποτε ουσιαστικό για τα μεγάλα ζητήματα και προβλήματα της εποχής μας, μια τεχνητή πόλωση, σκάνδαλα, ψέμματα, κάθε είδους αθλιότητες και κενότητες επιστρατεύονται στο παιχνίδι εξαπάτησης και υφαρπαγής της ψήφου του ελληνικού λαού. Για να βαθύνουν την αποπολιτιστική και αποϊδεολογικοποίηση, το τσαλαπάτημα κάθε πολιτικής, ιδεολογικής, ηθικής και ανθρώπινης αξίας, ενισχύοντας το «όλοι ίδιοι είναι», την αηδία και αποστροφή των μαζών. Για να σπείρουν σύγχυση γύρω από το τεράστιο σκάνδαλο και έγκλημα, πηγή όλων των άλλων: την αρπακτική, καταστροφική μνημονιακή διαχείριση της χρεοκοπίας και τεράστιας κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Δηλαδή το κοινό πρόγραμμα του Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ, του Μητσοτάκη/ΝΔ, όλων των μνημονιακών (ΚΙΝΑΛ κ.ά.).

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού όλο και πιο δύσκολα κρύβεται στα ψέμματα για «έξοδο από τα Μνημόνια» και «ανάπτυξη»: πτώση των επενδύσεων, παρακμή της παραγωγής, τεράστια ανεργία και υποαπασχόληση (και πτώση της ποιότητας της απασχόλησης), έκρηξη όλων των χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών), καταστροφή των συστημάτων υγείας, παιδείας και ασφάλισης, ξεπούλημα των υποδομών κ.λπ. Η μετατροπή σε Αποικία Χρέους, με εξοντωτικά υπερπλεονάσματα για δεκαετίες, εγγυάται μόνο τη διαίωση αυτής της μιζέριας. ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ δεν έχουν καμία εναλλακτική πολιτική, εκτός απ' το να μπουρδολογούν για «κοινωνική πολιτική» με επιδόματα-ελεημοσύνες ή για «διαπραγμάτευση μικρότερων πλεονασμάτων». Εύχονται μόνο να μην σκάσει στα χέρια τους η επόμενη έκρηξη της κρίσης, ενώ μαζί κρατάνε τον ελληνικό καπιταλισμό όρθιο ως ζόμπι, πίνοντας το αίμα των εργαζομένων με το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης (μισθοί πείνας, φοροληλασία, κατάργηση σσε, ασυδοσία εργοδοτών, εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες, αντισυνδικαλιστικοί νόμοι και διώξεις, πλειστηριασμοί κ.λπ.).

Αυτή τη γύμνια προσπαθούν να καλύψουν με μια «στρατηγική» που μοιράζονται από κοινού, πρώτον, του εθνικισμού και ενός πολεμοκάπηλου τυχοδιωκτισμού, να γίνουμε μισοφόροι των πιο επικίνδυνων σχεδίων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ (βάσεις, εξοπλισμοί, συμμετοχή στην υστερία ενάντια σε Ρωσία, Βενεζουέλα κ.λπ.), δεύτερο, μιας ακόμα πιο βαθιάς αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, με κραυγές για την καταπολέμηση της «ανομίας», χύνοντας στις φλέβες της κοινωνίας το δηλητήριο του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Το κυνήγι φτωχών και αδύναμων συνανθρώπων μας, ακόμα και υπερήλικων, από τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής δείχνει τον κίνδυνο από αυτό το νέο, πιο ζοφερό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Η εικόνα των αστικών κομμάτων συμπληρώνει το σκηνικό της αθλιότητας, με τα «προοδευτικά» κουρέλια μνημονιακών και πασόκων του ΣΥΡΙΖΑ, τους ακροδεξιούς και ακραίους νεοφιλελεύθερους του Μητσοτάκη που προσπαθούν να ντυθούν την προβιά του «κεντρώου», των ηθοποιών, τραγουδιστών, γυμναστών και άλλων «προσωπικότητων» που συνωστίζονται στα ψηφοδέλτια τους.

Όχι «άλλο ένα» αριστερό ψηφοδέλτιο - αλλά μια χρήσιμη επιλογή

Η συμμετοχή της Ο.Κ.Δ.Ε. στις Ευρωεκλογές δεν σημαίνει ένα ακόμα ψηφοδέλτιο ανάμεσα στα άλλα των ρεφορμιστικών ή κεντριστικών αριστερών δυνάμεων, από τα οποία έχει μια ριζική διαφορά.

- Είμαστε ριζικά αντίθετοι στην πολιτική του ΚΚΕ. Πατί βλέπει τη ρήξη με Ευρώ/ΕΕ μόνο αφηρημένα και προπαγανδιστικά, με αποτέλεσμα στις κρίσιμες

Ευρωεκλογές 2019

ΕΥΡΩ & ΕΕ σημαίνουν Μνημόνια για πάντα

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

Κοινοί αγώνες σε όλη την Ευρώπη

Έξω από Ευρώ/ΕΕ & ΝΑΤΟ

Κάτω τα Μνημόνια & όλο το Πολιτικό Τσίρκο

Την Κρίση να πληρώσουν Κεφάλαιο - Πλούσιοι

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

δημοκρατική, ριζοσπαστική, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΙΟΟΠΤΙΚΗ

στιγμές (π.χ. δημοψήφισμα Ιουλίου 2015) να υποτάσσεται στην αστική στρατηγική του «ευρωπαϊκού μονόδρομου». Για επικαλείται ψευδεπίγραφα την «Ευρώπη του Σοσιαλισμού», καθώς την ταυτίζει με τις σταλινικές δικτατορίες. Γιατί έχει μια εγκληματική πολιτική μέσα στο εργατικό κίνημα και στα συνδικάτα, που με βρώμικες μεθόδους σπέρνει διαίρεση, ηττοπάθεια, συκοφαντία. Γιατί σέβεται απaráβατα την αστική μνημονιακή «κανονικότητα» αλλά και συντάσσεται με την αστική γραμμή στα «εθνικά θέματα». Όλα αυτά αποτυπώνονται και στο ψηφοδέλιό του, που έχει μπόλικα τυχοδιωκτικά στοιχεία (πρώην караβανάδες και πασόκοι κ.ά.).

– Είμαστε ριζικά αντίθετοι στον «πατριωτικό» κατήφορο της ΛΑΕ, που επίπλεον, με την αγωνία της πολιτικής επιβίωσης, έχει μετατρέψει την εκλογική παρουσία της σε κρεσέντο διαφημιστικής προβολής και παρδαλών συμμαχιών, που δεν έχουν καμία σχέση με τις ανάγκες του εργατικού κινήματος.

– Είμαστε σταθεροί στην πάλη για μια πραγματική ενότητα του κινήματος, μέσα στους αγώνες, όχι για μια εκλογικίστικη συγκόλληση όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή παρεμφερείς «συμμαχίες». Που προσπαθούν να εμφανιστούν «ενωτικοί» στο ευρωψηφοδέλτιο, ενώ ανταγωνισμοί και φυγόκεντρες τάσεις έχουν φουντώσει παραλυτικά στο εσωτερικό τους.

Το ψηφοδέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. ξεχωρίζει όχι μόνο για τις αναλύσεις, την πολιτική και τους αγώνες της οργάνωσής μας – αλλά και γιατί θέτει στο επίκεντρο αυτό που είναι ο κόμπος της εποχής μας, την ανάγκη οικοδόμησης μιας επαναστατικής δύναμης. Κόντρα σε αυταπάτες και σειρήνες για πιο «εύκολες» λύσεις. Η ενίσχυση της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι ο καλύτερος δυνατός τρόπος για να ακουστεί η φωνή των «από κάτω», του δικίου και της αξιοπρέπειας των εργαζομένων, ενάντια στην αθλιότητα της αστικής πολιτικής. Για να έρθει στο προσκήνιο η οργάνωση-ενότητα και ανάπτυξη των αγώνων. Για να μην επενδυθούν «κούφια» ελπίδες σε μεσοβέζικα σχήματα που αλέθονται από την κρίση, αλλά να κάνουμε ένα βήμα προς την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης που μπορεί να συγκρουστεί νικηφόρα.

Για την Ενότητα και Οργάνωση των Αγώνων Για την Ανασυγκρότηση – Ανασύνθεση του Κινήματος

Στηρίζουμε – Ψηφίζουμε Ο.Κ.Δ.Ε.

26 ΜΑΪΟΥ: Δημοτικές & Περιφερειακές Εκλογές

Ψηφίζουμε ενάντια σε μνημόνια, πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό. Υπερασπίζουμε με αγώνες τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Στηρίζουμε-ψηφίζουμε «**Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση**»

Κάτω παλιοί και νέοι μνημονιακοί...

Η κυβέρνηση υποκριτών του ΣΥΡΙΖΑ, αφού μας πρόδωσε και μας ρήμαξε, τώρα προσπαθεί με μέτρα πυροτεχνήματα να μας πείσει πως η έξοδος από τα μνημόνια είναι αληθινή και η ανάπτυξη και η αποκατάσταση των αδικιών είναι μπροστά μας. ΝΔ και ΚΙΝΑΛ, οι υπεύθυνοι της χρεοκοπίας, εμφανίζονται – χωρίς ντροπή – ως αυτοί που, με ένα άλλο «μίγμα» της ίδιας μνημονιακής πολιτικής, θα μας σώσουν!

Στην πραγματικότητα, παλιοί και νέοι μνημονιακοί θα επιβάλουν την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, την ιδιωτικοποίηση όλων των δημόσιων αγαθών, την προστασία των κερδών των τραπεζιτών με κάθε τρόπο, φοροαπαλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο, καταστολή κάθε αγώνα, καταφυγή στον εθνικισμό και την ξενοφοβία. Αυτά είναι το κοινό μνημονιακό πρόγραμμα ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, με την καθοδήγηση των ιμπεριαλιστών ΕΕ/ΗΠΑ.

Οι ψήφοι προς όλα τα μνημονιακά, φιλοΕΕ κόμματα και ρετάλια, σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις, θα χρησιμοποιηθούν για να μας πούνε ότι, αφού τους ψηφίσαμε, συμφωνούμε με τα Μνημόνια Διαρκείας. Καμία ψήφος στους υπηρέτες των Μνημονίων, παλιών και νέων...

...και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση

Όλοι οι μνημονιακοί Δήμαρχοι έγιναν συνέταιροι της αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης. Είναι αυτοί (με κάλεσμα ΝΔ-ΚΙΝΑΛ) που πάλεψαν για να μην μονιμοποιηθούν οι συμβασιούχοι και που έχουν επιβάλει τις πιο ελαστικές εργασιακές σχέσεις στις Δημοτικές Επιχειρήσεις. Έχουν ουσιαστικά ιδιωτικοποιήσει τους παιδικούς σταθμούς με τα ΕΣΠΑ. Αδιαφορούν για το Περιβάλλον, που υποβαθμίζεται και καταστρέφεται, προς εξυπηρέτηση επιχειρηματικών συμφερόντων. Με τον «Κλεισθένη», όλες οι κοινωφελείς λειτουργίες των Δήμων είναι στόχος ιδιωτικών συμφερόντων/εργολάβων (π.χ. καθαριότητα). Πάνω σε αυτό το σχέδιο, επιχειρούν τη σύμπλευση όλων των μνημονιακών δυνάμεων, στη μοιρασιά της «πίτας». Όλοι αυτοί πλασάρονται σαν ανεξάρτητοι «αυτοδιοικητικοί», ενώ αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των μνημονιακών κομμάτων και του συστήματος. Να τους καταδικάσουμε όλους.

ΟΧΙ σε πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό

Οι μνημονιακοί Δήμαρχοι δεν πρωτοστάτησαν μόνο στην εφαρμογή των Μνημονίων αλλά και στα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Αυτοί, που 10 χρόνια συμμετέχουν στη μνημονιακή εξαθλίωσή μας, τώρα θυμήθηκαν να «αγωνιστούν» για το όνομα της Μακεδονίας, αποκρύπτοντας πως οι δικοί τους σύμμαχοι και καθοδηγητές, ΕΕ και Αμερικάνοι, έφτιαξαν τη συμφωνία των Πρεσπών. Η ΝΑΤΟδουλη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με τον υποκριτικό

προοδευτισμό της, και σύσσωμη η αντιπολίτευση, με τον υποκριτικό πατριωτισμό της, έθρεψαν εθνικιστικά συλλαλητήρια, πρόωθησαν και συγκάλυψαν τη δράση ναζιστών μέσα σε αυτά και μετέπειτα στους δρόμους και στα σχολεία.

Ο εθνικισμός είναι υπηρέτης των ΝΑΤΟϊκών σχεδίων. Θα μας οδηγήσει σε καταστροφικές πολεμικές περιπέτειες. Θα καταργήσει κάθε δικαίωμα των εργαζομένων και κάθε διεκδίκηση, στο όνομα των εθνικών κινδύνων. Θα γίνει ο φρουρός των Μνημονίων για πάντα. Μαύρο σε όλα τα εθνικιστικά, ακροδεξιά, φασιστικά ψηφοδέλτια.

ΑΓΩΝΑΣ για το Δίκιο των Εργαζομένων

Οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις τους μας φορτώνουν την κρίση του συστήματός τους και θέλουν να μας μετατρέψουν σε δούλους, ενώ αυτοί θα αυξάνουν τα κέρδη τους. Αυτό το σύστημα εκμετάλλευσης οι εργαζόμενοι-ες πρέπει να το πολεμήσουμε, βασιζόμενοι στην αυτοοργάνωση, την ενότητα και τον αγώνα σε όλους τους χώρους δουλειάς. Ξεπερνώντας την απογοήτευση και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δεξιά και δήθεν αριστερή, να υψώσουμε το ανάστημά μας. Να ακολουθήσουμε τα καλύτερα παραδείγματα εργατικής δράσης, όπως της «Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης», του «Συντονισμού εργαζομένων ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας», της πάλης των συμβασιούχων στους ΟΤΑ και των αναπληρωτών στην εκπαίδευση, των μισθωτών εκπαιδευτικών στα φροντιστήρια κ.ά. Δεν θα γίνουμε δούλοι.

Αγώνας για την προστασία των εργατικών και λαϊκών οικογενειών

Χιλιάδες λαϊκά σπίτια απειλούνται άμεσα με πλειστηριασμό/κατάσχεση. Είναι καθήκον όλων μας να τα προστατεύσουμε με κάθε τρόπο.

Χιλιάδες φτωχές οικογένειες στερούνται το ρεύμα, τα τρόφιμα, ακόμα και το νερό. Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα, νερό, θέρμανση, τρόφιμα πρέπει να είναι πρωταρχικός στόχος κάθε Δήμου.

Η παιδεία, η υγεία και η προστασία των παιδιών είναι προτεραιότητα. Κανένα παιδί χωρίς παιδικό σταθμό. Εφαρμογή της δίχρονης προσχολικής αγωγής. Υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία, με τις απαραίτητες υποδομές και στήριξη.

Το περιβάλλον υποβαθμίζεται τραγικά. Με τη λογική του κέρδους, έχουν αφεθεί ανεξέλεγκτες οι επιχειρήσεις να μολύνουν τον αέρα, τη γη και το νερό μας. Ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού είναι παράδειγμα για την αναγκαία δράση μας για την προστασία του περιβάλλοντος.

Ανατροπή των Μνημονίων και των υποστηρικτών τους, η μόνη ρεαλιστική λύση

Να μην πέσουμε στην παγίδα των ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΚΙΝΑΛ κ.τ.λ., που μας λένε πως δεν υπάρχει εναλλακτική, μας «ταΐζουν» ελπίδες/παραμύθια για ανάπτυξη και αποκατάσταση της κανονικότητας μέσα σε ΕΕ-ΝΑΤΟ, μας οδηγούν στην καταστροφή και την υποδούλωση.

Να μην ενισχύσουμε την ηττοπαθή και διασπαστική πολιτική του ΚΚΕ, που αποσυντονίζει το εργατικό κίνημα και τους αγώνες, αδιαφορώντας για την ενότητα των εργαζομένων και την αποτελεσματικότητα των αγώνων.

Να μην στηρίζουμε την εκλογικίστικη ενότητα που προωθούν οι πολυδιασπασμένες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς με τα διάφορα ψηφοδέλτια της. Ούτε καν οι συνιστώσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατεβαίνουν ενιαία σε διάφορες περιπτώσεις, ενώ συνεργάζονται με δυνάμεις με τις οποίες έχουν σημαντικές πολιτικές διαφορές (π.χ. συμφωνία Πρεσπών). Να πούμε «όχι» στις επιφανειακές και εκλογικίστικες συμμαχίες, σαν αυτές που οδήγησαν στην τερατογένεση του ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ περισσότερο, σε ψηφοδέλτια που, προς άγραν ψήφων, εκφράζουν και στηρίζουν εθνικιστικές, αστικές πολιτικές θέσεις και πρακτικές (ΛΑΕ-Λαφαζάνης, ΚΟΕ κ.ά.).

Στηρίζουμε, αν υπάρχουν, σχήματα αγωνιστών που συνδύασαν στην πράξη, με συνεπή τρόπο, την ανυποχώρητη αντιμνημονιακή πάλη και την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων με τη διεθνιστική, αντιεθνικιστική, αντιπολεμική, αλληλέγγυα στάση σε προσφυγικό και Μακεδονικό. Που συνδύασαν την προάσπιση μιας εργατικής/σοσιαλιστικής απάντησης στην κρίση, την πάλη για την ενότητα στους αγώνες, με την εργατική δημοκρατία. Αν δεν υπάρχει τέτοια επιλογή, ψηφίζουμε Λευκό.

Η διέξοδος από την κρίση απαιτεί Διαγραφή του Χρέους – Έξοδο από ΕΕ/Ευρώ και ΝΑΤΟ – Εθνικοποίηση των τραπεζών και όλων των μεγάλων κλάδων της οικονομίας – Δημόσιες επενδύσεις για μεγάλα κοινωφελή έργα – Υπερφορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου και ενίσχυση του λαϊκού εισοδήματος.

Είναι η μόνη λύση και απαιτεί σθεναρό, ανυποχώρητο αγώνα (βλ. «Κίτρινα Πιλέκα» στη Γαλλία) για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, σε συνεργασία με τα εργατικά κινήματα της Ευρώπης.

Σε αυτόν τον αγώνα θα συμβάλει με όλες της τις δυνάμεις η ΟΚΔΕ και οι δημοτικές κινήσεις που στηρίζει: η «Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση» Αμπελοκήπων-Μενεμένης, με επικεφαλής και υποψήφια Δήμαρχο τη Σοφία Καρασαρλίδου, δασκάλα, πρόεδρο του Ζ' Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης, και η «Εργατική Αντεπίθεση» Γαλατίου, με υποψήφιο τον Σταύρο Σκεύο, εργαζόμενο και συνδικαλιστή στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών.

Προεδρικές εκλογές στην Ουκρανία

Με ποσοστό 73,2 %, ο Βολοντίμρ Ζελένσκι είναι ο νέος πρόεδρος της Ουκρανίας, ενώ συντριπτική ήττα υπέστη ο απερχόμενος πρόεδρος Πέτρο Ποροσένκο με 24,45%, στον β' γύρο των προεδρικών εκλογών που πραγματοποιήθηκαν στις 21 Απρίλη.

Στον α' γύρο, που πραγματοποιήθηκε στις 31 Μάρτη και συμμετείχαν 39 υποψήφιοι, ο Ζελένσκι είχε επικρατήσει με 30,4%, έναντι των κυριότερων αντιπάλων του Πέτρο Ποροσένκο (17,8%) και της Γιούλια Τιμοσένκο με 14% των ψήφων.

Ο Ζελένσκι, που έγινε διάσημος ερμηνεύοντας σε σήριαλ τον ρόλο ενός δασκάλου που έγινε πρόεδρος της χώρας, επικέντρωσε το προεκλογικό του πρόγραμμα στα θέματα της διαφθοράς, υποσχέθηκε σκληρή στάση έναντι του ΔΝΤ, στενές σχέσεις της χώρας με τη Δύση – με στόχο την ένταξη σε Ε.Ε. και ΝΑΤΟ – και ειρηνική διευθέτηση της διένεξης στην ανατολική Ουκρανία. Παρά το προφίλ του νέου και «άφθαρτου», οι συνεργάτες του είναι μια συλλογή από στελέχη δεύτερης και τρίτης σειράς των προηγούμενων κυβερνήσεων, ενώ είναι κοινό μυστικό ότι συνδέεται με τον «ολιγάρχη» Κολομόζκι που ελέγχει αεροδρόμια και αεροπορικές εταιρείες, αλλά και την Privat Bank, το μεγαλύτερο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα στην Ουκρανία.

Η συντριπτική ήττα των αντιπάλων του Ζελένσκι δείχνει ότι η «ασθένεια» της πολιτικής κρίσης και της «τιμωρίας» μέσω της ψήφου των παραδοσιακών πολιτικών ελίτ που ταλαιπωρεί τις ΗΠΑ και την ΕΕ, συνεχίζει να διαδίδεται αστραπιαία σε όλο τον πλανήτη. Στην περίπτωση της Ουκρανίας

μάλιστα, η ταχύτητα διάδοσης είναι ευθέως ανάλογη με την βιαιότητα με την οποία ολοκληρώνεται η εξάρτησή της από τους δυτικούς ιμπεριαλισμούς. Η φθορά του παραδοσιακού ουκρανικού πολιτικού προσωπικού είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας του να εμφανίσει λύσεις στα κολοσιαία προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μάζες στην Ουκρανία. Προβλήματα τα οποία η πολιτική και η διακυβέρνησή τους έχει δημιουργήσει και γιγαντώσει.

Να θυμίσουμε ότι η Τιμοσένκο έγινε πρωθυπουργός το 2004 μετά την υποκινούμενη από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και ΕΕ «Πορτοκαλί Επανάσταση». Το 2011 και αφού είχε χάσει τις προεδρικές εκλογές του 2010 από τον φιλορώσο Βίκτορ Γιανουκόβιτς, συνελήφθη λόγω εμπλοκής σε οικονομικά σκάνδαλα. Αφέθηκε ελεύθερη το 2014, εν μέσω του φασιστικού πραξικοπήματος που κατέληξε στην ανατροπή του Γιανουκόβιτς, αλλά παρά την υποστήριξη της από τους ιμπεριαλιστές έχασε τις προεδρικές εκλογές από τον άλλο «εκλεκτό» τους, τον Ποροσένκο.

Ο τελευταίος, εξελέγη προβάλλοντας την εικόνα του «καλού ολιγάρχη» που θα πολεμούσε τη διαφθορά και θα επέβαλε την τάξη στο χάος που δημιούργησε το φιλοϊμπεριαλιστικό πραξικόπημα. Αντί αυτών και ενώ η διαφθορά οργιάζει, κατ' απαίτηση του ΔΝΤ επέβαλλε δυσβάσταχτα μέτρα σε εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα. Όξυνε με το τρίπτυχο «Στρατός, Γλώσσα, Πίστη» την σύγκρουση με τους ρωσόφωνους αυτονομιστές των ανατολικών επαρχιών και επισφράγισε την απόλυτη εξάρτηση της Ουκρανίας από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και ΕΕ. Ενσωμάτωσε στον κρατικό μη-

χανισμό τις φασιστικές συμμορίες που πρωταγωνίστησαν στο Πραξικόπημα του Μαϊντάν και κήρυξε παράνομο –κάτω από το πρόσχημα της αντιμετώπισης των «ολοκληρωτισμών»– το Κ.Κ. και όλες τις οργανώσεις που χρησιμοποιούν τον όρο ή τα σύμβολα που παραπέμπουν στον Κομμουνισμό.

Η αγανάκτηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στην πιο φτωχή χώρα της Ευρώπης, για τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες, την καλπάζουσα ανεργία, τον συνεχιζόμενο πόλεμο και τις ήττες από τους ρωσόφωνους αντάρτες στην Ανατολή, ήταν ο καθοριστικός παράγοντας για το αποτέλεσμα των εκλογών. Ο ακραίος αντιρωσικός εθνικιστικός λόγος με τον οποίο εκλέχθηκε και κυβέρνησε ο Ποροσένκο και στον οποίο βάσισε την εκστρατεία του, δεν μπορούσε να γίνει ανεκτός από τις μάζες, όσο είναι εμφανείς οι επιπτώσεις του πολέμου που σύμφωνα με τον ΟΗΕ, έχει στοιχίσει τουλάχιστον 13.000 ζωές. Είναι χαρακτηριστικό ότι σύμφωνα με δημοσκόπηση του ινστιτούτου Gallup που δημοσιεύθηκε τον Μάρτιο, μόλις το 9% των Ουκρανών εμπιστευόταν την κυβέρνηση στην εμπόλεμη χώρα.

Το βάθος αυτής της πολιτικής κρίσης φαίνεται να είναι αβυσσαλέο και αδύνατο να καλυφθεί απλά με την ανανέωση προσώπων. Σύμφωνα με τα γκάλοπ το 41% των ψηφοφόρων του Ζελένσκι δήλωσαν ότι τον ψήφισαν απλά για να «τιμωρήσουν» τον Ποροσένκο. Το πρόγραμμα του ήταν υπερβολικά γενικόλογο και αφηρημένο για να «δέσει» τις μάζες που σε μεγάλο βαθμό τον χρησιμοποίησαν ως «όχημα» απαλλαγής από το (διε)φθαρμένο πολιτικό προσωπικό. Όμως τα γιγαντιαία προβλήματα που έχει να αντι-



μετωπίσει και τα περιθώρια υποταγής που δίνει αυτό το πρόγραμμα τον καθιστούν επικίνδυνο. Το κυριότερο πρόβλημα –ο πόλεμος– δεν έχει εύκολη λύση, στον βαθμό που η Ουκρανία έχει μετατραπεί σε κύριο πεδίο αντιπαράθεσης μεταξύ δυτικών ιμπεριαλιστών και Ρωσίας και κανείς δεν φαίνεται να επιθυμεί λύση σύντομα. Πολύ περισσότερο, μία λύση δεν πρόκειται να υπάρξει άμεσα όσο ο Ζελένσκι παρά την φραστική μετριοπάθεια, παραμένει αμετακίνητος στις θέσεις του προκατόχου του (επιστροφή των ανατολικών περιοχών και της Κριμαίας στον πλήρη έλεγχο του Κιέβου, χωρίς ειδικό καθεστώς). Αυτό είναι κάτι που αναγνωρίζουν και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές για αυτό σύσσωμοι οι εκπρόσωποί τους έσπευσαν να τον συχαρούν. Σε τελική ανάλυση, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν καλά δεμένο το Κιέβο στη μέγγενη του ΔΝΤ και η εξασφάλιση της επόμενης δόσης περιμένει ήδη στη γωνία τον Ζελένσκι, αφού μέσα στα προαπαιτούμενα θα υπάρχουν σκληρά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που θα τον φέρουν και αυτόν με τη σειρά του αντιμέτωπο με την αγανάκτηση και την οργή των μαζών, βαθαίνοντας περισσότερο την πολιτική κρίση και τη φθορά του πολιτικού προσωπικού.

■ Δημήτρης Γκ.

Εκλογές στη Βόρεια Μακεδονία

Ο λαός απέχει μαζικά από τα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών

Η μαζική αποχή ήταν ο αδιαμφισβήτητος νικητής του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών στη Βόρεια Μακεδονία, που διεξήχθη στις 21 Απριλίου. Στον δεύτερο γύρο της 5ης Μαΐου θα αναμετρηθούν, όπως ήταν αναμενόμενο, ο Στέβο Πεντάρφσκι (42,85%), υποστηριζόμενος από τον κυβερνητικό συνασπισμό του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος του Ζάεφ και δύο αλβανικών κομμάτων και η Γκορντάνια Σιλιάνοφσκα-Ντάφκοβα (42,24%), υποστηριζόμενη από το εθνικιστικό VMRO-DPMNE.

Ο νικητής του δεύτερου γύρου θα είναι σχεδόν σίγουρα ο Πεντάρφσκι, καθώς τον ρόλο του ρυθμιστή θα παίξει το αλβανικό στοιχείο και οι 80.000 ψήφοι του ανεξάρτητου Αλβανού υποψηφίου Ρέκα, οι οποίοι είναι πρακτικά αδύνατο να κατευθυνθούν προς το VMRO.

Ωστόσο, τα δύο μεγάλα κόμματα της γειτονικής χώρας βγαίνουν σημαντικά πληγωμένα από αυτή τη διαδικασία. Οι προεδρικές εκλογές της 21ης Απριλίου κατέγραψαν τη μεγαλύτερη αποχή από την ίδρυση του κράτους το 1991, αφού μόλις το 42% των ψηφοφόρων προσήλθε στις κάλπες. Στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, στις 5 Μαΐου, το βασικό διακύβευμα θα είναι πλέον το να πιαστεί το όριο του 40% στη συμμετοχή, έτσι ώστε να θεωρηθούν έγκυρες.

Η τεράστια αυτή αποχή είναι ένα δευτε-

ρο χαστούκι στο πολιτικό κατεστημένο της χώρας, και πρώτα-πρώτα στον κυβερνητικό συνασπισμό του Ζόραν Ζάεφ, λίγους μήνες μετά το δημοψήφισμα για τη Συμφωνία των Πρεσπών, όπου και πάλι οι λαϊκές μάζες απείχαν μαζικά. Παρόλο που στο τέλος «η δουλειά θα γίνει», δηλαδή ο εκλεκτός του Ζάεφ θα εκλεγεί, η κυβέρνηση θα παραμείνει στη θέση της και οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί στην περιοχή θα προχωρήσουν, η έλλειψη πολιτικής νομιμοποίησης της κυβέρνησης θα αποτελεί ένα συνεχές πρόβλημα.

Καθόλου καλό όμως δεν είναι το αποτέλεσμα και για το VMRO (σ.σ.: από τις τάξεις του προέρχεται ο απερχόμενος πρόεδρος της χώρας Ιβάνοφ). Πέραν του ότι έχασε – αν και πολύ οριακά, για λιγότερες από 5000 ψήφους – την πρώτη θέση, φαίνεται ήδη από το δημοψήφισμα ότι αδυνατεί να καρπωθεί τη δυσπιστία των μαζών απέναντι στην κυβέρνηση Ζάεφ. Οι λόγοι για αυτό δεν είναι μόνο η νεοφιλελεύθερη πολιτική που άσκησε κατά την περίοδο της διακυβέρνησής του (καθώς και η έντονη εθνικιστική πολιτική του απέναντι στην ισχυρή αλβανική μειονότητα) και τα δεκάδες σκάνδαλα που έχουν αποκαλυφθεί για τους βασικότερους ηγέτες του. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και η δειλία που επέδειξε κατά την περίοδο των διαπραγματεύσεων για τη Συμφωνία των Πρεσπών και του δημοψηφίσματος, με αποκορύφωμα τη θέση του για «ψήφο κατά συνείδηση», αλλά

και την «αποστασία» 8 βουλευτών του, που ψήφισαν εν τέλει τη συμφωνία, προφανώς κάτω από εκβιασμούς των ιμπεριαλιστών λόγω των σκανδάλων στα οποία είχαν εμπλακεί.

Τα πολιτικά συμπεράσματα των εκλογών στη γειτονική χώρα έρχονται ως συνέχεια και επιβεβαίωση τόσο του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος όσο και μιας σειράς εκλογικών διαδικασιών σε όλη την Ευρώπη. Όσο κι αν προσπαθούν οι αστικές τάξεις, οι αστικές ελίτ και κυρίως οι ιμπεριαλιστές να εξωραϊσουν την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, την ευρωπαϊκή πορεία, τον «ευρωπαϊκό πολιτισμό», αυτά αποδεικνύονται καθημερινά στα μάτια των μαζών όλο και περισσότερο αδειανά πουκάμισα. Η άλλοτε – τεχνητά κατασκευασμένη κι αυτή – ακτινοβολία της ΕΕ και του ΝΑΤΟ θαμπώνει μέρα με τη μέρα και αποκαλύπτεται η πραγματική τους φύση: οι πόλεμοι, τα πραξικοπήματα, οι εθνικές ταπεινώσεις, η αντιδραστική (και ουσιαστικά ακροδεξιά) ιδεολογία, ακόμα και με τον μανδύα μιας μετριοπαθούς ή κεντρικής πολιτικής. Και κυρίως, η φτώχεια, η εξαθλίωση, οι νεοφιλελεύθερες και αντεργατικές πολιτικές, τα μνημόνια – όπως κι αν ονομάζονται αυτά σε κάθε χώρα.

Ο λαός της Β. Μακεδονίας έδειξε για δεύτερη φορά ότι δεν τρέχει να φιλήσει τα πόδια των ιμπεριαλιστών, δεν είναι διατεθειμένος να ανταλλάξει τα δικαιώματά του με καθρεφτάκια και πολύχρωμες χάντρες, γιατί

αυτά είναι στην πραγματικότητα τα μόνα που μπορεί να του προσφέρει η ΕΕ. Και στη Β. Μακεδονία, όπως και σε άλλες χώρες, ο δικομματισμός φθίνει ραγδαία, οι αστικές ελίτ αδυνατούν να προσεγγίσουν και να κεντρίσουν το ενδιαφέρον, πολύ περισσότερο να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και των φτωχών.

Αυτή η κατάσταση μπορεί ακόμα να είναι, και είναι, διαχειρίσιμη από τους ιμπεριαλιστές. Συνάδει με ένα μέρος του σχεδίου τους, να θέσουν δηλαδή εκτός πολιτικής ζωής τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, να γενικευτεί η αποπολιτικοποίηση και να κυριαρχήσει η ματαιότητα, το «τίποτα δεν αλλάζει».

Ωστόσο, στο ίδιο αποτέλεσμα συνυπάρχει η πρώτη ύλη για τις νέες κοινωνικές εκρήξεις, για τον δρόμο που θα δώσει λύση στα πραγματικά και φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα. Η απόρριψη των αστικών πολιτικών θα ολοκληρωθεί πραγματικά μόνο με την ενεργό συμμετοχή στην πολιτική και στους κοινωνικούς αγώνες, με την οικοδόμηση πολιτικών δυνάμεων πραγματικά ταξικών και διεθνιστικών, ενός αντίπαλου δέους στη σήψη του αστικού πολιτικού συστήματος.

Στην περιοχή των Βαλκανίων, όπου τα σημάδια από τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς στη Γιουγκοσλαβία μετράν μόλις 20 χρόνια, είναι καθήκον των εργατικών οργανώσεων να μετατρέψουν αυτή την αποστροφή του κόσμου προς την ΕΕ και το ΝΑΤΟ σε ένα μαχητικό και διεκδικητικό διεθνιστικό και αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα, σε κάθε χώρα και συνολικά.

■ Γιάννης Σμ.

Ισπανικές εκλογές: νίκη των Σοσιαλιστών, μεγάλες δυσκολίες για τον σχηματισμό κυβέρνησης

Στις 28 Απριλίου πραγματοποιήθηκαν βουλευτικές εκλογές στο Ισπανικό Κράτος. Ένα πρώτο σημαντικό χαρακτηριστικό είναι η μεγάλη αύξηση της συμμετοχής (έφτασε το 73,4%, έναντι 66,5% στις εκλογές του 2016). Αυτή οφείλεται αφενός στην πώλωση που προκλήθηκε λόγω του ζητήματος της Καταλονίας (εκεί καταγράφηκε και η μεγαλύτερη αύξηση της προσέλευσης στις κάλπες), αφετέρου στη δυναμική εμφάνιση της ακροδεξιάς, η οποία θορύβησε ένα κομμάτι των μαζών που απείχε στις προηγούμενες εκλογές.

Πρώτο κόμμα αναδεικνύονται οι Σοσιαλιστές (PSOE) του απερχόμενου πρωθυπουργού Πέδρο Σάντσεθ με 28,7% (από 22,6% το 2016). Το δεξιό Λαϊκό Κόμμα (PP) καταβαρθώνεται στο 16,7% (από 33%). Οι νεοφιλελεύθεροι Ciudadanos (Πολίτες) παίρνουν 15,8% (από 13%). Το Podemos (κατεβαίνει σε συνασπισμό με άλλα αριστερά κόμματα, με το όνομα Unidos Podemos) πέφτει στο 14,3% (από 21,2%). Το ακροδεξιό VOX παίρνει 10,3%, ενώ το 2016 βρισκόταν μόλις στο 0,2%! Τέλος, αξίζει να σημειωθεί το αποτέλεσμα της Ρεπουμπλικανικής Αριστεράς Καταλονίας, ο ηγέτης της οποίας Οριόλ Ζουνκέρας βρίσκεται στη φυλακή και απειλείται ακόμα και με ισόβια κάθειρξη, κατηγορούμενος για τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Καταλονίας το 2017. Φτάνει το 3,9% (από 2,7%), επικρατώντας κατά κράτος του δεξιού κόμματος του πρώην προ-

έδρου της Καταλονίας Πουτζντεμόν (1,9%).

Το PSOE εκμεταλλεύτηκε την παταγώδη αποτυχία του Podemos να εκφράσει μια πραγματικά ριζοσπαστική πολιτική και τον φόβο μεγάλων κομματιών των μαζών μπροστά στο ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης δεξιάς-ακροδεξιάς. Στον περίπου ένα χρόνο που κυβέρνησε ο Σάντσεθ (μετά την πτώση της δεξιάς κυβέρνησης Ραχόι λόγω σκανδάλων διαφθοράς), υπήρξαν κάποια θετικά μέτρα, όπως η αύξηση του κατώτατου μισθού και η εκκαφή της σορού του δικτάτορα Φράνκο από την Κοιλιάδα των Πεσότων του εμφυλίου πολέμου. Ωστόσο, σε γενικές γραμμές άφησε ανέγγιχτη τη νεοφιλελεύθερη πολιτική των προκατόχων του, ενώ στο καταλανικό ζήτημα δεν απελευθέρωσε κανένα πολιτικό κρατούμενο και απέκλεισε κατηγορηματικά τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Καταλονίας.

Το καταλανικό κυριάρχησε κατά την προεκλογική περίοδο, επισκιάζοντας τα θέματα της οικονομίας. Αυτά βέβαια θα τα βρει μπροστά της η νέα κυβέρνηση, καθώς η αύξηση του ισπανικού ΑΕΠ προβλέπεται ότι θα περιοριστεί στο 2,2% για φέτος, μετά από μια πενταετία αρκετά καλών ρυθμών ανάπτυξης, σημάδι ότι η ισπανική οικονομία ακολουθεί τις υφεσιακές τάσεις που επικρατούν στην παγκόσμια οικονομία (βλ. σχετικό άρθρο). Τα δεξιά κόμματα εξαπέλυσαν μια εκστρατεία εθνικιστικού μίσους, κατηγορώντας τον Σάντσεθ για ενδοτισμό και «προδοσία», και τάχθηκαν υπέρ της πλήρους κατάργησης της

καταλανικής αυτονομίας. Όλα αυτά φυσικά είναι βούτυρο στο ψωμί της ακροδεξιάς, που καταγράφει σημαντική ενίσχυση και στο Ισπανικό Κράτος, όπως σε όλη την Ευρώπη και όχι μόνο. Βέβαια, μετά τον θάνατο του Φράνκο το 1975 και την πτώση της δικτατορίας, οι κάθε είδους ακροδεξιοί και φασίστες καλύπτονταν και δρούσαν μέσα από τις τάξεις της «επίσημης» δεξιάς. Άλλωστε και ο ηγέτης του VOX Σαντιάγο Αμπασκάλ ήταν στέλεχος του PP. Όμως, το καταλανικό και η διαλυτική κρίση του PP, μετά τις σαρωτικές αποκάλυψεις για εκτεταμένη διαφθορά, τους έδωσε την ευκαιρία που περίμεναν για να εισβάλουν στην κεντρική πολιτική σκηνή και να δηλητηριάσουν τον δημόσιο λόγο με εθνικιστικές κραυγές (ζητούν την κατάργηση της αυτονομίας όχι μόνο της Καταλονίας, αλλά όλων των αυτόνομων περιφερειών!), «νοσταλγία» για την εποχή του φρανκισμού, απαιτήσεις για απαγόρευση των αμβλώσεων, επιστροφή στις «παραδοσιακές αξίες» (μεταξύ των οποίων οι ταυρομαχίες!) και πολλά άλλα. Στις τάξεις του VOX βρίσκονται πολλοί σεσημασμένοι νεοναζι, με συμμετοχή σε επιθέσεις κατά αριστερών και μεταναστών. Όπως φάνηκε και στις εκλογές, οι λαοί του Ισπανικού Κράτους έχουν να επιδείξουν αξιολογικά αντιφασιστικά αντανάκλαστικά, ωστόσο ο κίνδυνος είναι θανάσιμος και πρέπει να απασχολήσει σοβαρά όλες τις δυνάμεις με αναφορά στο εργατικό κίνημα.

Παρά την αδιαμφισβήτητη νίκη του PSOE, ο σχηματισμός νέας κυβέρνησης δεν

θα είναι καθόλου εύκολη υπόθεση για τον Σάντσεθ. Το PSOE εκλέγει 123 βουλευτές και μπορεί να υπολογίζει και στη συνεργασία του Podemos (42 βουλευτές). Ωστόσο, οι αθροιστικά 165 βουλευτές των δύο κομμάτων απέχουν από τους 176 που απαιτούνται για την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο. Έτσι, ο Σάντσεθ είναι υποχρεωμένος να διαπραγματευτεί είτε με τους Ciudadanos (που όμως πριν τις εκλογές απέκλειαν τη συμμετοχή τους σε κυβέρνηση με PSOE και Podemos) είτε με τα καταλανικά αυτονομιστικά κόμματα. Όμως, τα κόμματα αυτά ήταν που έριξαν την κυβέρνηση του Σάντσεθ και οδήγησαν στη διεξαγωγή εκλογών, λόγω της αδιαλλαξίας του PSOE απέναντι στα αιτήματα για απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και διεύρυνση της καταλανικής αυτονομίας.

Οι δυσκολίες σχηματισμού κυβέρνησης, σε συνδυασμό με την όξυνση του καταλανικού και την επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα οδηγήσουν σε παροξυσμό της πολιτικής κρίσης του ισπανικού καπιταλισμού. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούν και πρέπει να ξαναπιάνουν το νήμα των απaráμιλλων αγωνιστικών τους παραδόσεων και να οικοδομήσουν μια νέα πολιτική δύναμη, πραγματικά ριζοσπαστική και επαναστατική, που δεν θα είναι ουρά του PSOE, θα υπερασπίζεται αταλάντευτα το δικαίωμα αυτοδιάθεσης όλων των εθνοτήτων του Ισπανικού Κράτους και θα είναι ικανή να φράξει τον δρόμο της ακροδεξιάς αντίδρασης.

Η ομορφιά στους δρόμους

Τα κίτρινα γιλέκα συνεχίζουν

Για 23^ο Σάββατο, τα Κίτρινα Πλέκα διαδήλωσαν στους δρόμους της Γαλλίας, παρότι η κυβέρνηση απαγόρευσε τις κινητοποιήσεις, με πρόφαση την καταστροφική πυρκαγιά στην Παναγία των Παρισίων. Η καταστροφή ενός ιστορικού μνημείου, καρπού του ανθρώπινου έργου των προηγούμενων γενεών, είναι σίγουρα κάτι που προκαλεί λύπη. Όμως υπάρχει μια απόσταση που πρέπει να κρατήσουμε. Από τον Μακρόν μέχρι τη Λεπέν, οι πολιτικοί εκμεταλλεύθηκαν την πυρκαγιά και έκαναν έκκληση για εθνική ενότητα, στο όνομα της χριστιανικής θρησκείας, που, σύμφωνα με αυτούς, είναι η ρίζα της αιώνιας Γαλλίας. Χρησιμοποιούν την καταστροφή για τη δική τους προπαγάνδα, ενώ είναι ενδεικτική η δήλωση του βουλευτή Eric Ciotti ότι η πυρκαγιά «έχει έρθει για να μας υπενθυμίσει ότι ο πολιτισμός μας απειλείται και πρέπει να υπερασπιστούμε ότι η Γαλλία παραμένει η Γαλλία».

Η κυβέρνηση προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τη φωτιά για να κλείσει το κίνημα των Κίτρινων Πλέκων. Είναι απαραίτητο να γίνει μια ανακωχή, επαναλάμβαναν οι υπουργοί και ζητούσαν εκκευρία. Ο Μακρόν, με αφορμή την πυρκαγιά, ενίσχυσε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης κινητοποιώντας 60.000 αστυνομικούς, που φυσικά εξαπέλυσαν ένα όργιο καταστολής ενάντια στο κίνημα των Κίτρινων Πλέκων, που βρίσκεται στους δρόμους περίπου 6 μήνες και απαιτεί την πτώση του Μακρόν. Την ημέρα της κινητοποίησης, η αστυνομία χρησιμοποίησε δακρυγόνα, χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και προσήγαγε πάνω από 100 διαδηλωτές.

Αυτοί οι άνθρωποι οδηγούν στον πόλεμο τους εργαζόμενους χωρίς ανάπαυση. Για τους εργαζόμενους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, δεν υπάρχει εκκευρία που να αξίζει τον κόπο. Το κίνημα των Κίτρινων Πλέκων ξυπνάει μνήμες από τις πιο σημαντικές παραδόσεις του γαλλικού εργατικού κινήματος, όπως η Παρισινή Κομμούνια και η εξέγερση του Μάη του '68.

«Όλα για τη Νοτρ Νταμ, τίποτα για τους Άθλιους»

Την ίδια στιγμή, ο Μακρόν και η αστική τάξη της Γαλλίας φοβούνται μήπως το κίνημα πάρει πιο μαζικά και ξεγερασιακά χαρακτηριστικά τον «διαβολεμένο» μήνα Μάη, εν όψει φυσικά των κινητοποιήσεων για την Εργατική Πρωτομαγιά. Ταυτόχρονα, ο Μακρόν βλέπει στις επερχόμενες ευρωεκλογές την επιρροή του να πέφτει στα τάρταρα. Έτσι, ο «πρόεδρος των πλουσίων» προκαλεί ξανά το κίνημα χαρακτηρίζοντας τους διαδηλωτές «λαϊκιστές» και «ακροδεξιούς», χρησιμοποιεί τα Μ.Μ.Εξοπλισμού με φτιαχτές δημοσκοπήσεις που δείχνουν ότι το 60% του γαλλικού λαού ζητά να σταματήσουν οι διαδηλώσεις, μήπως και καταφέρει να σώσει την καρέκλα του. Σε πρόσφατο διάγγελμά του, υποσχέθηκε ελάφρυνση των φόρων και τόνισε ότι οι γάλλοι εργαζόμενοι θα πρέπει να εργάζονται περισσότερο, διότι ζουν περισσότερα χρόνια!!!

Η κατάσταση αυτή οξύνει τις αντιφάσεις που υπάρχουν στη γαλλική κοινωνία (οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι), ενώ η κίνηση της ελίτ της Γαλλίας από πλούσιες οικογένειες και μεγάλες επιχειρήσεις να αναλάβουν δεσμεύσεις για δωρεές που φθάνουν περίπου

το ένα δισεκατομμύριο ευρώ για την αποκατάσταση της Παναγίας των Παρισίων είναι το κερασάκι στην τούρτα. «Όλα για τη Νοτρ Νταμ, τίποτα για τους Άθλιους» ήταν η φράση στην μπλουζά ενός διαδηλωτή, που παρέπεμπε στα κλασικά μυθιστορήματα του Βίκτωρος Ουγκό.

Το «χρυσό παιδί» των τραπεζών προσπαθεί να ανορθώσει τον γαλλικό μπεριερισμό, που βρίσκεται σε διαρκή ύφεση, με απανωτές αντεργατικές επιθέσεις (εργασιακά, ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση κοινωνικών υπηρεσιών, έκρηξη του ρατσισμού και της ξενοφοβίας κ.ά.), βρίζοντας αλαζονικά τους εργαζόμενους, προκαλώντας με σκάνδαλα και λούσα του ίδιου και της γαλλικής μπουρζουαζίας.

Τα Κίτρινα Πλέκα επιμένουν

Το κίνημα των Κίτρινων Πλέκων επιμένει εδώ και περίπου έξι μήνες, με στόχο την πτώση του Μακρόν. Για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, γίνονται διαδηλώσεις, πέρα από το Παρίσι, σε επαρχιακές πόλεις και κωμοπόλεις σε όλη τη Γαλλία. Η καταστολή είναι άγρια, με 11 νεκρούς, πάνω από 2000 τραυματίες διαδηλωτές, πάνω από 45.000 προσαγωγές, ενώ εκατοντάδες έχουν καταδικαστεί και φυλακιστεί.

Καθώς οι ευρωεκλογές πλησιάζουν, τα περισσότερα κόμματα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν ένα τόσο σημαντικό κίνημα. Το ΚΚ Γαλλίας και η «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν έχουν δηλώσει ότι εκπρόσωποι των Κίτρινων Πλέκων θα συμμετάσχουν στα ψηφοδέλτια τους, χωρίς όμως να



έχουν βοηθήσει σημαντικά στην ανάπτυξη του κινήματος.

Η άκρα και επαναστατική αριστερά, που στη Γαλλία είναι σχεδόν αποκλειστικά τροτσκιστική, είναι οι πιο δραστήριες δυνάμεις στο κίνημα (Lutte Ouvriere, NPA). Η Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη) στηρίζει το κίνημα ενεργά και συμμετέχει στις δράσεις του. Το ίδιο και το NPA (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα), δυστυχώς όμως βρίσκεται σε διαρκή κρίση και παραμένει το ερώτημα αν τελικά θα οδηγηθεί στην απορρόφησή του από την «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν. Οι σύντροφοι πρέπει να αρπάξουν την ευκαιρία του κινήματος των Κίτρινων Πλέκων από τα μαλλιά, να κλείσουν τα αυτιά τους στις σειρήνες της «ενότητας της αριστεράς» και να στραφούν στην ενότητα του εργατικού κινήματος και των επαναστατικών δυνάμεων. Τα διδάγματα του Μάη του '68 πρέπει να εφαρμοστούν στο κίνημα των Κίτρινων Πλέκων: «Για την κατάκτηση της εξουσίας χρειάζεται μια επαναστατική πρωτοπορία, που να έχει κίβλας πείσει την πλειονότητα των μισθωτών για το αδύνατο να φτάσουν στον σοσιαλισμό από τον κοινοβουλευτικό δρόμο, που είναι ήδη ικανή να κινητοποιήσει την πλειονότητα του προλεταριάτου κάτω από τη σημαία της» (Ερνεστ Μαντέλ, «Διδάγματα από τον Μάη του '68»).

Λιβύη

Το χάος των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και η έλλειψη εναλλακτικής λύσης

Η κατάσταση στη Λιβύη έχει και πάλι λάβει ανοιχτά τα χαρακτηριστικά του εμφύλιου πολέμου, 8 χρόνια μετά την πτώση του καθεστώτος Καντάφι το 2011 και παρά τις υποτιθέμενες προσπάθειες των ιμπεριαλιστών να επιβάλουν μια ισορροπία στην χώρα. Αυτό οφείλεται στην αδυναμία των ιμπεριαλιστών να διαμορφώσουν μια ευνοϊκή για αυτούς κατάσταση, στην έλλειψη μιας ηγέτιδας ιμπεριαλιστικής δύναμης και στην ανυπαρξία πολιτικών επιλογών από τις κοινωνικές δυνάμεις της Λιβύης (τόσο από την εργατική όσο και από την αστική τάξη).

Το 2011 η Αραβική Άνοιξη έδειξε την ανυπαρξία κοινωνικών ερεισμάτων του καθεστώτος Καντάφι, όπως αυτό είχε μετεξελιχθεί στα τελευταία του στάδια (συνεργασία με ιμπεριαλιστές, δικτατορικές μέθοδες διακυβέρνησης κ.λπ). Η επέμβαση των ιμπεριαλιστών (ειδικά των Γάλλων) με αεροπορικές επιχειρήσεις και η οικονομική και πολιτική στήριξη διαφόρων αντάρτικων ομάδων οδήγησε στη διάλυση του κρατικού μηχανισμού, στο λιντσάρισμα του Καντάφι και την επικράτηση του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου που διακήρυξε την «πλήρη απελευθέρωση της χώρας». Ωστόσο η πραγματικότητα είναι απόλυτο χάος με φυλετικές συγκρούσεις, ενίσχυση μηχανισμών με ισλαμιστικές καταβολές (Αλ Κάιντα, Ισλαμικό Κράτος) και πλήθος πρακτόρων των ιμπεριαλιστών αλλά και της Αιγύπτου, καθεστώτων του Κόλπου κ.ά. Τον Σεπτέμβριο του 2012 σκοτώνεται ακόμα και ο πρόεδρος των ΗΠΑ στο προξενείο της Βεγγάζης στα ανατολικά της Λιβύης. Οι ιμπεριαλιστές κλείνουν τις διπλωματικές αποστολές τους στην Λιβύη.

Τον Μάιο του 2014 ο στρατηγός Χαλίφα Χαφτάρ, που στηρίζεται από την Αίγυπτο και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (παλιό στέλεχος του στρατού του Κανταφι που αυτοεξορίστηκε στις ΗΠΑ, πήρε την αμερικανική υπηκοότητα και επέστρεψε στην Βεγγάζη το 2011) ξεκινά επιχείρηση ενάντια στις τζιχαντιστικές οργανώσεις στην Βεγγάζη. Πολλοί αξιωματικοί που εδρεύουν στις ανατολικές επαρχίες εντάσσονται στην παραστρατιωτική δύναμή του, τον Λιβυκό Εθνικό Στρατό (ΛΕΣ) που κατορθώνει να «καθαρίσει» μεγάλα τμήματα της επικράτειας από τους τζιχαντιστές πολιτοφύλακες. Στα δυτικά της χώρας, η πρωτεύουσα Τρίπολη αλλάζει χέρια ανάμεσα σε διάφορους συνασπισμούς παραστρατιωτικών οργανώσεων και μόλις το 2015 υπογράφεται στο Μαρόκο συμφωνία υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και σχηματίζεται Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας (ΚΕΕ) που επιτρέπει στο σημερινό πρωθυπουργό Φαγιέζ αλ Σάρατζ να εγκατασταθεί στην Τρίπολη. Όμως στην ανατολική Λιβύη ο Χαφτάρ δεν τον αναγνωρίζει!

Τον Δεκέμβριο του 2016 ο Σάρατζ ανακοινώνει την απελευθέρωση της Σύρτης που είχε εξελιχθεί σε προπύργιο του Ισλαμικού Κράτους, ενώ τον Ιούλιο του 2017 ο Χαφτάρ ανακοινώνει την πλήρη απελευθέρωση της Βεγγάζης από τους τζιχαντιστές. Παρότι ο ΛΕΣ και ο Χαφτάρ δεν έχουν ουδεμία νομιμοποίηση, ο πρόεδρος της Γαλλίας Μακρόν καλεί και τους δυο αντιπάλους για εμπιστευτικές συνομιλίες στο Παρίσι. Τον Μάιο του 2018 συμφωνούν να συνεργαστούν και να οργανώσουν βουλευτικές και προεδρικές εκλογές. Όμως ο Χαφτάρ θα μπουκόταρει την διεθνή διάσκεψη που οργανώνεται το Νοέμβριο του 2018 στο Παλέρμιο της Ιταλίας. Ο ιταλικός ιμπεριαλισμός έχει σημαντικά συμφέροντα στη Λιβύη –ιδιαίτερα μέσω της πετρελαϊκής εταιρίας ENI– ενώ με τη στήριξη της ΕΕ έχει μετατρέψει την Λιβύη σε στρατόπεδο συγκέντρωσης των αφρικανών προσφύγων. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, με τα καράβια τους και εκπαιδευόντας την ακτοφυλακή της Λιβύης, εμποδίζουν τους μετανάστες να φύγουν από την Λιβύη και έτσι οι τελευταίοι στοιβάζονται σε άθλια κέντρα με



απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης. Η κυβέρνηση του Σάρατζ πρωτοστατεί σε αυτή την επιχείρηση και για αυτό έχει την στήριξη των Ιταλών και της ΕΕ, αλλά οι Γάλλοι ιμπεριαλιστές βρίσκονται σε σύγκρουση με τους Ιταλούς τόσο για το μεταναστευτικό όσο και για τα πετρέλαια στην Λιβύη, για αυτό και συνδιαλέγονται και με τον Χαφτάρ. Εξάλλου, πέρα από τα συμφέροντα της γαλλικής πετρελαϊκής TOTAL, βαρύνουσα σημασία για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό έχουν και τα νότια σύνορα της Λιβύης (συνορεύει με τις πρώην γαλλικές αποικίες του Νίγηρα και του Τσαντ), καθώς οι δυνατότητες του Χαφτάρ για τον έλεγχο αυτών των περιοχών είναι σαφώς μεγαλύτερες από αυτές της ΚΕΕ.

Τον Ιούνιο του 2018 ο ΛΕΣ ανακοίνωσε ότι έθεσε υπό τον πλήρη έλεγχο του την «Πετρελαϊκή Ημισέληνο», την περιοχή στην ανατολική Λιβύη από όπου μεταφέρεται στο εξωτερικό το λιβυκό πετρέλαιο. Τρεις ημέρες αργότερα θα καταλάβει την Ντέρνα –τελευταίο θύλακα των ριζοσπαστών ισλαμιστών– και τον Ιανουάριο του 2019 θα καταλάβει τις νότιες επαρχίες στην έρημο, οι οποίες είχαν μετατραπεί σε κρησφύγετο των τζιχαντιστών. Έτσι έθεσε υπό τον έλεγχο του και ένα από τα σημαντικότερα πετρελαϊκά κοιτάσματα της χώρας στην αλ Σαράρα. Ο Χαφτάρ που ενισχύεται και από τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, ισχυροποιείται σε τέτοιο βαθμό που παρά τις «συμφωνίες» με τον ΟΗΕ για τη διενέργεια εκλογών, αποφασίζει να επιβάλει την κυριαρχία του σε ολόκληρη την χώρα. Η κατακόρυφη κλιμάκωση της έντασης θα έρθει ενόσω βρίσκεται στην Τρίπολη ο ίδιος ο γ.γ. του ΟΗΕ, Γκουτέρες, με την προσπάθεια του ΛΕΣ να καταλάβει την πρωτεύουσα. Παρά τις εκκλήσεις του ΟΗΕ και της ΕΕ στον Χαφτάρ να σταματήσει την επίθεση, ούτε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ θα κατορθώσει να βγάλει απόφαση εναντίον του λόγω ενστάσεων τόσο των ΗΠΑ όσο και των Ρώσων, αλλά ούτε και η ΕΕ θα εμφανίσει μια κάθετη στάση, λόγω των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στο εσωτερικό της. Χαρακτηριστικό της αδυναμίας των ΗΠΑ είναι ότι ανακοίνωσαν την «προσωρινή» αποχώρηση των λιγοστών αμερικανών στρατιωτικών «συμβούλων» αφήνοντας τον Σάρατζ στα κρύα του λουτρού, την ίδια στιγμή που ο Τραμπ «ξαφνικά» χαρακτήρισε τον Χαφτάρ «σημαντικό παράγοντα στην προσπάθεια καταπολέμησης της τρομοκρατίας και την προστασία των πετρελαιοπηγών», και όλα αυτά παρά την ανοικτή στήριξη των Ρώσων στον Χαφτάρ!

Μέχρι στιγμής οι δυνάμεις της ΚΕΕ –που όμως μοιάζουν όλο και περισσότερο με ανδρείκελα των δυτικών ιμπεριαλιστών– δεν έχουν επιτρέψει την κατάληψη της Τρίπολης. Όμως οι νεκροί και οι εκτοπισμένοι αυξάνονται, ενώ απειλούνται με σφαγή οι μετανάστες που στοιβάζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο Χαφτάρ φαίνεται να προαλείφεται για να αναλάβει την δικτατορική διακυβέρνηση του συνόλου της χώρας. Η αδυναμία του λαού της Λιβύης να ορθώσει το ανάστημά του ενάντια στις τοπικές άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές κάνει δύσκολη κάθε πιθανότητα να εμποδιστεί αυτό το χασοκό σφαγείο.

■ Κώστας Δικαίος



στον κόσμο...

ΗΠΑ

Συνέχεια στις πετυχημένες απεργιακές κινητοποιήσεις στις ΗΠΑ έδωσε η νίκη των εργαζομένων στα καταστήματα εμπορίας τροφίμων «Stop & Shop», οι οποίοι, μετά από 10 μέρες απεργίας, πέτυχαν την απόσυρση της δυσμενούς Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας της εταιρίας και την υπογραφή άλλης, που προβλέπει αυξήσεις. Το συνδικάτο UFCW βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με την εταιρία από τον Ιανουάριο, δίχως αποτέλεσμα, καθώς προτεινόταν η κατάργηση της προσαύξησης κατά 50% στο ημερομίσθιο για την εργασία τις Κυριακές και τις γιορτές, ενώ αυξάνονταν κατά πολύ οι εργατικές εισφορές για σύνταξη και ασφάλιση, με παράλληλη μείωση των ασφαλιστικών παροχών.

Το συνδικάτο προχώρησε σε απεργία στις 11/4, με συμμετοχή 31.000 εργαζομένων σε περισσότερα από 240 καταστήματα της περιοχής της Νότιας Αγγλίας (BA ΗΠΑ, περιλαμβάνει 6 πολιτείες). Οι εργαζόμενοι συγκεντρώνονταν καθημερινά έξω από τα καταστήματα με πικέτες ενημερώνοντας για τον αγώνα τους, με την αλληλεγγύη να είναι σχεδόν καθολική αφού ελάχιστοι έμπαιναν στα καταστήματα, ενώ πολλοί έφερναν φαγητό και νερό. Την απεργία στήριξε και το σωματείο των οδηγών φορτηγών, οι οποίοι αρνούσαν να παραδώσουν εμπορεύματα στα καταστήματα όσο διαρκούσε η απεργία.

Το σωματείο έφτιαξε απεργιακό ταμείο, στο οποίο μόνο τις πρώτες 4 μέρες συνεισέφεραν πάνω από 1.000 άτομα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, η εταιρία έχασε 2 εκατομμύρια δολάρια την πρώτη εβδομάδα της απεργίας, και με τους εργαζόμενους και αλληλέγγυους να δείχνουν την ισχύ τους, αναγκάστηκε στις 21/4 να υποχωρήσει και να υπογράψει συλλογική σύμβαση εργασίας, διάρκειας 3 ετών. Στη σύμβαση δεν περιλαμβάνονται οι περικοπές στα ασφαλιστικά-συνταξιοδοτικά και μισθολογικά δικαιώματα των εργαζομένων, ενώ επιπλέον οι απεργιοί κέρδισαν αυξήσεις στους μισθούς για όλους, αντί για τα μόνον που πρόσφερε η εταιρία σε μια προσπάθεια εντατικοποίησης της εργασίας.

ΚΙΝΑ

Στα μέσα Απριλίου, περισσότεροι από 1.000 εργαζόμενοι σε εταιρία ανακύκλωσης προχώρησαν σε επαναλαμβανόμενες διαμαρτυρίες σε τέσσερις μεγάλες πόλεις, ζητώντας την πληρωμή δεδουλευμένων. Η εταιρία ανακοίνωσε στους εργαζόμενους, στις 15/4, ότι δεν θα πληρωθούν τον μισθό του Μαρτίου καθώς οι λογαριασμοί της έχουν παγώσει και επιφυλάχθηκε για αποπληρωμή όταν βελτιωθούν τα οικονομικά της. Την επόμενη μέρα, οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στα κεντρικά γραφεία στην πόλη Ντινγκουάν, ζητώντας τα δεδουλευμένα τους καθώς ήδη υπάρχουν οφειλές από προηγούμενους μήνες, που φτάνουν τα 8.000 γουάν (περίπου 1.000 ευρώ), με τους συναδέλφους τους να πράττουν το ίδιο και σε άλλες πόλεις.

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται και οι διανομείς σε εταιρίες κούριερ, για ζητήματα που αφορούν απολύσεις, δεδουλευμένα και ασφαλιστικά δικαιώματα. Τρεις συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν σε Πεκίνο, Σαγκάη και Σιαν στις αρχές του Απριλίου, μετά την κατάργηση της μεγάλης εταιρίας «Rufengda», η οποία ανακοίνωσε παύση λειτουργίας αιφνιδιαστικά στις 12/3. Εκατοντάδες εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στα κεντρικά γραφεία στο Πεκίνο, ώσπου στις 4/4 η αστυνομία επενέβη για να τους διαλύσει μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας. Η εταιρία χρωστάει 4,5 εκατομμύρια δολάρια σε μισθούς, με τα συνολικά χρέη να φτάνουν τα 10,5 εκατομμύρια δολάρια.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Σε πολυήμερες κινητοποιήσεις με αποκλεισμούς κεντρικών δρόμων, γεφυρών και άλλες παρεμβάσεις προχώρησαν οι Λονδρέζοι, μετά από κάλεσμα της οργάνωσης «Extinction Rebellion». Οι διαδηλωτές έχουν στόχο την αποτροπή της οικολογικής καταστροφής και απαιτούν από την κυβέρνηση και τις πλούσιες ελίτ, να ληφθούν μέτρα για την μείωση της εκπομπής αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου στο 0 μέχρι το 2025. Η βρετανική κυβέρνηση, μην έχοντας σκοπό να θίξει τα συμφέροντα των μεγάλων εταιριών, εξαπέλυσε την αστυνομία η οποία προχώρησε σε 1.065 συλλήψεις (!) κατά την διάρκεια των 10ήμερων κινητοποιήσεων.

Νέο κύμα εξεγέρσεων στη Μέση Ανατολή Η Αραβική Άνοιξη συνεχίζεται

Οκτώ χρόνια έχουν περάσει από το κοσμοϊστορικό κύμα εξεγέρσεων - κινητοποιήσεων που σάρωσε τις χώρες της Μέσης Ανατολής, ανέτρεψε καθεστώτα και άλλαξε άρδην τις ισορροπίες στην ευρύτερη περιοχή, αλλά και παγκόσμια. Από τις χώρες που πρωτοστάτησαν τότε, μόνο στην Τυνησία το λαϊκό κίνημα κατάφερε να επιβάλλει, ως ένα βαθμό, ένα δημοκρατικό καθεστώς και μια σειρά από δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Στην Αίγυπτο, αυτοί που καρπώθηκαν την εξουσία ήταν οι Αδελφοί

Στις 11 Απριλίου, ο επί 30 χρόνια πρόεδρος-δικτάτορας του Σουδάν, Ομάρ αλ Μπασίρ, ανατράπηκε από τον στρατό. Η ανατροπή του ήταν αποτέλεσμα των συνεχιζόμενων και εντεινόμενων μαζικών κινητοποιήσεων που ξεκίνησαν τον Δεκέμβριο του 2018 και συσπείρωσαν το σύνολο του πληθυσμού, αλλά και των πολιτικών, εργατικών και κοινωνικών δυνάμεων κάτω από το αίτημα της ανατροπής του καθεστώτος και της ριζικής πολιτικής αλλαγής. Η συγκεκριμένη, ωστόσο, ενέργεια καθαίρεσης του δικτάτορα δεν είναι παρά η σχεδιασμένη και συντονισμένη απόπειρα μερίδων της στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας να «θυσιάσουν» τον Μπασίρ για να σώσουν το καθεστώς του.

Η απόφαση από τη στρατιωτική ηγεσία πάρθηκε όταν, στις αρχές Απριλίου, οι μαζικές διαδηλώσεις ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο σε όλη τη χώρα, και στο Χαρτούμ έφτασαν μπροστά στην έδρα του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Ήταν φανερό ότι παρά τις δολοφονίες, τις συλλήψεις και την εκτεταμένη καταστολή η εξέγερση γιγαντωνόταν και η ανατροπή ήταν θέμα χρόνου (βλ. «Ε.Π.» Φεβρουαρίου 2019). Είναι χαρακτηριστικές οι πρώτες δηλώσεις του σουδανού υπουργού Άμυνας και πρώτου ηγέτη του «Μεταβατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου», Ανουάντ Ιμπν Αούφ, που υποσχέθηκε ελεύθερες και

Για 9η συνεχόμενη Παρασκευή, στις 19/04, τεράστιες διαδηλώσεις έγιναν στο Αλγέρι, το Οράν, την Κωνσταντίνη και την Ανάμπα, βαθαίνοντας την κρίση του καθεστώτος στην Αλγερία. Το κίνημα που όχι άδικα αποκαλείται (μαζί με τα αντίστοιχα γεγονότα στο Σουδάν) μια νέα «Αραβική Άνοιξη» δεν έχει προηγούμενο στη μετεπαναστατική ιστορία της χώρας. Ήδη από την ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας από την Γαλλία, τον Ιούλιο του 1962, δεν έχουν υπάρξει τόσο μεγάλες διαδηλώσεις, οι οποίες μάλιστα επεκτείνονται ακόμα και στις πόλεις του Νότου.

Καταλύτης των ιστορικών κινητοποιήσεων ήταν η απόφαση του καθεστώτος να εξασφαλίσει στον 82χρονο πρόεδρο Μπουτεφλίκα μια 5η θητεία, παρά το γεγονός πως ο τελευταίος δεν έχει εμφανιστεί δημόσια από το 1999! Μετά το ξέσπασμα των κινητοποιήσεων ο Μπουτεφλίκα δεν άργησε να υποχωρήσει, ανακοινώνοντας πως δεν θα διεκδικούσε την επανεκλογή του. Οι μάζες όμως συνέχισαν ακάθεκτες τις κινητοποιήσεις και τις απεργίες, απαιτώντας την άμεση παραίτησή του και ακυρώνοντας στην πράξη τις προγραμματισμένες για τις 18 Απριλίου εκλογές (ο Μπουτεφλίκα είχε στο μεταξύ αποσύρει την υποψηφιότητά του). Αυτή η πρώτη νίκη έφερε αυτοπεποίθηση και ενθουσιασμό στις εργαζόμενες μάζες, δίνοντας τους το έναυσμα για να απαιτήσουν ριζοσπαστικές αλλαγές για ολόκληρη την κοινωνία.

Μουσουλμάνοι, για να ανατραπούν με τη σειρά τους από τον δικτάτορα Σίσι, που κυβερνά μέχρι σήμερα με σιδηρένια πυγμή. Η Λιβύη και η Υεμένη σπαράσσονται από εμφύλιες συρράξεις που πριμοδοτούνται και υποδαυλίζονται από τις ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές αντιπαράθεσεις, ενώ η Συρία έχει κυριολεκτικά διαλυθεί καθώς έχει μετατραπεί σε πεδίο σύγκρουσης των ΗΠΑ, της Ρωσίας, του Ιράν και των τοπικών συμμάχων τους.

Η ζοφερή αυτή εικόνα δεν δικαιώνει

Σουδάν: Ο δικτάτορας έπεσε, η λαϊκή επανάσταση συνεχίζεται

δικαιες εκλογές μετά από μια μεταβατική περίοδο δύο χρόνων (!). Εξίσου ενδεικτικές είναι οι πρώτες ενέργειες της νέας χούντας: αναστολή του Συντάγματος, στρατιωτικός έλεγχος επί αόριστον στα αεροδρόμια και τα λιμάνια και απαγόρευση της κυκλοφορίας τη νύχτα. Την ίδια, δε, ώρα που διατάχθηκε η απελευθέρωση των χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων, οι κεντρικοί δρόμοι γέμισαν πάνοπλους στρατιώτες, αστυνομικούς και ασφαλίτες. Δεν αποτελεί, άλλωστε, σύμπτωση ότι οι πρώτοι που χαιρέτισαν το νέο στρατιωτικό καθεστώς ήταν ο δικτάτορας Σίσι της Αιγύπτου, η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, με τα δύο τελευταία κράτη να προχωρούν και σε οικονομική βοήθεια 3 δισ. δολαρίων. Οπωσδήποτε σημαντική λεπτομέρεια αποτελεί η απόφαση των στρατιωτικών να συνεχίσουν την πολιτική του Μπασίρ στην Υεμένη (στήριξη της εισβολής της Σαουδικής Αραβίας) και να επαναφέρουν τους ισλαμιστές (έτερο πυλώνα του «ανατραπέντος» καθεστώτος) στις δομές εξουσίας.

«Η Επανάσταση Συνεχίζεται»

Με αυτό το σύνθημα υποδέχτηκαν οι Σουδανοί τη νέα χούντα, διαδηλώνοντας ξανά, μετά τους πανηγυρισμούς για την εκ-

ωστόσο όσους βιάστηκαν να αναγγείλουν την ήττα της Αραβικής Άνοιξης. Σήμερα, ένα νέο κύμα εξεγέρσεων και ανατροπών βρίσκεται στο προσκήνιο, με το Σουδάν και την Αλγερία να πρωτοστατούν, αλλά και σημαντικές κινητοποιήσεις να εκδηλώνονται σε μια σειρά χώρες, όπως στο Μαρόκο, την Αίγυπτο, ακόμα και την Συρία. Όσο τα κομβικά ζητήματα που οδήγησαν στην εξέγερση το 2011 – η οικονομική κρίση που οξύνεται, η ακραία φτώχεια που εξαπλώνεται, η ογκούμενη ανεργία,

ηθροίνηση του δικτάτορα. Κατά χιλιάδες πλημύρισαν τους δρόμους της πρωτεύουσας και των άλλων αστικών κέντρων και εξακολουθούν να διαδηλώνουν κάθε μέρα από τότε, παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας, τα τεθωρακισμένα στους δρόμους και τις προειδοποιήσεις για χρήση βίας. Η Ένωση Επαγγελματιών του Σουδάν, από τις πρωτοπόρες δυνάμεις του κινήματος, κάλεσε σε συνέχιση των κινητοποιήσεων απαιτώντας πολιτική διακυβέρνηση και εκλογές, ενώ και οι δυνάμεις που είχαν συγκροτήσει το Μέτωπο για την Ελευθερία και την Αλλαγή – οι κύριες αντιπολιτευόμενες πολιτικές, κοινωνικές και εργατικές δυνάμεις – διέκοψαν την προσπάθεια διαπραγματεύσεων με το Στρατιωτικό Συμβούλιο, εξαιτίας της άρνησής του να παραδώσει την εξουσία. Διακήρυξαν την αποφασιστικότητα τους να συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι τα αιτήματά τους να ικανοποιηθούν.

Κίνδυνοι και Προοπτικές

Είναι αλήθεια πως η μέχρι τώρα εξέλιξη των πραγμάτων στο Σουδάν έχει αρκετές ομοιότητες με την πορεία που ακολούθησε η Αίγυπτος: από την Αραβική Άνοιξη και την πλατεία Ταχρίρ, την εκμετάλλευση της εξέγερσης από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα

Αλγερία: Μια νέα Αραβική Άνοιξη;

Ένα τεράστιο κύμα αυτοοργάνωσης διαπερνά την αλγερνική εργατική τάξη και την νεολαία η οποία φαίνεται σαν να βγαίνει από έναν λήθαργο.

Τρομοκρατημένο μπροστά στην εξέλιξη των κινητοποιήσεων, των απεργιών, της αυτοοργάνωσης και της γενικευμένης απόρριψης του συστήματος, το παλιό καθεστώς αναζητά απεγνωσμένα λύσεις. Πρώτη αντίδραση του πολιτικού συστήματος ήταν να παραδώσει την εξουσία στον Αμπντελκάντερ Μασάλαχ, ανακηρύσσοντάς τον προσωρινό πρόεδρο για διάστημα 90 ημερών για να οδηγήσει την χώρα σε εκλογές όπως προβλέπει το Σύνταγμα. Ο 77χρονος Μασάλαχ δεν είναι παρά η προσωποποίηση του παλιού συστήματος. Πρόσωπο βαθύτατα συνδεδεμένο με το καθεστώς του Μπουτεφλίκα (πρώην υπουργός Εξωτερικών), προκάλεσε ακόμα και την αντίδραση μερίδας του αστικού τύπου που έκανε λόγο για την ανάγκη αντικατάστασής του από μια πιο «συναινετική προσωπικότητα».

Μπροστά σε αυτή την εξέλιξη, οι μάζες αντέδρασαν συνεχίζοντας τις διαδηλώσεις, βλέποντας στο πρόσωπο του Μασάλαχ μια προσπάθεια να βγει αλώβητο από την κρίση τη χρεοκοπημένο και διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα και οι θεσμοί του. Η συνέχιση των κινητοποιήσεων και η άρνηση του λαού να αποδεχτεί τον Μασάλαχ ως νέο πρόεδρο

η διαφθορά, οι τεράστιες οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες – παραμένουν και εξαπλώνονται, η καταστολή δεν αρκεί για να σταματήσει την έκρηξη. Σήμερα, μια νέα γενιά αγωνιστών φαίνεται να πιάνει το νήμα της εξέγερσης. Το κρίσιμο ζήτημα είναι και σήμερα, όπως και το 2011, αν θα μπορέσουν να αναδειχθούν οργανωμένα κινήματα και επαναστατικές ηγεσίες ικανές να οδηγήσουν τους λαούς της περιοχής στην κοινωνική ανατροπή για την οποία αγωνίζονται.

τα, τις αυταπάτες της για συνδιαχείριση της εξουσίας με το στρατιωτικό κατεστημένο, μέχρι τη σημερινή στυγνή δικτατορία του Σίσι. Ωστόσο, υπάρχουν και σημαντικές διαφορές, με κυριότερη ότι τόσο οι ισλαμικές οργανώσεις (με πρώτους τους Αδελφούς Μουσουλμάνους) όσο και ο στρατός, στον οποίο ο Μπασίρ φρόντισε να εντάξει τις παραστρατιωτικές φιλοκυβερνητικές ομάδες του, αποτέλεσαν συστατικό στοιχείο του διεφθαρμένου και αιματοβαμμένου καθεστώτος Μπασίρ. Είναι, συνεπώς, μάλλον δύσκολο, αν όχι αδύνατο, ο σουδανικός λαός να εξαπατηθεί όσον αφορά τις προθέσεις τους. Η μέχρι τώρα επιμονή του στο αίτημα της κοινωνικής αλλαγής και του εκδημοκρατισμού του πολιτικού συστήματος αυτό μαρτυρά. Δεν είναι τυχαίο ότι σε διάστημα δύο εβδομάδων η χούντα έχει αλλάξει τρεις ηγέτες στην προσπάθειά της να ελέγξει την κατάσταση, ενώ δεν έχει τολμήσει να ασκήσει βία στους διαδηλωτές.

Προς το παρόν, η κατάσταση στο πολυπαθο Σουδάν είναι εξαιρετικά ρευστή. Το κομβικό ζήτημα, όμως, που θα κρίνει την έκβαση αυτής της επαναστατικής διαδικασίας και της νέας Αραβικής Άνοιξης που έχει αρχίσει, είναι η ανάδειξη μιας ριζοσπαστικής επαναστατικής ηγεσίας του κινήματος, που θα το οδηγήσει στην πραγματική κοινωνική ανατροπή.

■ Μαρία Κτιστάκη

δέχεται το γεγονός πως η διαδικασία προς τις εκλογές βρίσκεται στα χέρια των ίδιων ανθρώπων που για είκοσι χρόνια επικύρωναν την παραμονή του Μπουτεφλίκα στην εξουσία. Όσο περισσότερο αδυνατίζει το πολιτικό κατεστημένο, τόσο περισσότερο βγαίνει στην επιφάνεια ο πραγματικός εγγυητής της αστικής εξουσίας στην χώρα, ο στρατός.

Στο πρόσωπο του αρχηγού του στρατού, Γκαϊντ Σαλάχ, το παλιό καθεστώς φαίνεται πως έχει βρει έναν νέο υποψήφιο βοναπάρτη τύπου Αλ Σίσι στην Αίγυπτο. Σε ομιλία του στις 10 Απριλίου ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων κατέστησε σαφές πως η διαχείριση της μεταβατικής περιόδου προς τις εκλογές είναι «παράλογο» να γίνει χωρίς τους σημερινούς θεσμούς, τους οποίους οι μάζες καταγγέλλουν και απορρίπτουν από τις 22 Φλεβάρη. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να πει ανοιχτά πως «εάν δεν υπάρξουν δημοκρατικές εκλογές στην Αλγερία, μπορεί να υπάρξει βία», απειλώντας τις εργαζόμενες μάζες να γυρίσουν στα σπίτια τους και να αφήσουν τη «δημοκρατία να κάνει τη δουλειά της». Το ενδεχόμενο να εφαρμοστεί κάποιος μορφής «λευκό πραξικόπημα» από τον στρατό με την στήριξη των ιμπεριαλιστών (Γάλλων και Ιταλών που εκμεταλλεύονται τα τεράστια αποθέματα πετρελαίου της χώρας) δεν είναι απίθανο. Όλα θα εξαρτηθούν από το επίπεδο της αυτοοργάνωσης των μαζών και την ποιότητα της ηγεσίας της εργατικής τάξης.

■ Π.ΜΠ.

Πρωτομαγιά 2019

Με ανυποχώρητους εργατικούς αγώνες να σωθούμε από την βαρβαρότητα των Μνημονίων

Από την ηρωική εξέγερση των εργατών στο Σικάγο τον Μάη του 1886 μέχρι σήμερα, πέρασαν 133 χρόνια. Η εξέγερση του Σικάγο αποτέλεσε το παράδειγμα για τους εργάτες όλου του κόσμου και καθιερώθηκε το 1889, ημερομηνία ίδρυσης της Δεύτερης Διεθνούς, ως παγκόσμια ημέρα των εργατών. Από τότε μέχρι σήμερα, το εργατικό κίνημα απέδειξε πως με τους μαχητικούς και ανυποχώρητους ταξικούς αγώνες μπορεί να κατακτά δικαιώματα, να εξανθρωπίζει την κοινωνία, να μπαίνει φρένο στην καπιταλιστική βαρβαρότητα των οικονομικών κρίσεων και των πολέμων, να οραματίζεται και να εγκαθιδρύει μια άλλη οικονομία και κοινωνία. Μια οικονομία που έχει στόχο την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, την οικονομία των συνεταιρισμένων παραγωγών, με εργατικό έλεγχο και αυτοδιαχείριση, με το εργατικό κράτος των εργατικών συμβουλίων.

Στη χώρα μας, οι πιο εμβληματικές Πρωτομαγιές είναι η εξέγερση των καπνεργατών και των εργατών στη Θεσσαλονίκη τον Μάη του 1936, καθώς και η αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά του 1944 στην κατεχόμενη από τους ναζί Αθήνα, με την εκτέλεση 200 κομμουνιστών στην Καισαριανή.

Σήμερα, η εργατική τάξη παγκόσμια και στη χώρα μας βρίσκεται αντιμέτωπη με την πιο βαθιά κρίση του παγκόσμιου

καπιταλιστικού συστήματος, με τη βάρβαρη επίθεση στα στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα, με την απειλή του πολέμου, με την οικολογική καταστροφή, την πολιτιστική παρακμή. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος μετά την κατάρρευση του 2008 συνεχίζει να βαθαίνει. Όλοι οι δείκτες της πραγματικής οικονομίας, δημόσιο και ιδιωτικό χρέος, επενδύσεις, ανεργία και φτώχεια το αποδεικνύουν. Η «σωτηρία» από την κατάρρευση αναζητάται στην ποσοτική χαλάρωση, δηλαδή στο τύπωμα χρήματος από τις Κεντρικές Τράπεζες των χωρών στην αγορά, που όχι μόνο δεν αποτέλεσαν βάλαμο για την καπιταλιστική οικονομία και δεν άνοιξαν προοπτική εξόδου από την κρίση, αλλά κατευθύνθηκαν σε κερδοσκοπικές δραστηριότητες. Έτσι, σήμερα, μια τεράστια φούσκα παρασιτικών κεφαλαίων, πολύ μεγαλύτερη από το 2008, απειλεί την καπιταλιστική οικονομία. Τα τελευταία κραχ στα χρηματιστήρια το αποδεικνύουν.

Η νέα κούρσα των εξοπλισμών και των πυρηνικών ιδιαίτερα, με πρωτεργάτη τις ΗΠΑ, απειλεί τον πλανήτη με τη μετατροπή του εμπορικού και οικονομικού πολέμου σε πραγματικό γενικευμένο πόλεμο για τις σφαίρες επιρροής των μεγάλων δυνάμεων (ΗΠΑ, ΕΕ από τη μια μεριά και Ρωσία, Κίνα από την άλλη).

Η πολιτική κρίση στις ιμπεριαλιστικές χώρες, ΗΠΑ και ΕΕ, η συρρίκνωση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων ειδικά

στην Ευρώπη, αποτελεί το αποτέλεσμα της ανικανότητας της αστικής τάξης να επιλύσει στοιχειωδώς το ζήτημα της οικονομικής κρίσης. Η απάντηση που μέχρι σήμερα έδωσαν, δεν είναι άλλη από άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις στους εργαζόμενους και στα φτωχά λαϊκά στρώματα. Παγκόσμια, επιχειρούν να επιβάλουν ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης των εργαζομένων, με τη μετατροπή τους σε σύγχρονους δουλοπάροικους χωρίς κανένα δικαίωμα, με μισθούς πείνας που δεν μπορούν ούτε καν να καλύψουν τις στοιχειώδεις ανάγκες επιβίωσης. Έρμαια στον δεσποτισμό των εργοδοτών, χωρίς αξιοπρέπεια και σεβασμό, με κάθε είδους βία να ασκείται από τους εργοδότες.

Απόρροια της πολιτικής κρίσης, της αποσύνθεσης του πολιτικού σκηνικού και της Ε.Ε. είναι η ενδυνάμωση ακροδεξιών, φασιστικών και νεοφασιστικών κομμάτων που θα επιχειρήσουν να συνεχίσουν τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές και να επιβάλουν κράτη έκτακτης ανάγκης ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Στη χώρα μας, μετά από την εφαρμογή των μνημονίων για δέκα χρόνια, η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν υποστεί τεράστια δεινά. Η ανεργία καλά κρατεί, η φτώχεια επίσης, η μαύρη εργασία ανθίζει, ενώ η μετατροπή των νέων κυρίως εργαζομένων σε σύγχρονους δουλοπάροικους παίρνει απειλητικές διαστάσεις. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, κυρίως νέοι και ειδικευμένοι έχουν μεταναστεύσει, ενώ η υπογεννητικότητα απειλεί την κοινωνία. Είναι φανερό, ότι η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού μεγαλώνει το πρόβλημα της ίδιας της αναπαραγωγής της ελληνικής κοινωνίας.



Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διατυμπανίζει την έξοδο από τα μνημόνια. Πρόκειται για ωμά ψέματα, την ώρα που όλοι οι μνημονιακοί νόμοι είναι σε ισχύ, που ετοιμάζονται να προχωρήσουν σε μαζικούς πλειστηριασμούς κατοικιών, που στην αγορά εργασίας επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας. Την ίδια πολιτική θα συνεχίσουν και οι «παλιοί» μνημονιακοί της ΝΔ, εφόσον έρθουν στην εξουσία.

Οι εργαζόμενοι, για να αντιμετωπίσουν τη σημερινή βάρβαρη νεοφιλελεύθερη επίθεση που δέχονται, έχουν να διδαχθούν πολλά από την εμπειρία και την ιστορία του εργατικού κινήματος παγκόσμια και στη χώρα μας. Η Εργατική Πρωτομαγιά συμπυκνώνει πολλά από αυτά τα διδάγματα.

Πρωτομαγιά: Από τη σφαγή του Σικάγο, στην ημέρα-σύμβολο της πάλης των εργατών

Η Πρωτομαγιά δεν είναι ούτε ημέρα των λουλουδιών, ούτε της Άνοιξης, όπως θέλει συνειδητά να την εμφανίζει η κυρίαρχη αφήγηση της αστικής προπαγάνδας. Αντιθέτως, αποτελεί ημέρα-σύμβολο της πάλης των εργαζομένων ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και παγκόσμια απεργία, καθιερωμένη εδώ και 130 χρόνια.

Στις 20 Ιουλίου 1889, το ιδρυτικό συνέδριο της Β' Διεθνούς καθιέρωσε ομόφωνα την Πρωτομαγιά ως ημέρα μνήμης και αγώνα του παγκόσμιου προλεταριάτου, για να τιμήσει τα αναρίθμητα θύματα της εξέγερσης του Σικάγο το 1886, που διεκδικούσαν την καθιέρωση του οχταώρου και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Η απεργία των εργατικών συνδικάτων για την επίτευξη των αιτημάτων τους κατέληξε σε αιματοχυσία λίγες μέρες αργότερα, με την επέμβαση της αστυνομίας και των μπράβων της εργοδοσίας.

Τα γεγονότα του Σικάγο τοποθετούνται χρονικά σε μια περίοδο όπου το καπιταλιστικό σύστημα μπαίνει στη φάση του Ιμπεριαλισμού, αλλά και σε μια περίοδο οξύνσης της ταξικής πάλης, 15 χρόνια μετά την Κομμούνια του Παρισιού, την πρώτη απόπειρα της εργατικής τάξης να πάρει την εξουσία στα χέρια της. Από την άλλη, ως προς τις ΗΠΑ, έρχονται σε μια περίοδο μεγάλης καπιταλιστικής βιομηχανικής ανάπτυξης, που δημιούργησε ταυτόχρονα και ένα ισχυρό προλεταριάτο, που υφίσταται σκληρή εκμετάλλευση, αλλά έχει ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνεται τη δύναμή του. Τέλος, εντάσσονται σε μια μακρόχρονη πορεία αγώνων, διεκδικήσεων και σημαντικών απεργιών σχεδόν σε

όλη την επικράτεια των ΗΠΑ, με τις οποίες η αμερικάνικη εργατική τάξη έχει ήδη επιβάλει την καθιέρωση του δεκαώρου.

«Οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες δουλειά. Κι οχτώ ώρες για ό,τι θέλει ο καθένας μας!». Με αυτό το αίτημα, προχώρησαν σε απεργία οι περισσότεροι εργαζόμενοι του Σικάγο, αρχής γενομένης την 1^η Μαΐου 1886. Από τις αρχές του χρόνου, χιλιάδες εργαζόμενοι των ΗΠΑ είχαν κατέβει σε απεργίες. Η πρόταση για απαίτηση οχτάωρης δουλειάς από την Πρωτομαγιά του 1886 είχε γίνει δεκτή στα 69 από τα 78 Συνδικάτα που υπάγονταν στην Ομοσπονδία Οργανωμένων Επαγγελματιών και Εργατικών Συνδικάτων των ΗΠΑ, το 1885. Τότε, η αμερικάνικη εργατική τάξη, συσπειρωμένη εκείνη την εποχή γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική IWPA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και, ειδικά στο Σικάγο, προπύργιο του εργατικού κινήματος, γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο (επίσης ελεγχόμενο από τους αναρχικούς), αποφασίζει γενική απεργία με εναρκτήρια μέρα την 1^η Μάη και αίτημα την καθιέρωση του οχταώρου.

Η 1^η Μάη του 1886 εξελίχθηκε σε ένα μαζικό απεργιακό κίνημα. Στην απεργία συμμετείχαν περίπου 350.000 εργάτες από 1200 εργοστάσια των ΗΠΑ. Το Σικάγο πρωτοστάτησε με 90.000 διαδηλωτές στους δρόμους. Το πρώτο αίμα χύθηκε δύο ημέρες αργότερα, έξω από το εργοστάσιο ΜακΚόρμικ στο Σικάγο. Τραμπόκκι απεργοσπαστές προσπάθησαν να διασπάσουν τον απεργιακό κλοιό και ακολούθησε συμπλοκή. Η αστυνομία και οι μπράβοι της επιχείρησης επενέβησαν δυναμικά. Σκότωσαν τέσσερις απεργούς

και τραυμάτισαν αρκετούς, προκαλώντας οργή στην εργατική τάξη της πόλης. Με αφορμή την αστυνομική βία και την κρατική καταστολή, την επομένη καλέστηκε νέα κινητοποίηση στην πλατεία Χείμάρκετ. Παρά το γεγονός ότι η συγκέντρωση ήταν απολύτως ειρηνική, η αστυνομία πήρε εντολή να τη διαλύσει δια της βίας. Μέσα στις συμπλοκές ξαφνικά εξερράγη μια χειροβομβίδα, σκοτώνοντας έναν αστυνομικό και τραυματίζοντας αρκετούς. Αυτό το γεγονός εκμεταλλεύθηκε η αστυνομία ως πρόσχημα για να ανοίξει πυρ κατά των διαδηλωτών, με αποτέλεσμα 4 νεκρούς εργάτες, δεκάδες τραυματίες και 7 νεκρούς αστυνομικούς. Έτσι, η αστική τάξη βρήκε το πάτημα που έψαχνε για να εξαπολύσει ένα γενικευμένο πογκρόμ συλλήψεων και διώξεων κατά των πρωτεργατών των κινητοποιήσεων σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οχτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες. Οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Ένγκελ οδηγήθηκαν στην κρεμάλα, οι Φίλντεν, Σβαμπ και Νιμπ καταδικάστηκαν σε πολυετή καταναγκαστική εργασία και ο Λινγκ βρέθηκε νεκρός στο κελί του. Η πρωτομαγιάτικη απεργία όμως δεν πήγε χαμένη. Είχε ως αποτέλεσμα 200.000 εργάτες να κερδίσουν το οχτάωρο και να μειωθεί ο χρόνος εργασίας τους. Μόλις μερικά χρόνια μετά, η Πρωτομαγιά του 1890 έγινε μέρα μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων ταυτόχρονα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Σήμερα, η εργατική τάξη παγκοσμίως έχει να αναμετρηθεί με το παρελθόν για



την εξασφάλιση του μέλλοντός της. Σε μια σειρά από χώρες, άτυπα και τυπικά το οχτάωρο έχει καταργηθεί (π.χ. νόμος για 12ωρο στην Αυστρία), σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα η αστική τάξη εξαπολύει συντονισμένη επίθεση στα δικαιώματά μας και στις κοινωνικές μας κατακτήσεις, καθώς βλέπουμε την προσπάθεια κατάργησης του εργατικού δικαίου, των συλλογικών συμβάσεων, ακόμα και του δικαιώματος στην απεργία. Να παραδειγματιστούμε από τον αγώνα των εργατών του Σικάγο και να επιβάλουμε τις ανάγκες μας στην πράξη. Δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια!

Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα βάρβαρα και εξοντωτικά μνημόνια, η κατάργηση στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων και η βίαιη καταστολή από το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης καθιστούν αναγκαίο να οπλιστούμε με τα απαραίτητα συμπεράσματα και εργαλεία, ώστε στη χρεοκοπία και την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού να αντιπαρατάξουμε τη μοναδική και πραγματική διέξοδο, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Οι Πρωτομαγίες του ελληνικού εργατικού κινήματος

Η Πρωτομαγιά, μέρα επαναστατικής μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, αποτυπώθηκε στη συνείδηση της παγκόσμιας εργατικής τάξης ως σύμβολο της πάλης της, μετά την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο. Τα γεγονότα του 1886 συγκλονίζουν ολόκληρο τον κόσμο, κινητοποιώντας την εργατική τάξη στον αγώνα για τα ανεκπλήρωτα αιτήματα και διεκδικήσεις της.

Στην Ελλάδα, η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση Πρωτομαγιάς πραγματοποιείται στην Αθήνα το 1893. Περίπου 2.000 άνθρωποι συγκεντρώνονται στο Παναθηναϊκό Στάδιο και διαδηλώνουν υπέρ της οκτάωρης εργασίας, της καθιέρωσης της Κυριακής ως αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Πρωταγωνιστής στην οργάνωση της πρώτης ελληνικής Πρωτομαγιάς ήταν ο Σταύρος Καλλέργης, αγωνιστής που πάλεψε σκληρά για τα δικαιώματα των εργαζομένων και ιδρυτής της εφημερίδας «Σοσιαλιστής» και του σοσιαλιστικού συλλόγου.

Την Πρωτομαγιά του 1924 (και ενώ ισχύει στρατιωτικός νόμος), παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώνονται στην Πλατεία Κοτζιά, όπου βρισκόταν τότε το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων δίνει εντολή στο ιππικό να επιτεθεί εναντίον τους. Δολοφονείται ο κομμουνιστής απεργός Παρασκευαΐδης και τραυματίζονται άλλοι 12 εργάτες. Το 1929 η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγορεύει τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και εντείνει την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και γενικά του εργατικού κινήματος. Το 1934, μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, ακολουθεί απεργιακή κινητοποίηση των λιμενεργατών

και μυλεργατών στην Καλαμάτα, όπου ο στρατός δολοφονεί οκτώ διαδηλωτές.

Ο Μάης του 1936

Ο Μάης του 1936 θα σημαδευτεί από την ηρωική εξέγερση των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη και θα αποτελέσει έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, αφού θα είναι η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας στη χώρα μας.

Στις 29 Απριλίου, οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη, ο αγώνας κορυφώνεται, η Θεσσαλονίκη πρακτικά παραλύει από την απεργία 25.000 εργατών. Η αστυνομία επιχειρεί να διαλύσει τις διάφορες συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στις καπναποθήκες, με αποτέλεσμα το στήσιμο οδοφραγμάτων και το ξέσπασμα συγκρούσεων. Κατά την αιματηρή καταστολή δολοφονούνται 12 εργάτες. Ολόκληρη η Θεσσαλονίκη συμμετέχει στην κηδεία των θυμάτων στις 10 Μάη. Τελικά, η στάση του ΚΚΕ θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εκτόνωση του κινήματος (σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη). Η ορμή και ο αυθορμητισμός, η υποδειγματική αυτοοργάνωση και μαχητικότητα των καπνεργατών προδίδεται και η εξέγερση θα λήξει άδοξα, ανοίγοντας το δρόμο για τη μεταξική δικτατορία.

Η αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά του 1944

Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα είναι αυτή του 1944, στην κατεχόμενη από τους ναζί Αθήνα. Στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές, ως αντίποινα για τον θάνατο γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη

Λακωνία. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμένους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τούς είχαν παραδώσει στους ναζί μετά την κατάληψη της Ελλάδας, επειδή ήταν κομμουνιστές. Από τους 200 δολοφονημένους κομμουνιστές, οι 12 τροτσκιστές/αρχαιομαρξιστές έπεσαν φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Την Πρωτομαγιά του 1946 πραγματοποιείται μεγάλο συλλαλητήριο στο Παναθηναϊκό Στάδιο, υπό την ηγεμονία του Εργατικού Αντιφασιστικού Συνδέσμου (συνδικαλιστική οργάνωση του ΕΑΜ/ΚΚΕ).

Την παραμονή της Πρωτομαγιάς του 1976 τραυματίζεται θανάσιμα ο μαθητής Σιδέρης Ισιδωρόπουλος, μετά από καταδίωξή του από την αστυνομία κατά τη διάρκεια αφισοκόλλησης, και ανήμερα της Πρωτομαγιάς σκοτώνεται σε τροχαίο, σε ύποπτη συγκυρία, ο Αλέκος Παναγιούλης. Το μεταπολιτευτικό κλίμα και η άνηση του εργοστασιακού συνδικαλισμού είχαν ωθήσει στη Μεταπολίτευση τις μάζες σε δυναμικές κινητοποιήσεις.

Το 1986 γίνεται ογκώδης συγκέντρωση για την ανατροπή του «προγράμματος σταθερότητας», με το οποίο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ (με υπουργό Οικονομικών τον Σημίτη) περνούσε στην αντεργατική επίθεση.

Τα τελευταία χρόνια, η υποχώρηση του εργατικού κινήματος και ο υπονομευτικός ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αντανάκλαται στην υποτονικότητα και τον εθιμοτυπικό χαρακτήρα των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων.



▲ Συγκέντρωση εργατών και αγροτών στη Λιβαδειά το Μάη του 1919

Συνειδητά και οργανωμένα, η αστική τάξη συκοφαντεί και διαστρεβλώνει το χαρακτήρα και τη σημασία της Εργατικής Πρωτομαγιάς (όπως και κάθε ιστορική στιγμή αμφισβήτησης της κυριαρχίας της), προσπαθώντας να τη συνδέσει με έναν ακίνδυνο εορτασμό της άνοιξης και της ανθοφορίας. Από την άλλη, οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές έχουν κρατήσει την απεργία της Πρωτομαγιάς ως άλλοθι της απραξίας τους, μετατρέποντάς την όμως σε μια εθιμοτυπική απεργία, που σε τίποτα δεν θυμίζει τον ηρωικό αγώνα των εργατών του Σικάγο. Απέναντι σε κάθε πλαστογράφηση της ιστορίας από τους μηχανισμούς και τις μεθοδεύσεις αστών, γραφειοκρατών και σταλινικών, η 1η Μάη συνεχίζει να είναι η παγκόσμια ημέρα των εργατών. Κανένας φάκελος της ιστορίας δεν έχει κλείσει, η εξέγερση των εργατών του Σικάγο και ο Κόκκινος Μάης της Θεσσαλονίκης εκφράζουν μια ιστορική συνείδηση, επίκαιρη και αναγκαία. Ειδικά σήμερα, η δομική κρίση του καπιταλισμού, τα αδιέξοδα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, η ανελέητη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, καθιστούν πάλι επίκαιρη όλη την ιστορία της τάξης μας, ως ανεικτίμητο σχολείο και πηγή έμπνευσης για τους αγώνες, τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις του σήμερα.

Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1956

Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956, ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα στην ιστορία του εργατικού κινήματος και του αγώνα ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό και τη γραφειοκρατία, είναι η πιο σημαντική πολιτική επανάσταση της ανατολικής Ευρώπης. Γι' αυτό, αστοί και σταλινικοί προσπαθούν να την αμαυρώσουν.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Σοβιετική Ένωση επέβαλε με τον στρατό της τη δημιουργία κρατών-δωρυφόρων στην ανατολική Ευρώπη. Στην Ουγγαρία, το δικτατορικό γραφειοκρατικό καθεστώς με επικεφαλής τον Ράκοζι δεν είχε καμία λαϊκή υποστήριξη. Η Σοβιετική Ένωση επέβαλε ληστρικά στην Ουγγαρία και στις άλλες ανατολικές χώρες των οποίων οι ηγεσίες είχαν ταχθεί στο πλευρό της Γερμανίας, να καταβάλουν υπέρογκες πολεμικές αποζημιώσεις. Στην παραγωγή, οι σταλινικοί επέβαλαν τον σταχανοβισμό (πληρωμή με το κομμάτι) και λεηλάτησαν την παραγωγική βάση, ξηλώνοντας εργοστάσια και μεταφέροντάς τα στη Ρωσία. Οι εργάτες δεν είχαν πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες. Κάθε προσπάθεια για απεργία καταπιεζόταν και οι Ούγγροι αντιστέκονταν μόνο παθητικά (μαζική αποχή από την εργασία προφασιζόμενοι ασθένεια).

Η ανατολική Ευρώπη υπόκωφα έβραζε. Το 1953, με τον θάνατο του Στάλιν, ξέσπασαν εξεγέρσεις, με κυριότερη στην Ανατολική Γερμανία, που πνίγηκαν στο αίμα από τα ρωσικά τανκς. Ο Χρυσόστοφ, για να κατευνάσει το κλίμα, ξεκίνησε μια διαδικασία περιορισμένης φιλελευθεροποίησης και στην Ουγγαρία παραμερίστηκε ο λαομίσητος Ράκοζι. Η νέα κυβέρνηση του Νάγκι προχώρησε σε παραχω-

ρήσεις, όμως οι Σοβιετικοί τις θεώρησαν υπερβολικές και το 1955 τον καθαίρεσαν.

Οι περιορισμένες ελευθερίες που παραχωρήθηκαν, επέτρεψαν σε ομάδες φοιτητών και διανοουμένων να διαδώσουν τις απόψεις και την κριτική τους κατά του καθεστώτος. Στιγμάτισαν τη συνολική κατάσταση της ουγγρικής οικονομίας και κοινωνίας, παίζοντας σημαντικό ρόλο στην ιδεολογική προετοιμασία της εξέγερσης. Τον Σεπτέμβριο του 1956, άρχισαν να σχηματίζονται οι πρώτες εργατικές επιτροπές στα εργοστάσια, με αιτήματα τη δημοκρατική λειτουργία των συνδικάτων και την καθιέρωση του εργατικού ελέγχου στις αποφάσεις της διεύθυνσης. Η κύρια ένωση των διανοουμένων υιοθέτησε τα εργατικά αιτήματα, πρόσθεσε πολιτικά αιτήματα όπως απομάκρυνση του Ράκοζι, ελεύθερες εκλογές και ισοτιμία στις σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση και κάλεσε σε διαδήλωση στις 23 Οκτωβρίου 1956 στη Βουδαπέστη.

Εργάτες που γύριζαν από τη δουλειά τους και κόσμος από τις γειτονιές πύκνωσε συνεχώς τις γραμμές της πορείας. Στην πλατεία του κοινοβουλίου, το πλήθος πληροφορήθηκε την «επίσημη» αντίδραση της κυβέρνησης στη διαδήλωση, όπου η τελευταία χαρακτηριζόταν «ενέργεια κατά της δημοκρατίας και της εξουσίας της εργατικής τάξης». Το εξοργισμένο πλήθος αποφάσισε να κατευθυνθεί προς το κτήριο του ραδιοφώνου και να απαιτήσει τη μετάδοση των αιτημάτων του. Το κτήριο φυλασσόταν από τη μισητή αστυνομία του καθεστώτος, την ΑΒΟ. Κάποιοι από τους αστυνομικούς άνοιξαν πυρ. Τα νέα για τη σφαγή διαδόθηκαν αστραπιαία. Οι εργάτες των εργοστασίων όπλων φρόντισαν να εξοπλίσουν τους διαδηλωτές. Η κυβέρνηση κινητοποίησε μονάδες στρατού, όμως η συντριπτική πλει-

οψηφία των φαντάρων αρνήθηκε να ανοίξει πυρ.

Μπροστά στο αδιέξοδο, η γραφειοκρατική ηγεσία επανέφερε στην πρωθυπουργία τον Νάγκι, που από την προηγούμενη θητεία του είχε σημαντικό λαϊκό έρεισμα. Ο Νάγκι προσπάθησε να κατευνάσει τη λαϊκή οργή με ραδιοφωνικό μήνυμα, παράλληλα όμως ζήτησε τη βοήθεια των Σοβιετικών. Τις μέρες που ακολούθησαν, οι εργάτες πολέμησαν μέχρι θανάτου με τα ρωσικά τανκς. Ιρήγορα οι μάχες εξαπλώθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα. Κηρύχθηκε γενική απεργία και παντού δημιουργήθηκαν εργατικά συμβούλια. Οι εργάτες εξοπλίστηκαν, οργάνωσαν πολιτοφυλακές και ανέλαβαν μόνοι τους τη διαχείριση της παραγωγής. Σε αρκετές περιοχές, οι αγρότες κατέλαβαν τις κολεκτίβες. Οι εξεγερμένοι άνοιξαν τις φυλακές και απελευθέρωσαν τους πολιτικούς κρατούμενους!

Τα συμβούλια άρχισαν να συγκεντρώνονται και να συντονίζουν τη δράση τους. Στις 26 Οκτωβρίου 1956, το εθνικό συμβούλιο των συνδικάτων διατύπωσε το πρόγραμμα της επανάστασης, με κύρια σημεία τις αυξήσεις μισθών, τη διαχείριση της παραγωγής από τα εργατικά συμβούλια, την εθνική κυριαρχία, την αποχώρηση των σοβιετικών στρατευμάτων, τη γενική αμνηστία, τη συμμετοχή αντιπροσώπων των εργατών και της νεολαίας στην κυβέρνηση και τη δημιουργία μόνιμης εργατικής πολιτοφυλακής. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει κάποιες παραχωρήσεις για να αποπροσανατολίσει τις μάζες.

Όμως, η απεργία και η αναταραχή συνεχίζονταν. Πια να καταστείλουν την εξέγερση, οι σταλινικοί μετέφεραν στρατεύματα από τις ασιατικές περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης, όπου οι στρατιώτες δεν μιλούσαν ρω-



σικά. Στις 4 Νοεμβρίου, εξαπέλυσαν επίθεση με πυροβολικό, τανκς και αεροπορία ενάντια στη Βουδαπέστη και τα σημαντικά εργατικά προπύργια. Η προπαγάνδα που απευθυνόταν στους στρατιώτες ήταν ότι καλούνταν να καταστείλουν μια «φασιστική εξέγερση». Οι στρατηγικοί χρησιμοποιούσαν κυρίως τα τανκς για να αποφύγουν οποιαδήποτε φυσική επαφή των φαντάρων με τους εξεγερμένους. Η ηρωική αντίσταση του ουγγρικού προλεταριάτου συνεχίστηκε για αρκετές μέρες. Οι δολοφόνοι του Κρεμλίνου έπνιξαν στο αίμα την εξέγερση, αφήγαγαν και εκτέλεσαν τον Νάγκι και όσους δεν ήταν της απολύτου εμπιστοσύνης τους και εγκατέστησαν μια κυβέρνηση-μαριονέτα, με επικεφαλής τον Γιάνος Καντάρ. Η αντίσταση των ουγγρικών μαζών συνεχίστηκε για αρκετούς μήνες μετά την καταστολή της εξέγερσης, με απεργίες, διαδηλώσεις, ακόμα και ένοπλες ενέργειες, ενώ τα εργατικά συμβούλια είχαν διατηρηθεί. Η κυβέρνηση του Καντάρ, με την αμείριστη ρωσική βοήθεια, εξαπέλυσε εκστρατεία τρομοκρατίας ενάντια στα συμβούλια, πετυχαίνοντας τελικά να τα διαλύσει και να καταπινεί κάθε αντίσταση.

Είναι χρέος των επαναστατών μαρξιστών να φωτίσουν αυτή την ηρωική επανάσταση, που τάραξε συθέμελα τον σταλινισμό και έδωσε πνοή στους αγώνες του προλεταριάτου της ανατολικής Ευρώπης κατά τις δεκαετίες που ακολούθησαν.

■ Αφροδίτη Χ.

52 χρόνια από το πραξικόπημα της χούντας των συνταγματαρχών

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Φέτος συμπληρώνονται 52 χρόνια από το πραξικόπημα της 21ης Απρίλη του 1967, μιας εκ των πολλών δικτατοριών που επιβλήθηκαν στην ελληνική κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο θέλησε το ελληνικό κεφάλαιο, ο βασιλιάς και οι ΗΠΑ να βάλουν την Ελλάδα στον γύψο για να αντιμετωπίσουν, όπως έλεγαν και οι ίδιοι, τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Η χούντα των συνταγματαρχών, όπως ονομάστηκε η δικτατορία του 1967-74, εξαπέλυσε ένα βάρβαρο ανθρωποκτονητικό –χρωματισμένο με χυδαία αντικομμουνιστική υστερία και προπαγάνδα– απέναντι σε κάθε αγωνιστή, κομμουνιστή και μη. Από τις πρώτες μέρες της στην εξουσία διέπραξε δολοφονίες, έσυρε χιλιάδες αγωνιστές στις φυλακές και στις εξορίες, ενώ πολλές χιλιάδες ήταν αυτοί που έγιναν θύματα των απάνθρωπων βασανιστηρίων της ΕΑΤ-ΕΣΑ, της Ασφάλειας ή απλά εξαφανίσθηκαν κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες.

Με τη λήξη του Εμφυλίου το 1949, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα βιώσουν μία από τις χειρότερες περιόδους κρατικής καταστολής, εξοριών, φυλακίσεων, εκτελέσεων (με ή χωρίς δικαστική απόφαση), τα εργατικά κόμματα και οι οργανώσεις θα κηρυχθούν παράνομα και μία μόνιμη τρομοκρατία θα επιβληθεί σε όλη την ελληνική επικράτεια, η οποία θα χαρακτηριστεί ως πέτρινα χρόνια.

Εξαιτίας της κατάστασης αυτής, το ποσοστό εκμετάλλευσης της ελληνικής εργατικής τάξης ήταν από τα υψηλότερα στον κόσμο κατά τις δεκαετίες του '50 και του '60. Ο ελληνικός καπιταλισμός εκμεταλλεύθηκε τους εννοϊκούς συσχετισμούς και τη διεθνή συγκυρία και γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη. Η υπερεκμετάλλευση και η εντατικοποίηση της εργασίας, η κατάργηση των δημοκρατικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, σε συνδυασμό με την τεράστια τρομοκρατία, συντέλεσαν σ' αυτήν την ανάπτυξη και στην εξασφάλιση των τεράστιων υπερκερδών από τους καπιταλιστές.

Παράλληλα, η ελληνική αστική τάξη είχε από τα μέσα της δεκαετίας του '50 προσπαθήσει να στερεώσει την κυριαρχία της, υιοθετώντας ένα πιο «εκσυγχρονιστικό» και «δημοκρατικό» προσωπείο, υπό την ηγεσία του Καραμανλή και με πολιτικό φορέα την ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση). Ωστόσο, για την αντιμετώπιση της ανόδου των αγώνων δεν χρησιμοποιήθηκε μόνο ο «επίσημος» κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός, αλλά και οι ακροδεξιές παρακρατικές ομάδες, που οργάνωναν τρομοκρατικές επιθέσεις κατά των αγωνιστών και του κινήματος, με αποκο-

ρύφωμα τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Στο στρατό, το παρακράτος εκφραζόταν από τον ΙΔΕΑ (Ιερός Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών), από όπου προήλθαν και οι πραξικοπηματίες του 1967.

Από την άλλη πλευρά όμως, η καπιταλιστική ανάπτυξη ήταν δίκωπο μαχαίρι για το ελληνικό κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Η μεγάλη ανοικοδόμηση της χώρας δημιούργησε την ανάγκη για νέα εργατικά χέρια, κατάργησε στην πράξη το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονιμάτων στην οικοδομή και έδωσε την δυνατότητα σε κατατρεγμένους, κληρονομημένους και στους αγωνιστές να βρουν δουλειά σε αυτόν τον κλάδο. Αυτή η ανάπτυξη θα δημιουργήσει νέα δυναμικά στρώματα στην εργατική τάξη, που σε μεγάλο βαθμό δεν βαρύνονταν με τις οδυνηρές εμπειρίες και τις ήττες του παρελθόντος. Σε αυτά τα δεδομένα, συνυπολογίζοντας και την ραγδαία άνοδο των αγώνων διεθνώς, τις αντι-αποικιοκρατικές επαναστάσεις σε Βιετνάμ, Κούβα, Αίγυπτο, Αλγερία κ.λπ., μπορούμε να κατανοήσουμε σε μεγάλο βαθμό πως προέκυψαν τα εξαιρετικά γρήγορα σημάδια ανάκαμψης του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα.

Σταδιακά, άρχισε η εμφάνιση μικρών και σποραδικών απεργιών και διαδηλώσεων, που αργότερα πολλαπλασιάστηκαν. Η άνοδος των αγώνων εκφράστηκε και με την εκλογική εκτίναξη της ΕΔΑ/ΚΚΕ –μοναδική νόμιμη έκφραση της αριστεράς–, που πήρε 24,5% στις εκλογές του 1958. Η ΕΔΑ, πιστή στην προδοτική ρεφορμιστική πολιτική της, είχε ως πολιτικό πρόγραμμα την λεγόμενη «εθνική δημοκρατική αλλαγή», που στην πράξη σήμαινε τη συνεργασία με την «εθνική» και «δημοκρατική» αστική τάξη. Η ολέθρια αυτή πολιτική μετέτρεψε ουσιαστικά την ΕΔΑ σε πολιτική και εκλογική ουρά της Ένωσης Κέντρου και τα τελικά ανέδειξε στα μάτια των μαζών ως «μεσοίω» τον Γεώργιο Παπανδρέου, φανατικό αντικομμουνιστή και πολέμιο του εργατικού κινήματος.

Από το 1958 οδηγούμαστε σε μια περίοδο ανάπτυξης της ταξικής πάλης. Το Δεκέμβριο του 1960 απεργιοί οικοδόμοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας. Το καθεστώς των διορισμένων διοικήσεων έσπασε σε πολλά συνδικάτα και δημιουργήθηκε το 1962 η κίνηση των «115 Συνεργαζόμενων Εργατοϋπαλληλικών Οργανώσεων», που έδωσε τεράστια ώθηση στους αγώνες και το κίνημα. Παράλληλα, οι αγώνες για δωρεάν παιδεία και η ανάγκη για εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό λόγω της ανάπτυξης άνοιξαν τις πόλεις των πανεπιστημίων σε πολλά παιδιά από εργατικά και λαϊκά στρώματα. Το φοιτητικό κίνημα γνώρισε κι αυτό ραγδαία άνοδο και στάθηκε στο πλευρό των εργατικών αγώνων.

Παράλληλα, όλη αυτή η συσσωρευμένη οργή της εργατικής τάξης βρήκε διέξοδο με το ξέσπασμα των «Ιουλιανών». Αφορμή στάθηκε το παλατιανό πραξικόπημα, όταν ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, με τη στήριξη των Αμερικάνων, οργάνωσε την αποστασία των περισσότερων βουλευτών της

Ένωσης Κέντρου και εξανάγκασε τον Γ. Παπανδρέου σε παραίτηση, λόγω της υπόθεσης Γαρουφαλιά. Αυτό, σε συνδυασμό με την τεράστια φτώχεια και το μετεμφυλιακό κράτος πυροδότησαν ένα εκρηκτικό λαϊκό κίνημα, που οδήγησε στα γεγονότα των Ιουλιανών. Σχεδόν καθημερινά δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι έβγαιναν στους δρόμους απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας, και στις 27 Αυγούστου κηρύχθηκε γενική πολιτική απεργία. Ήταν πια φανερό ότι το κίνημα ξεπερνούσε κατά πολύ τις δημοκρατικές διεκδικήσεις, που μόνο αυτές προωθούσε η ΕΔΑ (μιλούσε για εκδημοκρατισμό του παλατιού και του αστυνομικού κράτους) και κλόνιζε τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Όμως, η ηγεσία της ΕΔΑ κατήγγειλε ως «τυχοδιωκτικά» όσα συνθήματα ξέφευγαν από τα όρια της αστικής νομιμότητας και μπορούσαν να «τρομάξουν» τους αστούς κεντρικούς συμμάχους της. Έκανε ότι μπορούσε για να περιορίσει το κίνημα σε κοινοβουλευτικά πλαίσια και πέτυχε τελικά να το εκφυλίσει (απουσία και μιας ισχυρής εναλλακτικής δύναμης).

Μετά το ξέσπασμα των Ιουλιανών, τα αστικά κόμματα ήταν ανίκανα να σχηματίσουν κυβέρνηση που να μπορεί να ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη. Εξαιτίας αυτής της τεράστιας πολιτικής κρίσης και της ανόδου των αγώνων, που κατά κάποιο τρόπο δεν επέτρεπε στο μεγάλο κεφάλαιο και τα επιτελεία του να επιβάλουν τα μέτρα που ήθελαν μέσω της κοινοβουλευτικής οδού, ερχόταν ως αναγκαστική λύση η επιβολή του πραξικοπήματος.

Το φθινόπωρο του 1966, σχεδόν όλες οι πολιτικές δυνάμεις συμφώνησαν για τη διεξαγωγή εκλογών τον Μάιο του 1967. Παρά τον ορατό κίνδυνο της δικτατορίας, η ηγεσία της ΕΔΑ καθήσυχάζε το λαό και ασχολούνταν με την προεκλογική εκστρατεία. Έτσι, το πραξικόπημα έγινε ανεμπόδιστα στις 21 Απρίλη, που είχε ως συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος, το άγριο χτύπημα των εργατικών οργανώσεων και συνδικάτων. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες και λεηλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Η χούντα αμέσως έδειξε την ξεκάθαρη ταξική της φύση, καθώς πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στο ελληνικό κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Τα μεγάλα μονοπώλια αλώνιζαν με συμφωνίες αποικιοκρατικού χαρακτήρα. Το διάστημα 1968-72 τα βιομηχανικά κέρδη αυξήθηκαν 311% (ΣΕΒ). Το δωρο καταργήθηκε σε πολλές επιχειρήσεις, η μετανάστευση άρχισε ξανά, οι εργοδοτικές εισφορές μειώθηκαν διαρκώς, τα θανατηφόρα ατυχήματα εκτοξεύθηκαν στους χώρους δουλειάς και η εντατικοποίηση ήταν εξουθενωτική. Τελικά, αντίθετα από ότι λέγεται από τους υπερασπιστές της, η χούντα παρέδωσε το 1974 μια οικονομία πνιγμένη στον πληθωρισμό και με αυξημένο το δημόσιο χρέος.

Οι δικτάτορες έθεσαν σε εφαρμογή τα σχέδια της ελληνικής αστικής τάξης και των Αμερικάνων. ΗΠΑ και CIA είχαν ανάγκη ένα απόλυτα πειθήνιο καθεστώς στην Ελλάδα, στήριγμα για την εκστρατεία τους ενάντια στα εθνικιστικά αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα, που έθεταν σε κίνδυνο τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Επιπλέον, η επικράτηση της δικτατορίας θα επέτρεπε στους Αμερικάνους να επιβάλουν μια «λύση» στο Κυπριακό, σύμφωνα με τις επιδιώξεις τους.

Πλήθος αντιχουντικές-αντιστασιακές οργανώσεις δημιουργήθηκαν, πολλές από τις οποίες ανήκαν στην άκρα και επαναστατική

αριστερά, και παρά την μικρή τους δύναμη και τις αρκετές τους αδυναμίες, θα πρωτοστατήσουν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973. Από την πρώτη κατάληψη της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973 και μέχρι το Πολυτεχνείο θα αρχίσει ένας γενικός κοινωνικός αναβρασμός, ξεσπούν απεργίες και διαδηλώσεις. Τα αιτήματα που αρχικά είχαν οικονομικό χαρακτήρα, γίνονται πιο πολιτικά, αντιιμπεριαλιστικά και αντικαθεστωτικά. Μετά τη Νομική τα κινήματα φοιτητών και εργατών ενώνονται. Το ΚΚΕ έχασε την επιρροή που είχε άλλοτε πάνω στην εργατική τάξη (έχει ήδη εκδηλωθεί η διεθνής κρίση του σταλινισμού και έχει γίνει η διάσπαση σε ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. 1968), η παρέμβαση της άκρας και επαναστατικής αριστεράς ενισχύθηκε.

Όταν η χούντα προχώρησε στο σχέδιο φιλελευθεροποίησης, μετά το δημοψήφισμα για τον Βασιλιά, και υποσχέθηκε εκλογές με βάση το χουντοσύστημα του 1968/73, η στάση των δύο ΚΚΕ (εσωτερικού και εξωτερικού) ήταν προδοτική. Από τις πρώτες κινητοποιήσεις σε Νομική και Πολυτεχνείο έσπευσαν να συκοφαντήσουν και να υπονομεύσουν τον χαρακτήρα της εξέγερσης, να περιορίσουν τους πολιτικούς στόχους, στη διεκδίκηση παραχωρήσεων. Οι καταληψίες («350 προβοκάτορες της ΚΥΠ») σύμφωνα με το ΚΚΕ) καλούσαν σε συμπαράσταση και αγώνα όλη την κοινωνία, με αποτέλεσμα η εξέγερση να εξαπλωθεί σε πολλούς χώρους δουλειάς. Η εξέγερση έγινε από τις μάζες που υιοθέτησαν την πολιτική και πρακτική της άκρας αριστεράς (καθοριστικό ρόλο είχαν τροτσικιστές, μαοϊκοί, αγωνιστές από διάφορα κεντρικά ρεύματα). Το Πολυτεχνείο, παρά τη βίαιη καταστολή που δέχθηκε, ήταν ένα θανάσιμο πλήγμα για την χούντα, η οποία 9 μήνες μετά έπεσε. Χωρίς αυτό θα είχαμε και στην Ελλάδα τη συνέχιση της με κοινοβουλευτικό μανδύα, με την σύμφωνη γνώμη όλων των αστικών κομμάτων, αλλά και λίγο-πολύ των δυο ΚΚΕ.

Ο ρόλος του Πολυτεχνείου στην μεταπολιτευτική Ελλάδα είναι καθοριστικός. Συνολικά η κοινωνία ριζοσπαστικοποιείται και μετατοπίζεται προς τα αριστερά. Καταργούνται όλοι σχεδόν οι αντεργατικοί νόμοι, οι εργατικές οργανώσεις βγαίνουν από το καθεστώς παρανομίας. Η άκρα και επαναστατική αριστερά ενισχύεται, επεκτείνεται και ριζοσπαστικοποιείται ο συνδικαλισμός με το εργοστασιακό κίνημα. Πλήθος είναι οι οικονομικές και θεσμικές κατακτήσεις, από τις σημαντικότερες στην ιστορία του κινήματος: μείωση ωρών εργασίας, 5νθήμερο συνεχές ωράριο, αναγνώριση του κατώτατου μισθού, γενίκευση των σσε, πλήρη ισότητα της γυναίκας και την καθολική της συμμετοχή στα κοινά, κλπ.

Μέσα σε 10 ολόκληρα χρόνια μνημονίων και σκληρής επίθεσης σε όλα τα οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων, ο κορμός των κατακτήσεων του Πολυτεχνείου και της Μεταπολίτευσης έχει χτυπηθεί ή και διαλυθεί, από μια άλλη χούντα, αυτή των Μνημονίων, της ΕΕ, των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που έχουν οδηγήσει τον ελληνικό λαό στη σημερινή αθλιότητα. Απέναντι σ' αυτή τη βαρβαρότητα, τα αδιέξοδα και τις καταστροφές της, μόνος δρόμος να βαδίσουμε είναι αυτών των «Ιουλιανών» και του Πολυτεχνείου, τις νέες εξεγέρσεις που θα επιβάλλουν το δίκιο και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων, μια εναλλακτική, επαναστατική, σοσιαλιστική λύση.

